

Giới thiệu Ngọc Thị Xuân Thu

Thể loại: Cổ đại - Xuyên không

Độ dài: 309 chương

Convert: tangthuvien

Editor: Tình Uyển

Giới thiệu:

"Truyện kể về một cô nàng không có nhiều điểm nổi trội về cả thành tích học tập cũng như thiên phú võ học đã xuyên không đến thời đại Xuân Thu Chiến Quốc, nơi chiến tranh diễn ra khắp nơi. Cô đã phải thực sự nỗ lực cố gắng để sống, mà còn phải sống thật thoải mái,...."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lỗ thị Kiều Kiều

Hiện tại đã là lúc hừng đông, ở phía đông bầu trời, một luồng ánh sáng như ẩn như hiện chiếu sáng khắp đất trời. Một loạt tiếng bước chân "rắc rắc" giẫm lên lá rụng truyền đến, lúc này trời đất vô cùng yên tĩnh, mỗi một tiếng động vang lên, đều được phóng to lên mấy lần. Lúc này, một người đột nhiên nhảy dựng lên phát ra một tiếng thét "Á" kinh hãi. Người đi ở phía trước hần nhanh chóng quay đầu lại, trong luồng ánh sáng mờ mờ vang lên tiếng hỏi run rẩy:

"Sao thế?"

Người vừa mới nhảy dựng lên kia thờ hồn hèn một lúc, lúng ta lúng túng cười nói:

"Hình như là có người còn thờ."

Người phía trước nghe vậy, nâng tay áo rộng thùng thình lau lau cái trán, thấp giọng nói: "Chúng ta đã từng gặp quỷ thần, người có gì đáng sợ?"

Trong giọng nói của người này, chứa đựng biểu hiện tự trách và cảm giác hổ thẹn. Người phía sau hần nghe xong, nhất thời bình tĩnh lại.

Hần cúi đầu nhìn cô gái được khiêng trên cái cáng gỗ. Qua ánh sáng yếu ớt, mặt của cô gái bị mái tóc dài che khuất, chỉ lộ ra một bên má trắng bệch. Hần nhìn cô gái đã chết này, tim đập nhanh thành thịch, cảm thấy rằng tự mình phải nói gì đó để tăng thêm can đảm: "Lỗ thị Kiều Kiều dịu dàng xinh đẹp, thật tình si mê công tử, thật không nên chết oan ức như thế này."

Người đi phía trước cao hơn một chút, hần ưỡn thẳng lưng, sau khi thở ra một hơi, một giọng nói khàn khàn khề lan khắp rừng cây, "Công tử trong lòng ôm chí lớn, mỹ nhân vô số, Lỗ thị Kiều Kiều này cùng lắm chỉ là một trong đám mỹ nhân đó mà thôi. Ngộ Tụ một lòng hướng về công tử, cho dù có một ngày công tử biết nàng ta đã giết Lỗ thị Kiều Kiều, cũng sẽ không để ý đến."

Người đi sau thở dài nói: "Ôi! Lỗ thị Kiều Kiều vì công tử, cam tâm mạo hiểm vượt qua bao hiểm nguy lấy trộm bản "Mười loại vũ khí công thành" trong miếu của gia tộc (Công thành thập khí), công tử có được nó, thật sự là được lợi vô cùng. Chúng thần đều nói, chỉ bằng này một cuốn sách này, công tử chắc chắn được Đại vương coi trọng, trở thành Thái tử, vang danh hiển hách nước Tề. Đáng tiếc, đáng tiếc, đại công thần Lỗ thị Kiều Kiều chưa vang danh đã bỏ mình. Sau đó còn bị chúng ta vứt xác ở đồng hoang, suốt đời suốt kiếp, hồn phách không có chỗ đi về, thần linh không phù hộ, ôi!"

Người đi sau vừa nói xong những lời này lại kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng kêu lên: "Có người, nhất định là có người, tôi lại nghe thấy tiếng thờ." Hần vừa nói, vừa kinh hoàng hết nhìn Đông lại ngó Tây.

Đồng bọn của hần thấy lời hần nói có chút kỳ quái, cũng cảm thấy hoảng hốt, mặt mày trắng bệch, run rẩy bầy, lắp bắp nói: "Đã... đã đến bãi tha ma, ném... ném..."

Người đi phía sau cũng cảm thấy gió lạnh thổi vù vù qua y phục, sau khi nghe được những lời này của đồng bọn, hần vội vàng gạt đầu không ngừng, hai tay run rẩy, ném thi thể cô gái trên cái cáng gỗ trong tay về phía sườn núi bên cạnh, rồi vội vàng nhảy lui về phía sau, run giọng nói: "Về thôi, về thôi..."

Hần cuống quýt xoay người, vội vàng cuống cuống chạy ngược lại đường cũ. Khi chạy, bội kiếm đeo bên hông của hần phát ra một hồi leng keng giòn giã.

Người kia cũng vội vàng ném cáng gỗ, "bịch" một tiếng, cái cáng nặng nề đập vào mu bàn chân đồng bọn, khiến hần đau đến mức rú lên một tiếng dài. Tên đồng bọn thấy hần hoảng sợ thành như vậy, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, bất chấp đau đớn, vừa xoa chân, vừa lao đảo đuổi theo, vội vàng gọi:

“Chờ tôi, chờ tôi với.”

Trong lúc hoảng loạn, hắn vẫn còn nhớ rút bội kiếm đeo bên hông ra, quơ lung tung để lấy thêm can đảm. Dần dần, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Tiếng bước chân của hai người đó vừa biến mất hẳn, trong ánh nắng mai lấp lánh, thi thể cô gái bị ném xuống bụi cỏ trên triền núi, đột nhiên "vụt" một tiếng, ngồi dậy thẳng tắp. Sắc mặt của cô gái trắng nhợt như tờ giấy, hai mắt đờ đẫn không có thần mờ to nhìn về phía trước. Dần dần, đôi mắt của cô gái càng lúc càng có thần. Chỉ chốc lát sau, nàng chớp chớp đôi mắt đen láy, phát ra một âm thanh trầm thấp, giống tiếng nói khẽ lúc ngủ mơ: “Chết tiệt! Rốt cuộc là chuyện gì thế này?”

Giọng nói này mềm mại, ảm áp mà chậm rãi, mang theo một loại âm điệu lạ lùng. Trong tiếng sột soạt, cô gái từ từ đứng lên. Nàng vừa đứng lên, theo bản năng liền hất mớ tóc dài toán loạn về phía sau, ánh mặt trời dần dần sáng tỏ, hiện ra một dung nhan xinh đẹp diễm đạm. Cô gái quay đầu, nhìn khắp người một lượt, đột nhiên vươn tay lên, đập lên đỉnh đầu mình một cái thật mạnh, giọng cảm hận nằng: “Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này?”

Bây giờ, giọng nói của nàng thay đổi, trở nên lưu loát rõ ràng, là khẩu âm điển hình ở Hồ Nam. Nàng vừa đập bộp bộp lên đầu mình, vừa hét lớn một tiếng: “Tỉnh lại! Tỉnh lại! Ngọc Từ, mày có nghe thấy không? Nhanh chóng tỉnh lại đi!”

Sau khi đập bôm bốp một hồi, Ngọc Từ thật sự đã từ từ tỉnh táo.

Khi tỉnh táo lại, nàng không thể không thừa nhận một sự thật, hình như nàng đã xuyên không. Hiện tại nàng không phải nằm ở trên giường của ký túc xá, cũng không phải ngủ trong phòng ở nhà, nàng không hiểu tại sao lại xuất hiện ở một nơi đồng không mông quạnh, bị người ta coi như xác chết mà ném đi.

Trong lúc còn hoảng hốt, phía Đông dần dần xuất hiện một quang sáng màu đỏ. Khi vầng mặt trời rực rỡ hoàn toàn mọc lên ở phía Đông, trên cánh đồng hoang vắng không có dấu chân người, Ngọc Từ giống như người mộng du đã đi suốt một canh giờ, đã hoàn toàn tỉnh táo. Nàng phát hiện, mình chẳng những xuyên không, hơn nữa, nàng còn tiếp nhận một phần ý thức của thân thể này.

Thân thể này của nàng, là con gái của một đại phu ở nước Lỗ, nàng không có tên, ý nghĩa của tên Lỗ thị Kiều Kiều*, biểu thị nàng là một cô gái được chiều chuộng ở nước Lỗ, là một cô gái quý tộc.

Kí ức mới vừa được kiểm tra tới đó, bỗng dưng, một cơn đau đớn như thể dùi non lấp biển, giống như hồng thủy ào ào lao tới! Ngọc Từ không thể kiểm tra kỹ hơn được nữa, một cảm giác đau đớn trong ngực kéo đến, nàng vội vàng đỡ ngực, mặt tái nhợt ngồi xồm xuống. Đây là một cảm giác hận không thể chết thêm lần nữa, là tuyệt vọng dẫn tới lồng ngực đau đớn.

Hai tay Ngọc Từ ôm đầu, ngồi xồm trên mặt đất thờ hồn hển từng hồi, từng hồi một, lần đầu tiên nàng phát hiện, hóa ra cảm giác trái tim đau đớn giống như bị xoắn lại là như thế này.

Sau một lúc thờ dộc, đột nhiên dạ dày Ngọc Từ bắt đầu co thắt dữ dội. Chỉ một lát sau, nàng há miệng, phun xuống đất một ngụm lớn nước màu đen. Thứ nước đen này, dường như mang theo một mùi tanh tưởi. Ngọc Từ biết, nàng đã nôn ra độc được bị Ngô Tụ ép uống.

Ôm lấy bụng, sau khi nôn mửa một lần nghiêng trời lệch đất nữa, cuối cùng nàng cũng không nôn ra được thứ gì nữa. Sau khi nôn khan một lúc, Ngọc Từ đứng lên, tiếp tục thất tha thất thểu, vô định đi về phía trước. Ba phía trước, sau, trái của nàng, là nơi đồng không mông quạnh, bên phải nàng, là bãi tha ma hoang vắng mà nàng đã tỉnh lại, phía sau bãi tha ma là từng lớp, từng lớp cây rừng rậm rạp.

Cũng không biết nơi hoang vu này, phải đi tới khi nào mới tới điểm tận cùng?

*Kiều kiều nghĩa là chiều chuộng

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tình cờ gặp gỡ

Vùng hoang vu này cũng không phải vô tận, khi Ngọc Từ đi đến giữa trưa, trong tầm nhìn của nàng rốt cục cũng xuất hiện một con đường đất vàng rộng chừng bảy mét. Trên con đường này, chỗ nào cũng có vết bánh xe. Nhìn những vết bánh xe đó, xem ra nó là một con đường chính được nhiều người người qua lại.

Trong lòng Ngọc Từ cuối cùng cũng có thêm chút ổn định.

Con đường đất này vừa rộng lại vừa dài, nhìn bằng mắt không thấy điểm cuối, nhưng mà Ngọc Từ chỉ cần nhìn thấy trên đường có vết bánh xe, có vết chân ngựa, trong lòng đã cảm thấy an ủi, bước chân cũng có sức lực hơn. Trên đầu là mặt trời sáng chói chang, nhiệt độ rất cao, đi không bao lâu, Ngọc Từ đã thờ hồng hộc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Ngọc Từ nhìn bốn phía xung quanh, nàng âm thầm suy nghĩ, những cây cối cỏ dại này đều xanh um tươi tốt, cũng không biết đang là mùa nào trong các mùa Xuân, Hạ, Thu? Đây là chỗ quý quái nào, mà lại có nước Tề, nước Lỗ, lại còn có thành trì gì đó, chả lẽ nàng đã đi tới thời Xuân Thu Chiến Quốc

sao?

Đi được một canh giờ, hai bên vẫn là rừng cây rậm rạp.

Nàng chỉ đi ngủ có một giấc, sao mà khi tỉnh lại, lại trở thành bộ dáng kỳ quái thế này? Thân thể này của Ngọc Từ, hiển nhiên cũng không tệ lắm, mới vừa trở về từ cõi chết mà có thể chịu đựng được lâu như vậy.

Nhưng mà, cứ đi rồi nghỉ trên con đường đất thời cổ đại này, chỉ sau một giờ tay chân Ngọc Từ đã nhũn ra, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, hận không thể cứ vậy mà nằm ngay xuống đất, không bao giờ phải dậy nữa.

Ngọc Từ liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh, mỗi một lần nhìn, đều nhìn thấy một khoảng màu xanh biếc không bờ bến, chẳng hề xuất hiện một bóng người.

Cứ đi rồi nghỉ như vậy một hồi, tới khi mặt trời lên giữa bầu trời, ở hai bên đường những rừng cây rậm rạp thay thế cánh đồng hoang vu. Từng gốc cây thật lớn, bốn năm người ôm không xuể, đều cao chọc trời, vừa mới bước vào thì có một cơn gió mát thổi tới, xua tan đi khô nóng và mệt mỏi trên người Ngọc Từ.

Ngọc Từ đưa tay lau mồ hôi, thở nhẹ một tiếng, bắt đầu tìm kiếm chỗ có thể nghỉ ngơi một lát. Sau khi tìm kiếm nửa giờ, trước mắt nàng, rốt cuộc cũng xuất hiện một cây đa cao lớn, bộ rễ của cây đa rất lớn, mọc trồi lên một khoảng khá cao so với mặt đất, trên mặt còn khá bằng phẳng sạch sẽ, ngồi ở trên đó, sẽ không sợ bị rắn cắn.

Người Ngọc Từ mềm nhũn ngã xuống đám rễ cây. Khi nàng thả lỏng tứ chi, chạm vào bề mặt rắn chắc mà mát lạnh của rễ cây, Ngọc Từ thoải mái rên lên một tiếng. Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá cây dày đặc chiếu xuống loang lổ từng khoảng sáng nhỏ, sau một chớp mắt ngơ ngẩn nhìn ngọn cây, cơn buồn ngủ kéo đến. Trong bất tri bất giác, Ngọc Từ bắt đầu ngủ, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Trong lúc ngủ mơ, khóe miệng nàng giương lên càng lúc càng cao, càng lúc càng cao, chỉ một lát, nàng ở trong mộng đẹp chếp miệng, lẩm bẩm một tiếng: “Nói cho mọi người biết, vừa rồi tôi mơ thấy chính mình xuyên không.”

Nói xong, nàng còn ha ha cười lên hai tiếng, tiếng cười cực kỳ trong trẻo vui mừng. Nhưng vào lúc này, cây rừng rung động, gió tanh nổi lên!

Một tiếng hô gầm thật lớn ở gần bên cạnh!

Ngọc Từ kinh hoàng tỉnh giấc!

Nàng khó khăn mở mắt, ánh mắt tức thì chuyển thành thất vọng, hóa ra, nàng vẫn còn xuyên không. Ngay sau đó, “vụt” một tiếng, Ngọc Từ đứng lên, nàng cảnh giác quan sát xung quanh. Đúng lúc nàng nhìn xung quanh thì sâu trong rừng cây lại truyền đến một tiếng gầm vang vọng, đập vào màng nhĩ của nàng.

Tiếng rống này, mang theo một loại sát ý dày đặc, bao phủ sinh linh, tức thì sắc mặt Ngọc Từ trắng bệch như tờ giấy: Đây, đây là tiếng hô gầm! Hơn nữa tiếng gầm này còn rất gần chỗ nàng!

Nàng nhanh chóng dán sát vào thân cây, cố gắng che giấu hoàn toàn bản thân. Ngọc Từ ngẩng đầu nhìn, cây đại thụ này cao tới hơn mười mét, chạc cây gần nàng nhất cũng phải cách hơn năm mét, nàng căn bản không có khả năng trèo lên đó được.

Cây cối xung quanh đều như vậy, không có một cái cây nào có chạc cách mặt đất hai ba mét. Ngọc Từ chỉ nhìn xung quanh một vòng, sắc mặt đã giống như màu đất. Mà lúc này, tiếng hô gầm thứ ba lại truyền tới. Tiếng hô gầm thứ ba này gần hơn tiếng đầu tiên, rõ ràng là nó đang đi tới chỗ Ngọc Từ!

Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Ngọc Từ trắng bệch nhìn khắp xung quanh, chạy về phía đường căn bản là không kịp, cũng không có tác dụng gì. Nàng chỉ có một đôi chân người, sao có thể chạy nhanh hơn hổ?

Trèo lên cây lại càng không thể. Biện pháp tốt nhất là không làm con hổ chú ý tới mình, hoặc khẩn cầu ông trời giúp đỡ, con hổ này chỉ là người qua đường mua nước tương* mà thôi.

Đôi môi Ngọc Từ đã cắn chặt tới tím ngắt, người vẫn co tròn lại không nhúc nhích, dán sát người về phía thân cây, xem cái kiểu ôm cây của nàng, thực là hận không thể nhập vào trong thân cây, hoặc là, cây đại thụ trước mắt này, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ để nàng chui vào.

Đúng lúc nàng nín thở, đau khổ khẩn cầu, một thân hình loang lổ vàng vọt dần dần hiện ra từ bụi cỏ phía sau thân cây, xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Đây là một con hổ có tầm vóc khổng lồ hết như một con trâu. Ngọc Từ chỉ nhìn thoáng qua, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Nàng sợ bản thân mình nhìn chăm chú, sẽ khiến cho vua của muôn thú này cảnh giác. Ngọc Từ nhắm hai mắt lại, nếu không ngủ được mùi tanh càng lúc càng gần kia, nàng cơ hồ nghĩ rằng, con hổ kia đã đi rồi, khi nó bước trên mặt đất, gần như không hề nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng hô gầm càng gần. Nó chỉ cách nàng có trăm bước.

Ngọc Từ cắn môi càng chặt, hai tay bịt chặt lấy miệng và mũi mình, sợ rằng không cẩn thận, mình sẽ sợ hãi mà kêu thành tiếng, cũng sợ rằng tiếng thở của mình quá mức dồn dập, sẽ kinh động đến con hổ.

Mùi tanh càng lúc càng nồng, càng lúc càng đậm. Dần dần, con hổ kia chỉ cách chỗ của Ngọc Từ không đến bảy tám chục bước. Chỉ cần rẽ sang chỗ bốn cây đại thụ này, một người một hổ sẽ chạm mặt nhau. Tai nghe tiếng con hổ kia càng lúc càng gần, nó quả thực là không may may do dự đi thẳng tới chỗ nàng. Không thể nào, con hổ này phát hiện ra sự tồn tại của nàng sao?

Nghĩ đến đây, Ngọc Từ dường như có chút tuyệt vọng.

Chỉ là, cho dù có hoảng loạn tuyệt vọng, nàng cũng không có chút kinh hãi rối loạn gì. Cho tới bây giờ, Ngọc Từ vẫn luôn là một người rất bình tĩnh. Tiếng hổ gầm này mang tới hơi tanh, khiến cho cây cỏ ở dưới chân Ngọc Từ lay động.

Một người một hổ, chỉ cách nhau không tới năm mươi bước. Nó, nó đúng là không có nửa điểm do dự đi thẳng tới chỗ Ngọc Từ, hôm nay đúng là không thoát được kiếp nạn rồi. Ồi, thôi được, xuyên không tới một thế giới còn chưa rõ ra sao, cũng không biết mình có thể sống bao lâu, chết muộn còn không bằng chết sớm.

Trong tuyệt vọng, Ngọc Từ nhắm mắt lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Đúng lúc này, gió thổi cây động, giọng nói trong trẻo của một chàng trai đột ngột truyền đến từ bên trái: “Ồi! Một con hổ lớn lắm. Bắt được tạm thời đem làm thức ăn.”

Phù!

Ngọc Từ thở ra một tiếng, rồi ngã phịch xuống đất!

Mà con hổ kia gào lên một tiếng rồi quay đầu sang, ngồi xuống, đôi mắt hổ trừng lớn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chàng thanh niên mới xuất hiện từ sau đám cây cối.

Đây là một chàng thanh niên diện mạo đoan chính, dáng người vạm vỡ rắn chắc, mặc một bộ y phục màu xanh, trên đầu đội một chiếc mũ có bốn góc.

Trong tay chàng thanh niên là một cây cung đã lắp sẵn tên đang giương lên, bên hông đeo một thanh bội kiếm. Con hổ kia vừa xoay đầu, chàng thanh niên đó khẽ kêu một tiếng, cổ tay khẽ nâng lên, tên trên cung đã bắn ra!

Tên của chàng thanh niên này bắn ra hết sức nhanh, con hổ vừa mới ngồi xuống, tên kia đã lao tới nhanh như chớp. Con hổ ngẩng đầu lên, nặng nề gầm một tiếng. Tiếng gầm kia khó khăn lắm mới phát ra được, mũi tên đã “vù” một tiếng, găm mạnh vào mắt con hổ.

Lần này, con hổ bị đau nổi giận. Nó ngửa mặt lên trời rống to, rồi nhanh chóng nhảy lên, Ngọc Từ chỉ nhìn thấy bóng một con hổ vàng lao ra, đã sợ tới mức nhắm hai mắt lại.

Trong tiếng gió, tiếng hổ gầm, tiếng quất gập gáp, tiếng trường kiếm xé gió, Ngọc Từ chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Tù, dốc sức giúp Bán!”

“Không cần, chủ nhân, không cần!”

“...Tù tiến lên, tới bên cạnh Hầu Bán, nếu có gì không ổn, ra tay tương trợ.”

“Vâng.”

Trong tiếng đồng ý vang dội, Ngọc Từ nhanh chóng vui mừng mở to hai mắt. Nàng đi ra phía sau thân cây, nhìn sang con đường phía bên trái rừng cây. Phía sau cây tùng, như ẩn như hiện, xuất hiện một chiếc xe ngựa, người ra lệnh chính là thiếu niên đang đứng ở trên xe ngựa, tay nắm chặt trường kiếm.

Thiếu niên này thân hình cao lớn, khuôn mặt như tranh vẽ, ngũ quan không có chút khuyết điểm nào. Nhưng mà, trên khuôn mặt đẹp đẽ còn hơn cả con gái khắp thế gian đó của hắn, lại có một cái cằm vuông vắn, cùng một đôi mày kiếm đen dày.

Ngay khi Ngọc Từ nhìn hắn, thiếu niên kia cũng xoay đầu lại, liếc nhìn Ngọc Từ. Ánh mắt của hắn, trong lạnh nhạt có ẩn chứa một chút ưu thương. Thiếu niên này xem ra chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, hắn cũng mím môi rất chặt. Đây thật sự là một mỹ nam tuấn tú có thể làm cho con gái khắp thiên hạ đều hoảng hốt thét chói tai.

Bên cạnh thiếu niên, là tám đại hán cầm trong tay trường kiếm đứng vây quanh. Đúng lúc Ngọc Từ tỉ mỉ quan sát bọn họ, phía sau nàng, truyền đến một tiếng rú thê thảm của con hổ kia!

Con hổ đã chết?

Ngọc Từ vội vàng quay đầu nhìn lại. Nàng vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy chàng thanh niên xuất hiện đầu tiên, đang nâng thanh trường kiếm còn đang chảy máu ròng ròng lên ngang đỉnh đầu, hắn dường như còn không để ý tới, máu tươi trên kiếm cứ theo mũi kiếm chảy xuống từng giọt, cùng với mồ hôi chảy xuống từ trên tóc hắn, vạt áo phía trước ngực hắn đã loang lổ vết máu.

Chàng thanh niên đó vẫn giọng cao trường kiếm, hướng về phía thiếu niên trên xe ngựa hét lớn: “Chủ nhân, hôm nay Bán chỉ dùng sức mình, giết được con hổ. Ta muốn đổi tên là Hổ!”

Thiếu niên tuấn tú kia nghe vậy, gật gật đầu, trầm giọng trả lời: “Được, từ nay về sau, tên của người là Hồ!”

Thiếu niên đó vừa nói xong, Hồ đã vui mừng nhảy lên.

Ngọc Từ thấy Hồ cúi người xuống, chuẩn bị nâng xác con hồ lên, vội vàng cất bước, đi đến hướng thiếu niên kia. Khi Ngọc Từ xuất hiện, đám kiếm khách bên cạnh thiếu niên tuấn tú kia đều nghiêm nghị đứng thẳng, dùng ánh mắt hồ rình mồi mà nhìn nàng.

Ngọc Từ đi đến chỗ cách thiếu niên đó khoảng ba mươi bước chân thì đứng lại. Nàng cắn cắn môi, cầu xin: “Chư vị, xin dẫn tôi trở về thành.”

Thiếu niên đó dùng cặp mắt phượng sáng rực, không hề có chút cảm tình nào đánh giá Ngọc Từ. Lúc này, một thiếu niên khác bước lên một bước, hần liếc nhìn Ngọc Từ, nói với thiếu niên tuấn tú kia: “Cô gái này rất là kỳ lạ, nhìn thấy chủ nhân, không biết hành lễ, không biết văn an.”

Thiếu niên tuấn tú đó gật đầu, hần cất giọng lạnh lùng hỏi: “Người là con gái chân yếu tay mềm, tại sao lại một thân một mình xuất hiện ở nơi hoang dã này?”

Ngọc Từ ngẩn ra, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Nàng không thể nói cho hần biết, mình bị người ta ném xác ở nơi hoang dã. Nếu không nói ra sự thật, trong khoảng thời gian ngắn, nàng thật sự không nghĩ ra được lý do nào hoàn mỹ.

Thiếu niên kia liếc nhìn nàng, nhún người quay vào trong xe ngựa, đúng lúc màn xe lay động, giọng nói lạnh lùng của hần truyền ra: “Trở về thành!”

Mọi người đáp vâng, đồng thời xoay người lại.

Ngọc Từ thấy những người này không thêm quan tâm tới mình, đã muốn rời khỏi đây thì không khỏi hoảng sợ, nàng vội vàng đuổi theo vài bước, vừa khóc nức nở vừa nói: “Cầu xin các ngài giúp đỡ.”

Trả lời nàng là vó ngựa tung bụi, mơ hồ, có một âm thanh nhẹ nhàng truyền tới: “Cô gái này rất khả nghi. Nhanh chóng rời khỏi đây.”

*Người qua đường mua nước tương: chỉ một người qua đường không liên quan

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhận Cha

Khó khăn lắm mới thoát khỏi miệng hồ lại gặp được người, thế mà nàng vẫn phải ở lại nơi đáng sợ này như cũ.

Ngọc Từ vừa hoảng sợ vừa cảnh giác, không hề nghĩ tới chuyện nghỉ ngơi nữa, vội bước theo hướng xe ngựa đã rời đi. Còn khoảng nửa ngày nữa là trời sẽ tối, nếu đi theo vết xe ngựa của bọn họ, nói không chừng trước khi mặt trời lặn có thể tới được thành.

Hai bên đường cây cối vẫn um tùm rậm rạp như trước, một cơn gió thổi qua khiến nàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Nhưng lúc này, Ngọc Từ hoàn toàn không thích cái cảm giác thoải mái này, con đường này gần rừng cây như vậy, nhất định sẽ có thêm hồ xuất hiện, nàng không dám tưởng tượng, qua đêm ở chỗ này sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng đi khoảng một canh giờ, hai bên đường vẫn là rừng cây rậm rạp, mà lúc này, bụng nàng khẽ sôi ùng ục, hai chân vừa mỏi lại vừa nặng như chì.

Thật sự nàng rất muốn được nghỉ ngơi.

Dần dần, phía trước trở nên sáng sủa. Đúng rồi, cây cối trở nên thưa thớt, nàng đã đi ra khỏi rừng cây.

Ngọc Từ nhắc chân bước thật nhanh, người cũng có thêm sức lực.

Đúng lúc này, một tiếng người nói trầm thấp theo gió bay vào tai nàng.

Có người!

Ngọc Từ mừng rỡ!

Nàng bước nhanh hơn, vội vàng đi đến nơi có tiếng nói truyền đến.

Tiếng nói xuất phát từ bên trái rừng cây, vô cùng nhỏ.

Ngọc Từ đi khoảng hai trăm bước, rồi rón ra rón rén tới gần phía người đó. Vừa rồi thiếu niên tuần tú kia cảnh giác với nàng, khiến nàng nhận ra rằng: có lẽ thói quen ở đây là phải đề phòng đối với người khác, nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Đồng thời, lúc này nàng không khỏi nghĩ tới, từ xưa tới nay, kinh doanh kỹ viện vốn là một nghề hưng thịnh, nàng còn là một cô gái tuổi thanh xuân tay trái gà không chặt, nếu gặp phải người có ý đồ xấu, thì chẳng phải sẽ khóc không ra nước mắt sao.

Băng qua đám cây cối thưa thớt, dần dần, trước mắt nàng xuất hiện những gò đất cao thấp khác nhau. À, đây không phải là gò đất, đó là những mộ phần san sát nhau.

Tiếng nói truyền đến từ phía ngôi mộ gần nhất.

Ban ngày ban mặt, ánh nắng rực rỡ, Ngọc Từ không hề sợ mấy mộ phần này. Nàng bước đi nhanh hơn, cẩn thận đến gần chỗ người kia. Chỉ chốc lát, khuôn mặt người đó đã hiện ra trước mắt nàng.

Đó là một ông lão khoảng chừng năm mươi tuổi, trên trán đã đầy nếp nhăn, bởi vì gầy gò, da trên mặt đã chảy xuống phía dưới. Trong đôi mắt vẫn đục của ông lão chứa đầy nước mắt, trên mặt đầy vẻ đau khổ.

Ngọc Từ nấp ở trong bụi cỏ, quan sát ông lão một cách cẩn thận.

Ông lão trước mắt có ngũ quan không xấu, chắc khi còn trẻ cũng là một mỹ nam.

Y phục trên người ông ấy, giống như y phục trên người Hồ, phía trên là áo ngắn gắn liền với y phục bên dưới, bên hông đeo một thanh kiếm, trên đầu cũng đội cái mũ giống thế.

Ông lão khóc rất đau lòng, ông dùng khăn tay lau đi lệ nơi khóe mắt, dùng một loại khẩu âm mà Ngọc Từ hoàn toàn hiểu được, giọng nói êm ái mà trầm thấp, lẩm bầm nói: “Con của ta, con còn trẻ như vậy mà đã rời khỏi nhân thế, cũng chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài phạm vi năm dặm của Tề cung. Con của ta, con phụng sứ mệnh của quý thần đầu thai đến bên cạnh ta, vì sao lại vội vàng ra đi như thế? Là đức hạnh của ta không đủ sao? Khiến con không muốn ở lại bên cạnh ta, khiến con để lại mình cha già này cô đơn giữa thế gian, ném trái khổ cực và bất lực? Con của ta, con của ta, con của ta...”

Ông lão khóc đã không thành tiếng. Ngọc Từ nhìn thấy ông ấy chậm rãi nằm xuống đất, mặt dán sát lên cỏ xanh trước mộ phần, nước mắt rơi thành từng chuỗi.

Lúc này, một cơn gió lạnh thổi tới, thổi bay quần áo, giấy rom mới vừa được đốt ở trước mộ phần, cuốn lên bụi đen rơi xuống khắp người ông lão.

Ngọc Từ nhìn thấy, nước mắt cũng rơi như mưa.

Nàng cắn môi, thầm nghĩ: “Tôi cũng biến mất như vậy, cũng không biết cha tôi mẹ tôi bây giờ sẽ đau lòng tới mức nào?”

Nước mắt vừa rơi xuống, đau đớn giống như nước lũ ào ào lao tới, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Ông lão cảnh giác ngẩng đầu. Ông nhìn bốn phía xung quanh, quát: “Người nào đang khóc?”

Tiếng quát của ông ấy vừa vang lên, liền nhìn thấy trong bụi cỏ ở phía đông, một cô gái khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi nước mắt đầy mặt.

Người thiếu nữ ở trước mặt mặc cảm y chỉ quý nhân mới có, làn da trắng mịn, ngũ quan đẹp đẽ, vừa nhìn là biết xuất thân không tầm thường. Thế nhưng trên chân nàng là một đôi guốc gỗ phủ đầy bụi đất, đầu tóc thì rối bù, vừa nhìn đã biết rất lâu rồi không rửa mặt chải đầu. Dưới chiếc váy gấm có vài chỗ bị rách, hiển nhiên là bị cào dại cào rách nhiều lần, trên gương mặt trắng mịn là nước mắt giàn giụa, ánh mắt lộ vẻ bất lực và bi thương.

Nhìn thấy cô gái, trong lòng ông lão thấy mềm nhũn, ông nhìn xung quanh một lần, liền hỏi: “Cô nương từ đâu đến vậy? Vì sao lại một thân một mình ở nơi hoang vu này?” Giọng nói của ông lão vô cùng hiền hòa, tạo ra cảm giác thân thiện.

Ngọc Từ vừa khóc vừa nói: “Cháu không biết. Sáng sớm tỉnh lại, cháu đã thấy mình xuất hiện ở nơi hoang vu, xung quanh toàn là xương khô. Cháu, cháu không biết mình là ai, cũng không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi này.”

Lí do giải thích này, Ngọc Từ phải suy nghĩ khá lâu mới nghĩ ra.

Ngọc Từ vẫn không phát hiện, từ sau khi nàng tỉnh lại, hề gặp người khác thì giọng nói của nàng sẽ thay đổi, từ giọng nói vùng Hồ Nam của nàng, biến thành là lạ như thế này, âm điệu êm ái mà chậm rãi.

Ông lão nhìn nàng, ánh mắt càng ôn hòa, ông thì thào nói: “Cô nương nhất định là quý nhân, khi ta còn trẻ cũng từng gặp một cô nương tuổi còn trẻ lại xinh đẹp như cô nương vậy, bị người ta vứt bỏ ở nơi hoang vu. Tất cả những người đó, đều chẳng còn chút sức lực nào, cũng chỉ có một kết cục là chết.”

Ông lão mới nói tới đây, Ngọc Từ đã đi đến trước mặt ông

“Bịch” một tiếng, Ngọc Từ quỳ rạp xuống đất.

Nàng quỳ gối dưới chân ông lão, ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn ông, cầu xin: “Ông ơi, cầu xin ông thu nhận cháu. Nơi này trời đất bao la, cháu, cháu không biết phải đi đâu!” Nàng nói tới đây, bỗng nhiên lại thêm bi thương, không nhịn được dung tay che mặt, lớn tiếng khóc.

Lúc nàng khóc, hiển nhiên là chạm tới đáy lòng của ông lão.

Ông đưa tay xoa đầu Ngọc Từ, từ ái nói: “Đứa bé ngốc, đứa bé ngốc, sao phải đau buồn như thế?”

Trong sự an ủi của ông, tiếng nghẹn ngào của Ngọc Từ càng thêm vang dội.

Ông lão nhìn nắm mồ trước mặt, lại nhìn Ngọc Từ, trong cặp mắt vẫn đục của ông, có chút mê man. Ông ngẩng đầu lên, giơ hai tay nhìn về phía bầu trời kêu lên: “Con của ta, là con của ta làm sao? Là con thương ta một mình cô đơn khổ cực, nên ban cho ta một đứa con gái sao? Là con của ta làm sao?”

Ngọc Từ nghe thấy vậy liền ngừng khóc, ngẩng đầu khỏi mặt đất một chút, rồi đập đầu thật mạnh, kêu lên: “Con gái xin bái kiến phụ thân, con gái bái kiến phụ thân.”

Ông lão lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt, cười “ha ha” một tiếng. Ông bước lên nâng Ngọc Từ dậy, thở dài nói: “Đứa bé ngốc, con đột nhiên xuất hiện ở trước mộ phần con ta, lại không biết bản thân mình là ai, đây chính là ý trời. Ý trời muốn con trở thành con gái của ta, điều đó không thể trái được, nếu không sẽ có điềm xấu. Con à, con đập đầu thêm ba lần nữa đi, từ nay về sau, ta là cha con, con là con gái ta.”

Ngọc Từ nghe vậy, vội vàng đập đầu thêm ba lần trước ông lão. Đập đầu xong, ông lão vội vàng đỡ nàng dậy. Ông quan sát Ngọc Từ, trùi mền nói: “Con của ta, con một thân một mình ở nơi hoang dã này, nếu chẳng may gặp bọn bất lương, chắc chắn bị bọn họ bắt đi, không bị làm nô lệ, cũng bị đưa vào kỹ viện. May mà con gặp ta.”

Ngọc Từ nghe đến đó, liền tiếp gật đầu.

Ông lão còn nói thêm “Con à, mặc dù con mặc quần áo của người giàu, nhưng con đột nhiên xuất hiện ở nơi hoang vu này, nhất định là bị người ta hãm hại. Con tạm thời theo lão phu trở về, một ngày nào đó nếu tìm được trí nhớ, gặp được người thân, con đương nhiên có thể bỏ ta đi, không cần phải nhớ mong ta.”

Ngọc Từ liên tục lắc đầu, quyết đoán nói: “Một ngày làm cha, cả đời làm cha.”

Ông lão nghe vậy, vô cùng cảm động, trong đôi mắt vẫn đục của ông ứa ra hai giọt nước mắt.

Ông cúi đầu lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nếu thật sự là như thế, con đứng là do con ta thương ta một mình cô quạnh, gửi tới làm bạn với ta.”

Ngọc Từ cúi đầu, âm thầm nghĩ: “Tôi trở thành con gái của ngài, có phải do con của ngài gửi tới hay không, tôi đây không biết. Nhưng tôi biết, tôi là một khách tha hương, hành tẩu không mục đích ở thế gian mệnh mỏng này, cần một chốn dung thân. Tôi cần người vừa có kiến thức vừa hiền lành thiện lương như ngài chỉ dẫn.”

Sở dĩ nàng nghĩ ông lão này có kiến thức, là do Ngọc Từ nghe được ông nói ông đã từng ở cung Tề.

Ngọc Từ là người trời sinh đã có giác quan thứ sáu nhạy bén, nhận xét đầu tiên của nàng là ông lão này hiền lành thiện lương, tiếp đó nhanh chóng dứt khoát “dựa vào” ông ấy. Hai người khóc lóc một lúc, ông lão đưa cho nàng một đôi giày cỏ rách, bảo Ngọc Từ đốt ở trước ngôi mộ, rồi ở trước ngôi mộ gọi vài tiếng: “Đại huynh!”

Sau đó, hai người đi nhau, đi từng bước một ra ngoài.

Trên con đường ngoài rừng cây, có đỗ một chiếc xe lừa tời tàn cũ nát.

Xem ra, đó chính là chiếc xe mà ông lão đã đi tới đây. Hai người trèo lên xe lừa, ông lão ngồi ở vị trí lái xe, chiếc roi dài vung lên, hét to một tiếng, chiếc xe lừa liền từ từ chuyển động.

Ông lão có vẻ rất vui vẻ, vừa điều khiển xe lừa, vừa cười nói: “Con à, phụ thân của con, trước đây ở trong hoàng cung Tề quốc hầu hạ hầu hạ hai vị Tề vương, đã được ba mươi năm đấy.”

Ba mươi năm? Vậy sao lại sa sút đến nỗi phải gian nan kiếm kế sinh nhai như thế này?

Ngọc Từ còn đang suy nghĩ, lại ông lão nói thêm: “Phụ thân vốn xuất thân là nô lệ, Mông tiên vương rất yêu thích, nên ban cho làm thứ dân, sau lại thăng lên thành kẻ sĩ*. Trong ba mươi năm này, phụ thân luôn được quân vương ưu ái.”

Ông nói tới đây thì thở dài một tiếng, giọng nói hạ thấp xuống rất nhiều: “Nhưng mà, phụ thân cuối cùng cũng chỉ là một kẻ nhân*, không có đất phong, không có gia thần. Tiền tài tuy nhiều, nhưng vừa ra khỏi hoàng cung, đều bị kẻ xấu cướp đi. Kẻ xấu đó, kẻ xấu đó...” Nói tới đây, giọng nói đầy vẻ căm hận, không cách nào nói tiếp được nữa.

Ngọc Từ đặt bàn tay lên bả vai ông lão, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, chuyện đã qua rồi, không cần nghĩ tới nữa.”

Ông lão liên tục gật đầu, cầm khăn tay lau khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Đã qua, đã qua. Vợ của ta, con của ta, tất cả đều đã là quá khứ. Chỉ có ta vẫn còn

sống, nhưng mà hiện tại ta lại có thêm một đứa con gái, ta lại có một đứa con gái.” Ông ấy nói đến đoạn sau, giọng nói càng lúc càng thêm phần chán.

Ngọc Từ nhìn ông lão lúc thì bi thương, lúc thì vui mừng, không khỏi nhớ tới cha mẹ hiền lành chất phác cả đời sống ở vùng nông thôn của mình, trong lòng lại cảm thấy đau xót.

*Kẻ sĩ: người có học thức.

*Bề nhân: người có thân phận thấp hèn nhưng được vua yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nàng cũng là “trong vạn dặm mới tìm được một”?

Chiếc xe lừa chậm chậm chạy về phía đường cái.

Xe lừa tuy chậm, nhưng trong lòng Ngọc Từ lại thấy yên bình. Từ lúc phát hiện bị xuyên không tới giờ, mới chỉ có nửa ngày. Nhưng nửa ngày này, so với hai mươi lăm năm trước kia nàng đều khổ cực hơn, cũng chấn động lòng người hơn.

Dù như thế nào, cuối cùng nàng cũng có một điểm dừng chân, chuyện về sau thì để sau này hãy nghĩ.

Kéo xe là hai con lừa, quả thực đã rất già rồi, lông thì lưa thưa, khi đi thì uể oải, giống như ông lão ngồi ở vị trí đánh xe.

Đi được một đoạn, Ngọc Từ mới hỏi: “Mọi người xưng hô với phụ thân như thế nào?” Cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa biết tên của ông lão.

Ông lão cười, nói: “Phụ thân xuất thân là nô lệ, vốn là người không có tên. Khi quốc vương tiền nhiệm tại vị, đã ban cho phụ thân tên là Cung.”

Ông nói tới đây, liền quay sang nói với Ngọc Từ: “Con là con gái, nhất định là chưa có tên gọi, cha nghĩ giúp con một cái tên.”

Ngọc Từ vội vàng tiếp lời: “Phụ thân, con tên là Ngọc Từ.”

“Ngọc Từ?” Cung quay sang nhìn nàng, lắc đầu nói: “Chữ “Từ” này, là tên của người cao quý, thế gian hiện giờ, phải là người có công đức lớn, học vấn nhiều, trong tên mới có thể thêm một chữ “Từ.” Con à, con cứ lấy tên là Ngọc đi. Ngọc được gọt giữa mà đẹp, có khí chất của quý nhân, cũng phù hợp với con.”

Ngọc Từ vội vàng gật đầu đồng ý.

Hai người vừa đi vừa nói, rốt cuộc khi mặt trời dần dần lặn về đằng Tây, cũng đi tới cổng thành.

Trên cổng thành bằng đá, cắm một cây cờ xí màu sắc sặc sỡ, trên cờ phất phới lông chim và đuôi trâu, ở chính giữa là một chữ “Tăng” to được viết rồng bay phượng múa.

Ngọc Từ nhìn chằm chằm vào chữ “Tăng” kia, hỏi: “Phụ thân, đây là thành Tăng?”

Cung hé đôi môi khô nứt, cười ha hả nói: “Cũng đúng, đây là nước Tăng.”

Hỏi vài câu, Ngọc Từ đã biết rõ đây là nước Tăng - một trong những nước phụ thuộc vào đại quốc là nước Tề. Chu vi của nước Tăng chỉ có ba trăm dặm, tất cả cũng chỉ có ba tòa thành trì. Thành trì tọa lạc trước mắt này, là Đô thành của nước Tăng.

Chiếc xe lừa đi vào trong thành Tăng.

Trong thành Tăng rất náo nhiệt, có vô số xe lừa qua lại một cách vội vàng, kẻ sĩ đầu đội mũ cao đi qua đi lại, ở giữa đường còn có một số võ sĩ tay cầm trường kiếm nghênh ngang đi lại, mặt lộ rõ vẻ hung ác và tàn nhẫn.

Chen giữa hai loại người này, cũng có một số thứ dân gầy gò và sợ hãi, những thứ dân này chỉ mặc áo bình thường bằng sợi đay hoặc sợi gai.

Ngọc Từ tò mò nhìn xung quanh một lúc, nàng phát hiện ra những người này dường như đều không cao, phần lớn chỉ khoảng một mét sáu, chỉ có những võ sĩ mang bội kiếm mới miễn cưỡng đạt tới một mét bảy. Hơn nữa, màu da những người này đa số là một màu nhợt nhạt tiêu tụy, dường như bị thiếu dinh dưỡng trong một thời gian dài.

Kỳ lạ là, so với thiếu niên tuấn tú gặp được ở trong rừng, thì những người này ai ai cũng vô cùng bình thường, bọn họ dù có cao thì cũng chỉ khoảng một mét bảy, còn thiếu niên kia thì cao khoảng chừng một mét tám.

Ngọc Từ không biết rằng những thiếu niên tuấn tú đó có xuất thân quý tộc, từ nhỏ đã được ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, mới có dáng người cao ráo, tuấn tú.

Ngọc Từ và Cung vừa vào trong thành, đã có không ít người nhìn bọn họ.

Đương nhiên, những ánh mắt này, đa số là nhìn về phía Ngọc Từ. Đối với tướng mạo của mình, Ngọc Từ đã từng nhìn thấy ở khe suối, màu da của nàng trắng hồng mịn màng, người cao khoảng chừng một mét sáu, ngũ quan đoan trang thanh tú. Ngọc Từ thấy rằng, diện mạo này của nàng cũng giống như kiếp trước, có đi lại giữa đường phố hiện đại cũng chỉ là một trong vô số những cô gái có chút sắc đẹp.

Thế mà, khi vừa vào thành, lập tức có vài chục ánh mắt tụ lại trên mặt nàng, còn không e dè mà quan sát lẫn kinh ngạc, khiến Ngọc Từ cảm thấy diện mạo của mình cũng là một mỹ nhân ấy chứ.

Ánh mắt của mọi người quá mức nóng bỏng, Ngọc Từ có chút không được tự nhiên, nàng hơi nghiêng đầu, chuyển sang nhìn phụ thân nàng.

Phụ thân nàng dù bận vẫn ung dung ngồi ở trên xe lừa, nhưng không giống với hồi nãy, ông uốn lưng thẳng tắp, trong đôi mắt vẫn đục mang theo một chút lạnh nhạt, hơn nữa, tay phải của ông đặt lên bội kiếm đeo bên hông.

Giữa ánh nhìn chòng chọc của bao nhiêu người, xe lừa vẫn tiếp tục không nhanh không chậm chạy về phía trước.

Xe chạy được khoảng hơn hai trăm mét thì có một võ sĩ tay cầm trường kiếm, mặt hình chữ quốc, khoe miệng có một vết thương dữ tợn đi ra. Võ sĩ đó chắn ở phía trước xe lừa, ôm kiếm, chấp tay trước ngực với Cung, cười nói: “Lão Cung, sao mà vừa ra khỏi thành một chuyến, khi trở về lại có thêm một mỹ nhân?”

Cung ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn võ sĩ, khẽ gật đầu nói: “Con bé là con gái mà ta mới nhận, tên là Ngọc.”

Cung nói tới đây, dường như sợ rằng mọi người còn chưa nghe rõ, giọng lớn hơn một chút, khàn khàn nhấn mạnh nói: “Đây là con gái của ta, tên Ngọc.”

Dứt lời, tay của ông nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt già nua vẫn đục của ông nhìn lướt qua mọi người chung quanh. Ánh mắt lướt tới chỗ nào, mọi người đều cúi đầu, tránh đi ánh mắt của ông.

Ngọc Từ nhìn thấy cảnh này, vô cùng giật mình. Hóa ra, phụ thân này của nàng trông cực kỳ già yếu, nhưng ở đây lại có uy nghiêm như thế.

Trong lúc Ngọc Từ đang suy nghĩ, một loạt tiếng bàn tán ồn ào vang lên: “Mỹ nhân này thật đẹp, cho dù trong cung Tăng cũng không thấy nhiều.”

“Lão Cung kiếm được ở đâu một đại mỹ nhân trong vạn người mới có một này làm con gái vậy?”

“Thôi đi! Lão Cung là người bảo thủ cứng nhắc, đừng có mà nhiều lời.”

“Mỹ nhân này tên Ngọc. Người đẹp như ngọc, trang sức cũng của quý nhân, cũng thật khó hiểu, mỹ nhân này cũng rất có lai lịch nhỉ?”

Tiếng bàn tán của mọi người không ngừng truyền vào trong tai Ngọc Từ. Nghe thấy vậy, khoe miệng Ngọc Từ cũng không khồng chế nổi mà khẽ nhếch lên. Nàng lặng lẽ lấy tay áo che mặt, giấu đi vẻ mặt tươi cười.

Nàng đắc ý thầm nghĩ: “Dung mạo này của nàng rõ ràng cũng chỉ là xinh xắn mà thôi, ở nơi này lại trở thành mỹ nhân vạn người mê sao? Ha ha ha, vậy ra nàng là mỹ nhân vạn người có một sao, thực là tăng bốc quá mức!”

Ngọc Từ quả thật rất đắc ý, nghĩ tới lúc trước nàng nhìn thấy mình tinh nọ mình tinh kia đi phầu phầu thăm mĩ, nàng cũng từng ảo tưởng, có một ngày bản thân mình trúng thưởng mấy triệu, cũng bỏ ra mấy trăm vạn đi sửa lại dung nhan. Cuộc đời con người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, ai mà chẳng muốn trở thành một đại mỹ nhân.

Nàng không hề nghĩ đến, chỉ bằng dung nhan thanh tú như vậy, ở thế giới này lại trở thành một đại mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một? Ha ha ha, thật sự là vui mừng.

Vào giờ phút này, Ngọc Từ đột nhiên cảm thấy, xuyên không cũng không phải là một chuyện tồi tệ.

Xe lừa vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Ngọc Từ phát hiện, người vây quanh ngắm nàng tuy nhiều nhưng cũng chỉ dám nhìn từ phía xa, ngẫu nhiên có mấy người nóng lòng muốn bắt chước võ sĩ vừa rồi, lại bị người bên cạnh lôi lại. Nhìn ánh mắt của bọn họ, dường như rất kính sợ phụ thân của nàng.

Khi xe lừa đi vào một ngõ nhỏ cũ kỹ, xung quanh cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Ngọc Từ nhìn đã lâu, rốt cục không nhịn được hỏi: “Phụ thân, bọn họ hình như có chút sợ hãi người?”

Cung cười cười, lưng càng uốn thẳng, những nếp nhăn ngang dọc trên mặt cũng lộ ra nét cười đắc ý: “Cha ở bên cạnh đại vương nước Tề, cũng là người có dũng có trí. Hiện tại tuy rằng tuổi già sức yếu, nhưng ở nước Tăng nhỏ bé này, cũng không có mấy người là không e dè.”

Ngọc Từ thấy vẻ mặt ông đắc ý, không khỏi mím môi cười, đôi mắt cong cong.

Chương 5: Nhà

Chiếc xe lừa càng lúc chạy càng sâu vào trong ngõ nhỏ.

Chỉ một lát sau, trong tầm mắt Ngọc Từ xuất hiện một bức tường bằng đá, bên ngoài bức tường mọc đầy cỏ dại, ngay cả trên tường cũng mọc đầy rêu xanh. Dưới sự phát triển của rêu xanh, từng tảng đá bị nứt ra, có tảng còn lún xuống mặt đất, tạo thành từng cái lỗ lớn. Nhìn xuyên qua cái lỗ thì thấy bên trong cũng mọc đầy cỏ dại, rêu xanh khắp nơi.

Xe lừa dừng lại trước cửa lớn hình vòm bên ngoài bức tường.

Cung nhảy xuống xe lừa, đẩy mạnh chiếc cổng vòm, kéo kẹt một tiếng, một loạt những căn nhà gỗ cũ kĩ thấp thoáng giữa đám cỏ dại và cây cối hiện ra trong tầm mắt Ngọc Từ.

Khoảng mười gian nhà gỗ, tạo thành một hình vòng tròn. Ở giữa vòng tròn có một cái giếng và một cái bếp ở ngoài trời. Ngọc Từ ngó nghiêng quan sát, cảm thấy có chút quen mắt, nàng nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, cũng không biết quen mắt ở chỗ nào.

Nàng không biết, nhà gỗ là loại nhà phổ biến nhất trong thời đại này, đồng thời trong mấy ngàn năm lịch sử, nó có ảnh hưởng rất lớn tới âm dương và kiến trúc của Trung Quốc.

Nhà gỗ rất cũ kĩ, giống như tường bao, chỗ nào cũng loang loang lỗ lỗ, chỗ nào cũng đều có những lỗ thủng lớn, từ cửa phòng rách nát nhìn vào, có thể nhìn thấy bên trong tích tụ một lớp bụi rất dày.

Dù là vậy, Ngọc Từ vẫn nhận ra trước kia nơi này từng là một nơi phồn hoa. Chỗ có cỏ dại và cây cối rậm rạp kia, ngày trước nhất định là một hoa viên không nhỏ. Nhà gỗ cũ kĩ, được phủ một lớp nước sơn màu xanh vàng sáng bóng, tuy rằng hiện tại đã là những mảng gỗ mục loang lỗ.

Cung vội vàng đi từ xe lừa vào trong sân. Ông vừa đi vừa nhìn Ngọc Từ, có chút xấu hổ nói: “Con gái, chỗ ở của phụ thân thật là tồi tàn quá.”

Ngọc Từ vội vàng lắc đầu, nàng nói khẽ: “Con không chê mẹ xấu, chó không chê chủ nghèo, đây chính là nhà của con.”

Ánh mắt của ông lão sáng lên, không khỏi nhìn nàng chăm chú nói: “Con không chê mẹ xấu, chó không chê chủ nghèo, lời con nói thật là văn chương hoa mỹ.”

Ngọc Từ cười hi hi, có chút ngượng ngùng.

Ông lão suy nghĩ một chút rồi lắc đầu thở dài: “Tiếc là, con lại là con gái.”

Ngọc Từ cười cười, rồi xem qua mười hai gian phòng một lượt, phát hiện chúng không hư hại nhiều lắm, có thể ở được, có hai gian vẫn còn nguyên vẹn, một gian là phòng ngủ của phụ thân, một gian là nơi phụ thân chứa đồ đạc linh tinh.

Ngọc Từ nhìn một lúc, cuối cùng nàng chăm một gian phòng tận cùng phía bên phải, gian phòng này chỉ có hai cái lỗ thủng lớn ở hai bên vách tường chính giữa, dùng vài món đồ chắn lại là có thể ở được. Hơn nữa, hiện tại đang là đầu mùa hè, có hai lỗ thủng ngược lại trong phòng sẽ mát mẻ hơn, coi như mở ra hai cánh cửa sổ.

Sau khi ăn hai nắm cơm do phụ thân làm, cả tối đó Ngọc Từ dọn dẹp gian phòng của nàng, sau khi quét sạch sẽ, dùng lá cây và cỏ khô trải lên mặt đất, làm một chỗ giống như ổ chó ở kiếp trước, cũng tạm ngủ được qua một đêm.

Ngọc Từ tỉnh lại trong những tiếng chim hót chiêm chiếp liên tiếp.

Khi nàng mở mắt ra, phát hiện mình vẫn nằm ở trên đồng cây cỏ, rất lâu mà vẫn không có điều kỳ diệu gì xảy ra.

Sau một lúc lâu, nàng nhắm hai mắt lại, thở dài một tiếng: “Là thật rồi, nàng không thể trở về được nữa!”

Ngọc Từ vừa ngồi dậy thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng quét dọn.

Chẳng lẽ phụ thân đã dậy rồi.

Ngọc Từ vội vàng đứng lên, đẩy cửa phòng ra.

Đạp vào mắt nàng, là màu xanh um tươi tốt của cây cối. Cung đang khom lưng, cố sức dọn dẹp mảnh đất trống nhỏ phía trước nhà gỗ.

Dưới ánh nắng ban mai, Cung búi tóc cao, mặc quần áo vải bố, chân đi đôi giày rơm, cùng với bức tường đồ nát chung quanh, tạo thành một bức tranh cổ xưa chưa bao giờ xuất hiện trong giấc mơ của Ngọc Từ.

Khi Ngọc Từ còn đang đứng ngẩn ngơ thì Cung quay đầu lại nhìn nàng cười đầy yêu thương, gọi: “Ngọc nhi, con dậy rồi sao?”

“Dạ, vâng, con dậy rồi, con dậy rồi ạ.”

Sau khi trả lời lung tung lộn xộn, Ngọc Từ vội vàng chạy đến bên giếng nước, múc một thùng nước rửa mặt, khi nàng dùng cái bát gốm múc nước chuẩn bị súc miệng, đột nhiên phát hiện không có đồ dùng đánh răng rửa mặt.

Nghĩ một lát, Ngọc Từ nhớ ra, dường như người thời đại này, đều dùng muối để súc miệng.

Nàng thò đầu ra, nhìn Cung đang dọn dẹp trong sân, gọi: “Phụ thân, có muối không ạ?”

“Muối?”

Cung chống cái chổi, nói: “Muối, trong phòng bếp còn một ít, đủ dùng trong ba ngày nữa.” Nói tới đây, ông nhìn Ngọc Từ, ngạc nhiên nói: “Sáng sớm, sao con lại hỏi muối?”

Ngọc Từ nghẹn lời.

Cung nhìn ánh mắt nàng, giống như là hiểu được gì đó. Ông lắc đầu, thờ dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Ngọc Từ đi vào nhà bếp.

Muối đựng ở trong một cái bát gốm, chỉ còn có một nhúm nhỏ chừng một ngón tay cái, một chút muối như vậy, dùng ăn cũng không đủ, làm sao có thể súc miệng? Đúng rồi, nhìn về mặt phụ thân lúc nãy, chắc chắn nghĩ nàng xuất thân quý tộc, không quan tâm một chút muối này.

Ngọc Từ đi vào trong phòng chứa đồ.

Nàng xem xét một lần từ đầu đến đuôi rồi cúi đầu, rất lâu sau vẫn không hề nhúc nhích.

Lương thực có kê và lúa mạch, chỉ còn không đến ba cân, hơn nữa ba cân này ngoài kê và lúa mạch còn lẫn một lượng lớn trấu và cám.

Từ trong ra ngoài, không chỉ đồ ăn mà ngay cả cái bóng của dầu mỡ cũng không thấy.

Tay vịn khung cửa, bụng Ngọc Từ bắt đầu réo lên. Đêm qua, nàng chỉ ăn hai nắm cơm, hai nắm cơm đó chỉ nhỏ bằng nắm tay của trẻ con, bụng nàng đã sớm đói.

“Ngọc, phụ thân lâu nay ở cảnh khốn cùng, cơm áo cũng khó duy trì.” Phía sau Ngọc Từ, truyền đến tiếng thờ dài của Cung.

Ngọc Từ quay đầu lại, khi đối diện với ánh mắt áy náy của ông, trong lòng khẽ lộp bộp một tiếng, âm thầm nghĩ: “Mình là một người trưởng thành có tay có chân, ở trong nhà một ông lão, cũng không thể bắt ông vất vả lao động để nuôi mình được?”

Nàng nghĩ đến đây, vội vàng nhìn Cung cười thật tươi, lớn tiếng nói: “Phụ thân, con gái có thể làm việc mà.”

Cung ngẩn ra, cất tiếng cười ha hả, vừa cười vừa lắc đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt không tin của Cung, Ngọc Từ thật có chút không phục. Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Phụ thân, con có thể làm việc mà.”

Cung nghe vậy thì càng cười không ngừng, ông cười rất sung sướng, trên gương mặt đầy những nếp nhăn nhăn nhăn lại thành một đồng, nở rộ như một đóa hoa cúc. Ông cười vô cùng vui mừng, chỉ cười mà không nói, cuối cùng là lộ ra vẻ mặt không tin tưởng nàng.

Đối diện với ánh mắt không tin tưởng của ông, Ngọc Từ thầm nghĩ: “Hừ, nàng là ai? Nàng chính là người sống trong cái xã hội coi trọng vật chất, lăn lộn đi kiếm tiền cũng được vài năm, phụ thân sao lại xem thường nàng như thế?”

Lúc này nàng tuyệt đối không thể ngờ tới, chuyện lấp đầy bụng thật sự là một việc vô cùng khó khăn.

Qua lời của phụ thân, nàng mới biết được, ở thời đại này, lương thực là vật tư quân dụng, ở chợ rất ít bán. Đồng thời bách tính có thói quen lấy vật đổi vật, ở chợ giao dịch trao đổi bằng tiền là hết sức ít. Đương nhiên, trong nhà phụ thân căn bản cũng không có tiền để đi mua bán. Thu nhập của Cung dựa vào việc đảm nhận hộ vệ thương đội. Ở nước Tăng, kiếm thuật của ông cũng có chút danh tiếng, cũng có thể miễn cưỡng kiếm được miếng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giá của Ngọc Tử

Ngọc Tử lại ăn hai nắm cơm, rồi đi ra sân sau.

Lần này nàng mới phát hiện, khoảng sân này quả thực không nhỏ, tuy rằng cỏ dại, cây cối mọc tràn lan khắp nơi như rừng. Nàng đi lòng vòng ước chừng khoảng nửa giờ mới quay về nhà gỗ.

Nàng mới vừa đến gần, liền nghe thấy tiếng người nói.

Sao lại có tiếng nói, chẳng lẽ có khách đến chơi?

Ngọc Tử có chút tò mò. Tức thì, bước chân nàng chậm dần.

Tiếng nói từ khoảng sân phía trước nhà gỗ truyền tới.

Ngọc Tử lặng lẽ thò đầu ra, chỉ thấy một người trung niên vóc dáng béo tròn đứng ở bên ngoài, ở nơi này mọi người đều có sắc mặt xanh xao, nhưng người trung niên kia sắc mặt lại vô cùng hồng hào. Trên người ông ta, cả trong lẫn ngoài đều mặc đồ lụa, hai chiếc giày dưới chân đều có gắn một khối ngọc, chắc chắn là một người có tiền.

Phía sau người trung niên kia, có hai người cao gầy đang đứng, bên hông đeo trường kiếm. Hai người này tay đang cầm chuôi kiếm, mặt không có biểu cảm gì nhìn chăm chăm vào phụ thân nàng.

Cung chống cái chổi, hai tay cũng không thả lỏng, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn về phía trước, rồi chấp tay trước ngực hành lễ lấy lệ: “Nơi này quê mùa, không xứng để Trì quân nghỉ chân.”

Phụ thân vừa mở miệng, đã có ý đuổi khách.

Người trung niên kia lại không hề để ý, ông ta cười một tiếng “ha ha” rồi nghiêng đầu nhìn ngó phía bên trong căn nhà gỗ. Trông biểu hiện của ông ta, hình như mong nhìn thấy ai đó.

Ngọc Tử âm thầm nhíu mày.

Người trung niên kia nhìn ngó vài lần mới quay đầu nhìn Cung, nói: “Nghe mọi người nói, lão Cung người mới thu nhận một đứa con gái nên ta tới xem.”

Dưới ánh mắt lo lắng của Ngọc Tử, Cung cúi thấp khuôn mặt gầy gò, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường, chậm rãi nói: “Mời Trì quân về cho.”

Trì quân nghe vậy, quay sang nhìn hai kiếm khách hai bên trái phải, cười nói: “Lão Cung vẫn tưởng rằng mình đang ở trong cung Tề vương, ngay cả hai từ “mời về” cũng nói ra.”

Sau khi nói một câu mang ý châm biếm, Trì quân ngừng lại, rồi thở dài một tiếng.

Ông ta lững thững bước đi trong sân. Vừa chậm rãi đi vòng quanh sân, ông ta vừa nói: “Ta đã thấy con lừa kéo xe của ông, da lông của nó cũng tróc ra hết, đi lại khó khăn, sắp không dùng được nữa rồi, lừa cũng giống như chủ nhân, lão Cung, ông cũng già rồi. Một tháng nay, ông tìm thương đội Ngũ gia, chỉ có một nhà bởi ông đưa ra giá năm đao tệ, mới đồng ý thuê ông, đúng không? Trong một tháng vừa qua, có khoảng nửa tháng, mỗi ngày ông cũng chỉ ăn có một bữa, có đúng không?”

Nghe đến đó, Ngọc Tử nhanh chóng quay đầu nhìn Cung, nàng cắn môi áy náy thầm nghĩ: “Phụ thân ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, nàng lại có thể bảo ông là cần muối súc miệng!”

Trả lời Trì quân vẫn là ánh mắt khinh thường của Cung.

Trì quân lại thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Cung, có chút thật lòng nói: “Nơi ở này của ông đã vô cùng tàn tạ rồi, tuổi ông cũng đã cao, kiếm cũng sắp không dùng được nữa. Lão Cung, đứa con gái này của ông, không biết ông có thể bảo vệ nó được bao lâu?”

Đôi môi khô cứng của Cung run rẩy, ông tròn mắt nhìn Trì quân, quát lớn: “Không có liên quan gì tới Trì quân!”

Trì quân lắc đầu, nói: “Có liên quan tới ta! Nghe nói đứa con gái này của ông có vẻ đẹp trong vạn người mới có một, dung mạo như thế, dù ở đại quốc như Tề Ngụy Việt, cũng là báu vật hiếm có. Lão Cung cũng biết, những mỹ nữ như vậy, giá bán cao đến đâu không?”

Giá?

Ngọc Tử nghe đến đó thì cảm thấy hoảng sợ, nàng nhanh chóng ngẩng đầu, ánh mắt không dám tin nhìn người đàn ông trung niên.

Trong tiếng tim đập bắt đầu dồn dập của Ngọc Tử, Cung lại nhìn người trung niên kia bằng nửa con mắt, khàn giọng quát: “Con gái của ta, ngàn vàng cũng không bán!”

Lão Cung vừa mới nói xong, người trung niên kia liền cười “ha ha”, hai tay vỗ vào nhau “bốp bốp bốp”, ông ta vừa vỗ tay vừa khen liên tục: “Lão Cung

quả nhiên là người được Tề vương đặt tên, đối với giá bán của trẻ con nước Ngô và phụ nữ nước Việt, hiểu rất rõ. Đúng vậy, mỹ nữ thượng đẳng, trị giá ngàn vàng! Nghe mọi người nói, con gái này của ông, có tư thái của quý nhân, như vậy, đáng giá hai ngàn vàng!”

Người trung niên nói xong, lão Cung ngẩn ra, hiển nhiên là bị cái giá mà ông ta đưa ra hù dọa.

Nhìn thấy bộ dáng Cung như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Từ thoáng chốc đã trắng bệch như tuyết.

Người trung niên kia thấy lão Cung im lặng không nói gì, lại cười “ha ha”. Ông ta liếc nhìn khoảng sân đồ nát, nói: “Có hai ngàn vàng đó, ông sẽ có nhà đẹp để ở, ngày ngày ăn thức ăn ngon, còn có người hầu kẻ hạ.”

Ông ta nói đến đây, lại liếc nhìn lão Cung, chân thành nói: “Tri cũng biết, lão Cung từng là người quan trọng trong cung Tề vương, chỉ có hai ngàn vàng, sao có khả năng đề vào mắt cho được? Nhưng lão Cung ông cũng đã lớn tuổi rồi, có khả năng bảo vệ con gái của ông được bao lâu? Nếu con bé được bán cho ta, ta nhất định sẽ tìm người dạy dỗ nó tinh thông ca múa, trang sức trang điểm, chỉ chờ một ngày dâng tặng quý nhân. Lão Cung cứ thử nghĩ xem, nếu con bé trở thành cơ thiếp của quý nhân, còn sinh hạ được quý tử, từ đó về sau chẳng phải là phú quý vô cùng sao?”

Khi người trung niên nói lời này, thật sự là hết sức chân thành, hoàn toàn là móc hết ruột gan ra, tỏ vẻ tất cả mọi chuyện đều suy nghĩ vì Ngọc Từ, vì Cung.

Ngọc Từ nghe đến đó, một luồng lửa giận không rõ lý do bùng bùng bốc thẳng lên đầu. Nàng cắn răng, nhiều lần muốn lao ra, nhưng chân vừa nhấc lên lại thu về. Tự nàng cũng biết nếu như xông ra, ngộ nhờ người trung niên kia trở mặt cướp nàng đi thì phải làm sao bây giờ? Cung dù sao cũng già rồi, ông ấy nhất định không đánh lại hai tên cầu nô tài đằng sau!

Lúc này, tim Ngọc Từ đập rất nhanh, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì trợn mắt nhìn người trung niên kia, lúc thì căng thẳng nhìn về phía Cung, sợ ông bị lời nói của người trung niên kia lay động.

Đúng lúc Ngọc Từ đang cực kỳ nôn nóng bất an thì Cung lên tiếng.

Giọng nói của ông vẫn từ tốn khàn khàn như lúc nãy: “Mời về cho.”

Tri quân ngẩn người.

Ông ta không dám tin, mắt mở to nhìn Cung, hỏi một lần nữa: “Lời ấy của lão Cung là có ý gì?”

Tay phải của Cung vươn ra, một ngón tay chỉ ra cửa, lớn tiếng nói: “Mời quân rời khỏi chỗ ở của ta!”

Thoáng một cái, mặt Tri quân đã xanh lè.

Ông ta nhìn chằm chằm lão Cung, thấy ông không phải nói đùa thì không khỏi tức giận hừ một tiếng, vung ống tay áo, xoay người bước đi. Vừa mới đi được năm bước, ông ta lại ngừng lại một lát, rồi quay đầu nhìn Cung, thẹn quá hóa giận quát: “Cung, nếu là Trượng quân đến đây, sợ là không đưa ra giá này đâu!”

“Mời ra ngoài.”

“Hừ...”

Trong tiếng hét phẫn nộ của Cung, Tri quân mạnh một bãi nước bọt xuống đất, quay sang hai kiếm khách hai bên mắng: “Sao đàn ra như gà thế? Đi!”

Ba người nhanh như gió cuốn xéo ra khỏi sân. Cùng với tiếng sập cửa rất mạnh, Ngọc Từ còn nghe thấy tiếng chửi bới của Tri quân truyền đến từ bên ngoài: “Lão thất phu không biết phân biệt tốt xấu!”

Mấy người đó vừa đi, Cung lại cúi đầu, cầm cây chổi tiếp tục quét rác.

Nhìn bộ dạng ông bây giờ, dường như vừa nãy không hề có chuyện gì xảy ra.

Ngọc Từ lén lút lui ra ngoài.

Nàng đi thẳng tới đám cây mọc lộn xộn phía sau nhà gỗ mới dừng lại, cũng không biết tại sao, nàng không muốn cho ông biết vừa rồi nàng đã nghe lén. Có lẽ, sâu trong nội tâm của Ngọc Từ, nàng ấy náy vì mình đã hoài nghi ông, hoặc có lẽ bởi vì nàng đến từ hiện đại, đã thấy nhiều người lừa gạt lẫn nhau, mặc dù tận mắt thấy ông lão cự tuyệt người đàn ông trung niên kia, nàng vẫn không cách nào yên lòng, không thể hoàn toàn tin tưởng ông lão được.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giả trai

Hai ngàn vàng, đây là một số lượng không nhỏ, từ cổ tới kim, tiền bạc có thể làm loạn lòng người, ôi!

Nghĩ tới đây, Ngọc Từ không khỏi suy ngẫm: “Thậm chí cả người cũng chưa gặp được, mà đã ra giá hai ngàn vàng. Từ về mặt của phụ thân, nàng có thể nhận ra hai ngàn vàng này là một con số không hề nhỏ, không phải là có câu nói “Có báu vật là mạng tội” sao? Phụ thân muốn bảo vệ mình, chẳng phải là cũng lo lắng hải hùng hay sao?

Nàng oán hận thầm nghĩ: “Nói không chừng mình căn bản không đáng giá hai ngàn vàng, con số này có khi lão Tri cố ý nói ra để thuyết phục phụ thân thôi.”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Ngọc Từ lại lắc đầu liên tục, ý tưởng này chẳng có chút nào đáng tin hết.

Roi vào trạng thái suy nghĩ miên man, Ngọc Từ không hề biết, trong lịch sử, mẫu thân Triệu Cơ của Tần Thủy Hoàng là do Lã Bất Vi dùng ba nghìn vàng mua về.

Ngọc Từ giống như một con nhặng không đầu đi lòng vòng quanh đám cây cối mấy vòng, sau đó cắn răng, đi nhanh về phía trước.

Chỉ một lát sau, nàng đã đi tới phía sau Cung, lén lút quan sát ông.

Khi Ngọc Từ đang cân nhắc sắp xếp từ ngữ sao cho phù hợp, Cung đang đứng quay lưng về phía nàng thờ dài một tiếng, nói: “Ngọc, đừng sợ.”

Ngọc Từ kinh ngạc, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cung: “Ông ấy biết nàng đã biết.”

Cung quay đầu, từ ái nhìn nàng, cất giọng khàn khàn nói: “Con à, phụ thân là người học võ, tiếng bước chân của con dù rất nhỏ, cũng không giấu được phụ thân?”

Sau khi giải thích, ông thờ dài: “Có thể là cơ thiếp của quý nhân, sinh con cho quý nhân, đúng là may mắn của một người phụ nữ. Nhưng, phụ thân biết, con vốn là quý nhân, lại mới trở về từ cõi chết, tất nhiên là không muốn quay lại nơi đó để chịu khổ. Con à, con đừng sợ, phụ thân nhất định sẽ bảo vệ con chu toàn.”

Ông nói tới đây, thấy Ngọc Từ kinh ngạc nhìn mình, mắt nàng đã rung rung, không khỏi hiện lên nụ cười, vрон bàn tay nhăn nheo run rẩy lau nước mắt lăn xuống trên gương mặt nàng, an ủi: “Con à, con đừng sợ, con là do ông trời ban cho cha, cha nhất định sẽ bảo vệ con, dù phải chết cũng sẽ bảo vệ con.”

Ngọc Từ chớp mắt, ép nước mắt vào trong, nàng cúi đầu nói khẽ: “Phụ thân, con có thể giả trai không?”

“Giả trai?” Cung nghi ngờ hỏi một câu, rồi lập tức kịp phản ứng, “Con muốn giả trang thành trượng phu để tiện đi lại sao? Được.”

Ngọc Từ nhoen miệng cười, nàng vui vẻ nói: “Thật sao? Thật tốt quá.”

Lát sau, nàng thờ dài một tiếng, khẽ lẩm bẩm: “Khi ra ngoài, con sẽ giả trai, à, trượng phu, vậy cũng tốt.”

Thói quen dùng từ của Ngọc Từ có chút khác biệt với người thời đại này, Cung mỉm cười lắng nghe, trong lòng mơ hồ xuất hiện một ý niệm: “Con của ta, ngôn ngữ kỳ lạ, hành động cử chỉ cũng không giống như người phụ nữ bình thường. Hay là, nó có lai lịch gì khác?”

Vừa nghĩ tới đây, Cung lại khẽ cười. Con bé xuất hiện ở trước mặt của con ta, đó là do trời xanh ban tặng. Bất luận là con bé có lai lịch như thế nào, nó vẫn là con ta.

Nghĩ là nghĩ như thế, Cung vẫn nói với Ngọc Từ: “Con à, từ nay về sau, con phải cẩn trọng lời nói và hành động mới được.”

Ngọc Từ gật người.

Nàng lập tức hiểu ra.

Nàng cúi đầu, cung kính với ông lão: “Lời phụ thân nói rất phải.”

Đáp lời xong, nàng khẽ mấp máy môi muốn giải thích một chút về lai lịch của mình, lời nói đã tới bên miệng nhưng vẫn không nói nên lời. Nàng nên nói như thế nào? Không thể nào nói với ông mình là một quái vật hoàn hồn vào xác chết.

Ông lão nhìn về mặt không được tự nhiên của Ngọc Từ, khẽ cười, rồi cầm lấy cây chổi tiếp tục quét.

Quyết định khi ra ngoài sẽ giả trai, đầu tiên Ngọc Từ trở lại trong phòng, tìm kiếm mấy bộ quần áo bằng sợi đay của đứa con đã chết của ông lão đã để không ở đó mấy năm mặc vào. Sau đó, nàng lấy một ít tro bếp, trộn với nước giếng rồi xoa đều lên mặt và tay chân.

Sau hai ba tiếng đồng hồ bận rộn, Ngọc Từ rốt cuộc cũng thành công biến mình thành một nam tử có làn da ngăm đen, dáng vẻ thư sinh gầy gò yếu ớt. Ngọc Từ soi xuống giếng rồi ngắm nghía hồi lâu, thầm nghĩ: “Được, về sau mình sẽ trông như thế này.”

Đương nhiên, nàng cũng biết, hóa trang như vậy chỉ lừa được người bình thường.

Tổn mắt một ngày, hai cha con cuối cùng cũng nghĩ ra được một biện pháp. Sáng ngày hôm sau, khi người ở bên ngoài hỏi về Ngọc Từ, Cung bèn tuyên bố rằng, con gái của mình nửa đêm bị đám cường đạo bắt đi. Sau đó ông ở trước mặt mọi người, như hóa điên hóa dại mà cầm lấy tay tên ăn mày do Ngọc Từ đóng giả, liên tục gọi con của ta, rồi lại điên điên khùng khùng, vừa lúi vừa kéo mà mang nàng về nhà.

Hai cha con ở lì trong nhà suốt mấy ngày, sau đó khi ra ngoài, Ngọc Từ đã ăn mặc như con trai, mà Cung thì đã khôi phục như bình thường, không hề điên điên khùng khùng, đương nhiên, tên ăn mày kia đã được tắm rửa sạch sẽ, diện mạo cũng thanh tú hơn, tất nhiên là trở thành con trai của ông.

Cả hai cha con đều không phải là người có sở trường diễn kịch, lần này diễn trò như thế này, cũng không biết có thể giấu giếm được mọi người hay không. Biện pháp này chính là biện pháp tốt nhất mà bọn họ có thể nghĩ ra.

Ở trong nhà suốt ba ngày, lương thực còn lại trong nhà đã chẳng còn bao nhiêu. Vừa sáng sớm, ông lão đã ra mấy con đường lớn, chờ thương đội đi qua.

Ngọc Từ thì cũng không hề nhàn rỗi.

Vào lúc rảnh, nàng bắt đầu vắt óc suy nghĩ xem nên làm việc gì, để mình và phụ thân có thể được ăn no bụng.

Kỳ thật, trong ba ngày này, nàng không lúc nào là không nghĩ tới chuyện này. Nhưng nàng chỉ là một người xuyên không đến đây, đối với hoàn cảnh tập tục của nơi này hoàn toàn không biết gì cả thì có thể nghĩ ra được biện pháp gì hay?

Sau khi ở nhà suy nghĩ không có kết quả, Ngọc Từ cẩn thận hóa trang rồi đi ra khỏi nhà. Đây là lần đầu tiên nàng đi ra phố mà không có sự bảo vệ của phụ thân.

Thành Tăng rất phồn hoa. Những con phố chính ở trong thành đều được lát bằng phiến đá. Ở hai bên đường, bày đầy những bàn đá, ở trên mỗi bàn đá đều có bày hàng hóa.

Đường phố rất yên tĩnh, người ở đây cũng không có thói quen rao hàng. Trên một vài lá cờ bay phấp phới, có viết đủ loại chữ đang lưu hành, những chữ đó, Ngọc Từ đều biết.

Ở phía trước nàng, trên lá cờ ở phía Đông viết “Cò bì Sờ”, trên cái bàn đá ở phía Tây có bày đầy những lọ gốm, ở trên mặt viết “Muối Tề”.

Từng lá cờ một đều bị gió thổi bay phấp phất, Ngọc Từ vừa đi vừa quan sát kỹ càng, ở trên những lá cờ này có viết “Chu sa Tân*”, “Đao Ngô”, “Dầu Tề”, “Ngựa Yên”...

Hàng hóa rực rỡ muôn màu, bày đầy khắp hai bên đường.

Ngọc Từ vừa nhìn, vừa lặng lẽ ghi nhớ và suy nghĩ.

Giữa lúc nàng đang ngắm nhìn rất chăm chú, đột nhiên trước mắt nàng tối sầm lại, có một người chắn ngang đường nàng đi, đồng thời, một giọng nói to như tiếng đập bàn truyền đến: “Dừng lại! Thằng nhóc kia, cha mày là Cung hả?”

Người này vừa mở miệng, một mùi hôi thối xông thẳng vào mũi nàng. Người này chẳng những miệng thối vô cùng, trên người còn có mùi hôi trộn lẫn với mùi mồ hôi.

Bị mùi hôi này vây xung quanh, Ngọc Từ không tự chủ được lui về phía sau từng bước. Nhưng nàng không biết rằng, nàng vừa mới lui xuống, tên cao lớn chặn đường nàng hất đầu, phát ra một trận cười đinh tai nhức óc. Không chỉ có hân cười lớn, mà, năm sáu gã đàn ông khác xung quanh Ngọc Từ cũng cười vang theo.

Trong tiếng cười to đến mức chói tai, một gã quát: “Đứng lại! Lão Cung một đời võ dũng, sao lại nhận một thằng con ốm yếu như gà con thế này? Bị người ta chặn đường, lại còn từ từ lui về phía sau?”

* Chú thích:

Chu sa: Chu sa hay thần sa, đan sa, xích đan, công sa, là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Thành phần chính của nó là sulfua thủy ngân (II) (HgS).

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kiểm sống

Trong tiếng cười lớn không ngớt, gã đàn ông đứng chắn đường kia tiến tới từng bước, càng lúc càng bước tới gần chỗ Ngọc Từ.

Vào lúc này, trong tiếng cười của bọn họ Ngọc Từ đã hiểu được, khi đối mặt với khiêu khích, không thể lùi về phía sau.

Nàng đứng lại, chậm rãi ngẩng đầu.

Chấn ở trước mặt nàng là một thanh niên khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc một bộ y phục bằng sợi đay, cổ tay áo đã sờn rách hơn phân nửa. Khuôn mặt hắn hình chữ quốc, nhưng bởi gầy mà hai bên má đều hóp lại, gương mặt đen xạm, miệng rộng, râu ria lởm chởm, khi cười lộ ra cái miệng đầy răng đen.

Người này bên hông cũng đeo kiếm, xem ra xuất thân của hắn cũng không tồi.

Hắn lại điên cuồng cười to.

Hắn cười rồi cười, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Thằng nhóc trước mặt này yếu ớt như một con gà con, vậy mà còn đang lảng lảng quan sát hắn, thật đúng là làm cho người ta cười không dứt được, vui sướng không ngừng.

Hắn ngừng cười, cúi đầu trừng mắt nhìn Ngọc Từ, tay phải vỗ lên bội kiếm đeo bên hông, quát: “Gà con, gà con, mày nhìn cái gì hả?”

Ngọc Từ hơi cúi đầu, nàng bắt chước tư thế hành lễ của mọi người, chắp hai tay với gã, mở to hai mắt, lớn tiếng nói: “Nghe nói tiền bối của quân từng là quý nhân, đúng không?”

Lời này gã đó thích nghe, hắn uốn thẳng lưng, đắc ý đứng đưa bội kiếm đeo bên hông của mình, gật gù đắc ý nói: “Ông cố của ta là con của Khang quốc công. Phụ thân ta, đã từng phục vụ trong cung Tăng.”

Hắn nói tới đây, thấy Ngọc Từ đang mở to mắt, bộ dáng rất là hứng thú, lắng nghe thật sự nghiêm túc, tinh thần hắn càng thêm phấn chấn, hắn chép miệng, lại ra sức vỗ vỗ vào bội kiếm bên hông, lớn tiếng nói: “Nhớ năm đó...”

Hắn vừa mới nói ra ba từ này, tiếng nói liền ngừng lại.

Đó là vì ngay lúc đó, phía trước đột nhiên truyền đến một hồi xô xao, náo loạn bất an, tiếng nói hỗn loạn xen lẫn hoảng sợ của mấy người truyền đến: “Công tử Pha đã tới, mau lui xuống, mau lui xuống!”

Lời vừa nói xong, thì một hồi tiếng vó ngựa, tiếng xe ngựa lẫn trên đường cùng với tiếng hét lớn truyền đến.

Gã đàn ông đang chặn đường Ngọc Từ vừa nghe đến ba từ “Công tử Pha”, lập tức hoảng sợ, hắn cũng không khoe khoang với Ngọc Từ nữa, vội vàng lui về phía sau, lùi thẳng tới cái bàn đá bày y phục bằng vải bố phía sau rồi ngồi xồm xuống.

Người tránh đi không chỉ có hắn, chỉ chớp lát, cả con đường lâm vào tình cảnh gà bay chó sủa, tất cả mọi người đi lại trên đường đều lui sang hai bên, mà tất cả hàng hóa bày trên bàn cũng đều được dọn về đằng sau.

Trong tiếng kêu la ầm ĩ không ngừng, Ngọc Từ cũng yên lặng né sang một bên.

Thời gian chỉ trong chớp mắt, mấy con ngựa màu đen cao to xuất hiện ở tầm nhìn của Ngọc Từ.

Cười trên lưng mấy con ngựa này là mấy kiếm khách cầm trường kích trong tay, liên tục quét ngang qua phía người đi trên đường. Mà ở ngay phía sau sáu kiếm khách này là bốn chiếc xe ngựa.

Màn xe của mỗi chiếc xe ngựa đều được vén lên, trong xe có mấy người thò đầu ra.

Ngồi ở trên chiếc xe ngựa thứ nhất là một thanh niên khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, gương mặt dài nhọn, miệng rộng, mắt nhỏ mũi to. Trên đầu thanh niên này đội một chiếc mũ cao, đang hip đôi mắt chuột lại, cái mũi hung phần phập phồng liên tục, miệng hô to gọi nhỏ liên tục: “Nếu người nào chắn đường, giết hết! Trục tiếp giết!”

Thanh niên đó vừa nói xong, Ngọc Từ liền nghe thấy bên cạnh truyền đến những tiếng run rẩy dữ dội. Nàng quay đầu lại thì thấy thân thể cao lớn của người đàn ông tự cao tự đại mới chặn đường nàng khi nãy, đang run như cây sậy.

Xem chừng thanh niên mắt chuột kia chính là công tử Pha.

Xe ngựa đã chạy tới.

Trong ba chiếc xe ngựa phía sau, có ba thiếu nữ ngồi trên hai chiếc xe ngựa.

Những thiếu nữ này có ngũ quan cân đối, làn da cũng tương đối trắng. Các nàng ngồi ở trong xe ngựa, cầm hếch lên cao, khinh thường không thèm để mắt tới mọi người ở hai bên đường.

Trong số đó có một thiếu nữ chừng mười tám mười chín tuổi, thấy công tử Pha đang hò hét như thế, còn ra lệnh cho một võ sĩ cầm kích đến bên đường kiếm một tên “Tiện dân” nào đó giết chơi cho vui thì không khỏi nhú mày, không kiên nhẫn nữa quát lên: “Pha, muốn giết người khi về rồi giết sau, đừng để lỡ thời gian.”

Lời nói của thiếu nữ này hiển nhiên rất có uy quyền, công tử Pha vừa nghe xong, lập tức quay đầu nhìn thiếu nữ, cực kỳ nịnh nọt nói “Vâng, vâng ạ.”

Hắn vung tay lên, ra lệnh: “Nhanh chóng tiến lên!”

“Vâng!”

Trong tiếng đồng ý vang dội, tiếng vó ngựa dồn dập tiến về trước, tiếng bánh xe lăn nhanh chóng trên đường. Chỉ chốc lát, bốn chiếc xe ngựa nhanh chóng biến mất để lại bụi bay đầy trời.

Những người này vừa đi, khu chợ lập tức trở nên náo nhiệt trở lại.

Một chàng trai gầy gò chạy đến phía sau bàn đá, lớn tiếng nói: “Bá, công tử Pha đã đi rồi, có muốn giáo huấn thằng con của lão Cung thêm chút nữa hay không?”

Bá, cũng chính là người đã chặn đường Ngọc Tử, lúc này mồ hôi trên đầu hắn đã tứa ra như tắm, hắn thò cái mặt hoảng sợ ra ngoài nhìn vài lần, thấy quả nhiên là công tử Pha không còn ở đó nữa, lập tức nhếch miệng cười to một trận.

Bá bò dậy dậy, quay đầu tìm kiếm Ngọc Tử.

Đúng lúc hắn nghênh ngang đến gần Ngọc Tử, một giọng nói từ bên cạnh truyền đến: “Bá, đi nhanh thôi! Công tử Pha đã định khi về sẽ giết người.”

Bước chân của Bá ngừng lại một chút, sắc mặt hắn xanh mét, hai chân run lẩy bẩy, cũng chẳng nói thêm câu nào, phát ra một tiếng kêu kì quái, rồi chạy ra đường.

Cũng không chỉ có hắn, rất nhiều người đều thu dọn đồ đạc, vội vàng đi về.

Ngọc Tử thấy cảnh tượng như vậy, cũng xoay người đi khỏi.

Nhưng nàng không về nhà mà đi thẳng lên núi.

Trong chợ có những gì, trong lòng Ngọc Tử nhắm tính được phần nào, hiện tại nàng muốn nhìn vùng núi hoang dã một lần xem thế nào.

Kể từ khi Bình vương nước Tấn hạ lệnh cho chư hầu các nơi khai khẩn mở mang sông ngòi rừng núi, để dân chúng lấy những thứ có thể sử dụng được, những năm gần đây, càng ngày càng nhiều quốc gia khai khẩn rừng núi.

Trong rừng tuy rằng cây cối um tùm, nhưng ở trước mắt Ngọc Tử lại xuất hiện từng mảng lớn cây cối bị chặt. Những cây này đều bị chặt bỏ từ năm trước, trên gốc cây còn lại có nhú ra vài mầm non.

Ngọc Tử không biết rằng do Tấn Bình vương cho phép dân chúng khai thác rừng cây, từ đó về sau, rừng cây ở Trung Quốc đều bị con người chặt đi hàng loạt, càng ngày càng nhiều rừng rậm nguyên thủy biến mất, đất màu phần lớn bị xói mòn. Thi ra, ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, lưu vực sông Hoàng Hà mới là vùng đất trung tâm mà dân tộc Trung Hoa tụ tập sinh sống, nhưng bởi vì đất màu bị xói mòn nghiêm trọng, người dân từ từ dời tới phương Nam, sau đó lưu vực sông Trường Giang mới trở thành trung tâm nền văn minh Trung Hoa.

Kỳ thật, trong mấy canh giờ vừa qua, Ngọc Tử đã nghĩ ra một vài cách để có thể làm giàu. Nhưng vấn đề là, nàng không có tiền vốn, tiền mà phụ thân kiếm được, ngay cả ăn cơm độn cũng không đủ no, thì sao còn có tiền mà để dành?

Hiện tại nàng quan sát vùng rừng núi này, nghĩ xem có thể tìm được một thứ gì đó, không cần tiền vốn, chỉ cần xử lý một cách đơn giản mà có thể mang đến lợi nhuận cho nàng hay không.

Thế nhưng cũng không dễ dàng, Ngọc Tử tuy xuất thân từ vùng nông thôn, nhưng từ nhỏ cơm áo không lo, rất nhiều loại cây trông như thế nàng cũng chưa từng nhìn thấy. Vào sâu trong rừng rậm, Ngọc Tử lại nhớ tới lần mình gặp con hổ, trên đường đi nàng chỉ cẩn thận đi trên đường lớn, căn bản không dám đi vào sâu hơn để tìm kiếm.

Cứ đi lòng vòng như thế ba canh giờ thì đã đến buổi chiều, bụng nàng đã đói tới mức sôi lên.

Ngọc Tử lau mồ hôi, nhìn mặt trời đã lặn về phía Tây, có chút lo âu thầm nghĩ: “Không được, mình tuyệt đối không thể để một mình phụ thân vất vả như vậy được, mình nhất định phải nghĩ ra biện pháp.”

Từ lúc phụ thân dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt người muốn mua nàng, Ngọc Tử đã hoàn toàn xem như ông là người thân của mình. Hiện tại suy nghĩ quan trọng nhất của nàng là giải quyết vấn đề ăn no, khiến ông lão có thể tươi cười mãi mãi.

Cấn chặt răng, Ngọc Từ nghĩ thêm: “Nếu thật sự không được, mình phải đi kiếm cơm ở nhà khác, thử làm một đầu bếp xem sao.”

Nàng cũng biết, làm đầu bếp ở thời đại này cũng không phải là một ý kiến hay. Người như Ngọc Từ không quyền không thể, nếu làm ra món ăn gì đó không giống với phương thức nấu ăn vốn có ở đây, vậy thì nguy cơ lớn nhất có thể xảy ra với nàng là, lại lâm vào tình huống trở thành lễ vật của chủ nhân, trở thành quà tặng mà ông ta tặng cho người quyền quý để nịnh hót. Sau khi trở thành quà tặng, điều không ổn tiếp theo chính là dù sao nàng cũng là một cô gái, vẫn là một mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một trong mắt người đương thời. Dưới tình huống như vậy, ngộ nhờ bại lộ thân phận, thì vận mệnh của mình, mình cũng không thể tự quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thương đội

Ngọc Từ đi lòng vòng trong núi nửa ngày, khi trời đã tối nàng mới vội vàng quay về nhà.

Khi nàng đi tới đoạn đường cỏ dại mọc đầy ngoài tường bao, ánh chiều tà rực rỡ chiếu chênh chếch xuống khoảng tường bao, chiếu xuống người nàng cũng chiếu tới người ông lão đứng trong sân.

Ông đang mỉm cười với Ngọc Từ, nụ cười của ông ấy, hàm chứa vui sướng và thoải mái.

Trong bất tri bất giác, Ngọc Từ nở một nụ cười rực rỡ. Vào khoảnh khắc này, tâm trạng lo âu mọi mệt của nàng, đột nhiên trở nên vô cùng yên bình.

Cho dù trôi dạt ở một thế giới kỳ lạ, cũng có một người thân đang chờ nàng về nhà. Nàng thật đúng là một người may mắn.

Ngọc Từ vội vàng đi tới chỗ phụ thân, vui mừng gọi: “Phụ thân.”

“Con đã về rồi?” Cung cười đến mức nếp nhăn trên mặt đều giãn ra, nhìn thấy Ngọc Từ cả người đầy mồ hôi, ông đau lòng nói: “Con đi ra ngoài sao? Có bị ai bắt nạt hay không?”

Ngọc Từ mỉm cười, “Có một người đàn ông tên Bá, bên hông có đeo kiếm chặn đường con, nhưng ngay lúc đó thì công tử Pha lại tới.”

Nàng biết, nói dối chuyện như thế này là không cần thiết. Phụ thân có kinh nghiệm sống phong phú, ông ấy sẽ chỉ bảo cho nàng. Ngọc Từ vừa nói xong, Cung nhú mày, ông gật đầu nói: “Bá? Một kẻ tiểu nhân. Cha đã từng đuổi hắn quá ba lượt, thật không ngờ hắn dám ức hiếp con.”

Dừng một chút, ông có phần lo lắng nói: “Con muốn đi ra phố, cần có cha đi cùng mới được.”

Lúc này, đầu mày của ông lão giãn ra, ông nở nụ cười: “Con à, phụ thân tìm được việc rồi, bắt đầu từ ngày mai, phải bảo vệ thương đội đi tới thành Lỗ. Lần này thương đội trả cho phụ thân hai trăm đạo tệ*, đủ cho cha con ta không phải lo lắng trong vòng một năm.”

Cung nói tới đây thì lấy một cái âu gốm nhỏ từ đằng sau ra: “Con à, trong âu này có một chút muối, con có thể dùng để súc miệng.”

Ngọc Từ kinh ngạc nhận lấy chiếc âu gốm.

Nàng cúi đầu, chậm rãi mở chiếc âu gốm ra, nhìn thấy trong cái âu nhỏ bằng lòng bàn tay trẻ con là một ít muối hạt to, rất lâu nàng cũng không mở miệng được. Nàng thật không ngờ, phụ thân vẫn còn nhớ tới chuyện nàng cần muối để súc miệng.

Nàng thấp giọng hỏi: “Phụ thân, chỗ muối này mua mất bao nhiêu đạo tệ?”

Cung cười ha ha: “Một đạo tệ.”

Ông hiển nhiên là cũng không để ý tới việc này, ông lắc đầu cảm khái nói: “Thương đội của Man quân chính là một lũ người Địch mọi rợ, nhưng lại có phần tài giỏi. Nước Lỗ và nước Tề có thù đã lâu mà ông ta vẫn có thể tự do đi lại giữa hai nước Lỗ, Tề.”

Ngọc Từ nghe đến đó, trong lòng khê động. Nàng vội vàng ngắt đầu hỏi: “Phụ thân, nước Tề và nước Lỗ có thù đã lâu sao?”

“Ừ.”

Ngọc Từ lại hỏi: “Muối được sản xuất ở nước Tề à?”

Cung lại gật đầu, đưa tay vuốt tóc Ngọc Từ, thở dài: “Con à, con quả thật hoàn toàn không biết gì về thế sự cả.”

Ông mới vừa nói xong đã nhìn thấy Ngọc Từ mặt mày hớn hở. Nàng bắt đầu đi qua đi lại ở trong sân. Vừa đi, Ngọc Từ vừa nói: “Phụ thân, nước Lỗ và nước Tề có mối thù, đường còn không thông. Nói như thế, muối Tề kia ở nước Lỗ chẳng phải là thứ quý giá sao?”

Nàng nói tới đây thì ngừng bước chân, quay đầu nhìn Cung, ánh mắt của nàng sáng rực: “Phụ thân, nếu mang hết đao tẹ của chúng ta đi mua muối, khi tới nước Lỗ thì đem bán, chẳng phải là thu lợi được rất nhiều?”

Cung có chút giật mình.

Ông nhú mày, có chút nghi hoặc nói: “Đường như là có lý.”

“Vâng, hoàn toàn khả thi.”

Nói về lý thuyết thì đương nhiên là thế, đó là đạo lý hiển nhiên, nhưng Ngọc Từ cũng không biết, ở thời đại này tất cả mọi thứ từ tri thức, trí tuệ, kinh nghiệm đều mới bắt đầu xuất hiện, đang bắt đầu tích lũy. Vận chuyển một loại hàng hóa đến một nơi khác nhằm thu lợi nhuận từ chênh lệch giá, ở thời đại này chỉ có số ít đại thương gia mới hiểu được.

Thành Tăng bởi vì ở gần Lâm Truy*, buôn bán tương đối phát đạt, cho nên ở trong thành Tăng nàng có thể nhìn thấy da, lông thú của nước Sở, ngựa tốt của nước Yên. Nếu ở thành trì khác, ví như thành Lỗ, nàng chưa chắc thấy được sản vật rực rỡ muôn màu như vậy.

Cung thấy Ngọc Từ nói như thế thì hoàn toàn tin tưởng nàng, không khỏi trầm nghĩ: “Đứa bé này nói chuyện tự tin như vậy, hay là thử tin tưởng vào nó một lần xem.”

Ông vừa muốn gật đầu, Ngọc Từ đột nhiên hỏi: “Phụ thân, thương đội có muốn thuê người phụ việc không? Mặc dù con là con gái, nhưng thể lực rất tốt, con có thể đi theo khuôn vác hàng hóa hoặc quản lý trâu ngựa.”

Rồi nàng nhìn Cung, hai mắt Ngọc Từ sáng ngời: “Con là con của phụ thân, nếu chỉ co đầu rụt cổ ở trong nhà, chung quy cũng không ổn.”

Cung bắt đầu do dự.

Trong nhận thức của ông, con gái là phải ở trong khuê phòng.

Thế nhưng, lần này ông đi mất khoảng hai ba tháng. Thời gian dài như vậy, con gái chỉ ở nhà có một mình, nếu như Tri quân kia vẫn không chịu bỏ qua, nếu như Bá tới cửa khiêu khích, không có mình ở đó bảo vệ con bé sẽ ứng phó như thế nào?

Thôi thì, cứ mặt dày tới cầu xin thương đội một lần vậy.

Nghĩ đến đây, ông lão gật đầu nói: “Được, vậy giờ con đi theo phụ thân tới gặp Man quân.”

Ông lão vừa nói xong, Ngọc Từ đã vui mừng hớn hở.

Man quân thì không gặp được, họ chỉ gặp được một tiểu quân sự của thương đội.

Tuy nhiên, thương đội lớn như vậy nên việc vận chuyển hàng hóa, quản lý trâu ngựa, quả thật là cần không ít chân sai vặt. Quân sự đó thấy Ngọc Từ gầy yếu, lúc đầu còn có chút do dự, sau khi biết là nàng biết chữ thì rất ngạc nhiên.

Quân sự gầy choắt như một con chuột mớ to mắt nhìn Ngọc Từ, quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Ngươi biết chữ? Ngươi là quý nhân sao?”

Ngọc Từ ngần ra, nhất thời không phản ứng kịp. Nàng không biết ở thời đại này biết chữ chính là quyền lợi của quý nhân.

Cung đứng bên cạnh đáp: “Con ta sinh ra đã thông minh, nghe con của quý nhân ở bên cạnh học ngày học đêm, nó đều nhớ từng chữ một thôi.”

Quân sự kia lại càng ngạc nhiên hơn, hần đứng lên, lùi ra sau một chút rồi chấp tay với Ngọc Từ, thận trọng khen ngợi nói: “Đứa bé này thông minh như thế, nhất định là người được thần linh chiếu cố. Tốt, rất tốt.”

Hắn quay đầu, cười ha hả với Cung: “Lão Cung mệnh tốt, khi còn trẻ được Tề quân coi trọng, khi về già lại có được quý tử, lão Cung quả là có mệnh tốt!”

Lão Cung cũng cười ha hả, khi nhìn Ngọc Từ trong ánh mắt đã tràn đầy vui mừng. Nhìn vẻ mặt này của ông ấy, xem ra là hết sức đắc ý.

Ngọc Từ biết chữ, mọi chuyện đều trở nên đơn giản hơn. Quân sự lập tức đồng ý cho Ngọc Từ gia nhập, bởi vì số người biết chữ vô cùng ít, vô hình trung, giá trị của Ngọc Từ đã được nâng lên không ít. Quân sự lập tức trả tiền thuê nàng giống như ông lão: hai trăm đao tẹ.

Theo lệ thường, quân sự trả trước cho Ngọc Từ một trăm đao tẹ.

Một trăm đao tẹ này, cũng không đơn giản. Phải biết rằng, ở thời đại này hành tẩu đường dài, chẳng những có khả năng gặp phải dã thú, mà còn có khả năng gặp phải cường đạo kẻ cướp, nếu bất hạnh chết ở nơi đất khách quê người, một trăm đao tẹ còn lại là tài sản cuối cùng bọn họ để lại cho người nhà. Người vào thời này không thịnh hành chuyện bồi thường sau khi chết.

Hơn nữa, bởi vì đường giao thông rất không thuận tiện, một trăm đao tẹ còn lại cũng chưa chắc sẽ đưa đến tay người thân của người đã chết.

Khi trở về, trong tay Ngọc Từ và phụ thân đã có hai trăm đao tề. Hai trăm đao tề này, đã là một khoản tiền không nhỏ.

Cho nên khi Cung nhìn thấy Ngọc Từ không hề tiếc nuối mang toàn bộ hai trăm đao tề này đổi thành muối, trên gương mặt không khỏi xuất hiện vẻ đau đớn.

Chú thích:

Địch: Một tộc người cổ ở phía Bắc Trung Quốc.

Lâm Truy: kinh đô của nước Tề, nay thuộc tỉnh Sơn Đông

Đao tề: Tiền tề thời Xuân Thu Chiến Quốc, có hình giống cây đao

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kiếm khách

Chi chớp mắt đã tới ngày thương đội lên đường.

Hai cha con nàng thu dọn hành lý, gọi là hành lý nhưng thực ra chỉ là vài bộ quần áo, mấy đôi giày. Có điều bây giờ, trong hành lý của Ngọc Từ có thêm số muối giá hai trăm đao tề, mang theo bên người cũng có chút phân lượng.

Khi hai cha con nàng tới chỗ thương đội, thương đội đã sắp xếp đâu ra đấy chỉ chờ xuất phát.

Xuất hiện ở trước mắt Ngọc Từ là một đoàn xe lớn gồm mười lăm chiếc xe ngựa, hai mươi chiếc xe bò, ba mươi chiếc xe lừa. Trong đoàn xe này, những kiếm khách giống như Cung thì có khoảng ba trăm người. Trong ba trăm người này, chỉ có năm sáu mươi người là người mà thương đội thuê tạm thời, còn lại đều là người được thương đội thuê lâu dài.

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp, đội hình ở trên đường ước chừng kéo dài khoảng hai dặm.

“Người này chính là tên ăn mày lão Cung nhặt được sao?”

Mười mấy kiếm khách cười ngựa mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Ngọc Từ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Dưới ánh nhìn chăm chú, một chàng trai trẻ khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, sắc mặt vàng vọt vươn tay ra, vỗ thật mạnh lên vai Ngọc Từ, cười nói: “Thằng nhóc này tuy đen, nhưng da lại mịn màng, ngũ quan khá đẹp, có phần giống thiếu nữ.”

Chàng thanh niên này vừa nói xong, đám kiếm khách đều cười nghiêng ngả.

Trong tiếng cười vang, một kiếm khách cười to nói: “Đúng thế, người như thế này, thật không giống ăn mày. Không phải là đồng nam ở hậu uyển của vị quý nhân nào đó trốn ra ngoài chứ?”

Trong lời người này nói có vài phần tục tĩu. Nói Ngọc Từ là đồng nam ở hậu uyển của vị quý nhân nào đó, đây chính là đang chê cười nàng là tình nhân nhỏ của vị quý nhân nào đó.

Tiếng cười càng lúc càng vang xa.

Lúc này, một kiếm khách trẻ da đen như đồng thau, cặp mắt hẹp dài, ngũ quan có chút sáng sủa tuấn tú, hai bên má có lún phún một chút râu, trên gương mặt anh tuấn lại lộ ra một chút tang thương quay đầu liếc nhìn Ngọc Từ một cái, đột nhiên tay phải của hắn vươn ra nhanh như chớp, như thể điều hâu bất thối, muốn nắm lấy cổ Ngọc Từ.

Mà lúc này, Cung lại ở cách xa đó chừng trăm bước.

Ngọc Từ kinh hãi, nhanh chóng lùi về phía sau từng bước. Nhưng sức nàng trời gà không chặt, lùi như vậy thì có khả năng lùi được bao xa? Trong nháy mắt, cổ của nàng đã bị bàn tay thanh niên này nắm chặt.

Tiếng cười càng lớn hơn.

Tiếng quát phẫn nộ của Cung truyền đến: “Á, ngươi muốn làm gì?”

Cung tức giận, đám kiếm khách hoàn toàn không để ý. Kiếm khách Á nâng cằm Ngọc Từ lên, sau khi tỉ mỉ quan sát nàng một hồi, quay sang đám kiếm

khách xung quanh cười ha ha, nói: “Con trai của lão Cung, nhả nhặn trầm tĩnh như con gái, lại còn môi đỏ răng trắng, đương nhiên cũng không giống đám đàn ông toàn mũi mồm hôi chúng ta, thật sự khiến người ta động lòng.”

Á nói xong, đám kiếm khách lại càng gào không ngớt, cười lớn không ngừng.

Trong tiếng cười vang, Cung tức giận hỏn hển chạy về phía đó.

Trong tiếng cười vang, Ngọc Từ bình tĩnh nhìn chằm chằm Á.

Ánh mắt của nàng mang theo sự bình tĩnh và lạnh lẽo nhìn thẳng vào Á, nàng vươn tay chậm rãi đẩy bàn tay to của hắn ra, nói: “Quân đường đường là một đẳng trọng phu, hãy nói năng cẩn thận.”

Á và đám kiếm khách vẫn còn đang cười ha ha, có lẽ ngạc nhiên bởi sự lạnh lùng của Ngọc Từ, nụ cười của hắn cứng đờ, chân mày cau lại, để mặc nàng đẩy tay mình ra.

Ngọc Từ vừa thoát ra được, không thèm quan tâm đến đám kiếm khách vẫn còn đang cười cợt vui vẻ, nàng xoay người đi thẳng tới chỗ phụ thân.

Nàng đón phụ thân vừa vội vàng chạy đến, chắn trước mặt Cung. Ngọc Từ vươn tay giữ chặt thanh kiếm bằng đồng đen còn đang vung vẩy của ông, mỉm cười nói: “Phụ thân không cần tức giận, Á cùng lắm cũng chỉ là một đứa nhóc thích gây chuyện thôi.”

Cung ngẩn ra, nhìn thẳng vào mắt Ngọc Từ.

Đôi mắt này trong veo như nước, không hề có chút gợn sóng, khiến người ta vừa nhìn vào đã thấy yên lòng.

Cung cảm lòng không đành liền gạt đầu. Ông tròn mắt nhìn Á, lại trừng mắt nhìn đám kiếm khách vẫn còn cười vang và nhìn chằm chằm vào Ngọc Từ huyết sắc liên tục, cất giọng trầm trầm quát: “Các vị, lão Cung ta mặc dù đã già rồi, nhưng vì con ta, cũng không sợ chết!”

Đây là lời cảnh cáo!

Đám kiếm khách thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cung thì nhanh chóng yên tĩnh lại. Lúc này, một kiếm khách cười hi hi: “Lão Cung tuy rằng không sợ chết, nhưng con lão thì yếu đuối dễ bị bắt nạt, bọn ta...”

Hắn chỉ nói tới đó.

Á đang đứng bên cạnh chậm rãi lắc đầu.

Á hiển nhiên là thù địch của đám kiếm khách đó, hắn lắc đầu, người nọ bèn im bặt, chỉ cười hi hi không ngừng.

Cung thở hỏn hển vài lần, ông nhìn chằm chằm kiếm khách vừa nói kia một lúc rồi quay đầu nhìn Ngọc Từ, cố gắng kìm nén cơn giận, chậm rãi bỏ kiếm trong tay vào vỏ. Nếu Ngọc Từ thật sự là con trai, bị sỉ nhục như vậy tất nhiên là sẽ liều chết mà phản kháng, nhưng dù sao nàng cũng là con gái, lời mà bọn họ nói cũng chẳng có gì quá đáng.

Cung nắm tay Ngọc Từ, trầm giọng nói: “Con đi theo cha đi.”

Nhìn theo hai cha con đã rời đi được một khoảng khá xa, Á cúi đầu, ngắm nghía bàn tay mình, ánh mắt có phần đắm chiêu.

Lúc này, thanh niên có sắc mặt vàng vọt kia lại cười nói: “Á, hay là huynh vừa ý thằng con của lão Cung rồi? Lão Cung tuy rằng anh dũng, nhưng cũng già rồi, nếu huynh nhìn trúng, cứ việc chơi đùa con hắn một phen, cũng không phải không thể.”

Thanh niên kia nói tới đây, lạnh lùng cười một tiếng: “Lão Cung ý mình anh dũng, đã lo không ít chuyện bao đồng. Ta thật muốn biết nếu con trai của lão trở thành nam sủng của huynh thì lão có bỏ được hay lấy cái chết để cự tuyệt.”

Á vẫn lặng lặng ngắm nghía lòng bàn tay mình, mỉm cười tiêu sái nói: “Chuyện này để sau hãy nói.”

Thanh niên kia có phần không cam tâm, hắn nhìn Á, lại thấy vẻ mặt kiên định của Á liền xụ mặt đáp: “Được.”

Cung dắt Ngọc Từ, vừa đi xuyên qua đám người vừa nói: “Con à, tuy kiếm khách đều là những kẻ dũng mãnh nhưng con cũng không thể dễ dàng chịu thua.”

Cung nói tới đây liền thở dài một tiếng, nói thêm: “May mắn là con thông minh biết chữ, sau này có thể tùy cơ ứng biến được.”

Ngọc Từ khẽ cười, nàng nhìn phụ thân vì nàng mà lo lắng không thôi, nhẹ giọng nói: “Cha, con có thể ứng phó được, cha không cần phải lo lắng.”

Nàng không phải là Cung, không phải là người trọng nghĩa anh dũng của thời đại này. Người ở đây sẽ vì danh dự mà sẵn sàng từ bỏ tính mạng của mình. Nàng thì không thể, nàng ngưỡng mộ Hàn Tín, cho rằng khi người rơi vào thế yếu, phải nhẫn nhịn hạ mình chịu nhục. Huống chi, những người này chỉ mở miệng trêu chọc nàng, thực chất cũng không hề làm hại gì tới nàng, thế thì cũng không đáng kể.

Cung nhìn nàng cười ha hả, đưa tay vuốt tóc nàng, vẻ mặt yêu thương vui vẻ.

Hai người đi gặp một quân sự trắng trẻo nhưng gầy gò. Người này không phải là quân sự hôm qua đã thuê Ngọc Từ.

Hắn nhìn chằm chằm vào Ngọc Từ, quan sát nàg một lúc lâu mới hỏi: “Người biết chứ?”

Ngọc Từ chấp tay trước ngực đáp: “Vâng.”

“Tốt.” Người đó gật gù đầu, chỉ một ngón tay về phía đằng sau Ngọc Từ nói: “Bắt đầu từ hôm nay, người được phân về đội xe lừa, thuộc đội tạp vụ.”

“Thuộc đội tạp vụ?”

Cung quỳnh lên, tiến lên trước muốn tranh cãi. Ngọc Từ kéo phụ thân, lắc đầu một cái.

Lúc này, quân sự kia đang nhìn chòng chọc Cung, mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi lại liếc Ngọc Từ, nói: “Được, nếu hai người còn gì thắc mắc, người cứ việc hỏi đi.”

Ngọc Từ cúi đầu, chấp tay nói: “Vâng.”

Quân sự đó nghênh ngang rời đi.

Cung nhìn về mặt bình tĩnh của Ngọc Từ, đôi môi khô nẻ mấp máy, rồi lại thở dài một tiếng.

Lúc này, một tiếng hét to vang dội truyền đến: “Lên đường.”

Tiếng hét vừa dứt, ngoài trăm bước, một kiếm khách giục ngựa tiến lên, tiếp lời hét to: “Lên đường”.

Một tiếng vang lên, cách đó khoảng trăm bước, một kiếm khách khác lập tức lại hét vang, cứ thế tiếng hét liên tiếp vang lên, thời gian chỉ chốc lát, đã truyền khắp trong đội ngũ dài hai ba dặm.

Thương đội bắt đầu di chuyển.

Cung nhìn thấy Ngọc Từ xoay người đi vào chỗ đoàn xe lừa phía sau, mới quay đầu đi tới vị trí của mình.

Dù sao thì Cung tuổi cũng đã cao, tuy là nổi danh là một người võ dũng, nhưng ông ấy cũng chỉ là một kiếm khách bình thường trong đoàn xe lừa. Địa vị tuy rằng không cao, nhưng hai cha con đều có thể ở chung một đoàn, trong lòng cũng thấy thật vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ăn

Đoàn xe lên đường cuốn theo một lớp bụi dày đặc.

Vào thời gian này, nhóm người làm việc tạp vụ đều không có việc gì làm, bọn họ theo sát phía sau đoàn xe, tám năm tùm ba cười đùa nói chuyện.

Làm việc vất vả này chủ yếu là nô lệ, cũng có một số ít là thứ dân khỏe mạnh. Bọn họ mặc trên người quần áo bằng vải bố thô ráp, bên hông có buộc một tấm da thú, đi chân trần.

Bên hông của bọn họ cũng đeo một thanh kiếm – là kiếm trúc. Thanh kiếm trúc này là vũ khí duy nhất của bọn họ, một khi gặp phải bọn cường đạo giặc cướp, bọn họ chỉ dựa vào cái này chống đỡ.

Còn ở trong xe lừa thì xếp đầy loại hàng hóa, Ngọc Từ “Thuộc đội tạp vụ”, nói cho chính xác là từ khi nàng bắt đầu xuất phát, nàng đều giống như đám tạp vụ kia. Cho nên, nàng cũng đi theo đằng sau xe lừa, dùng hai chân để đi bộ.

Lúc này, một bao muối đã được Cung mang theo. Cung là kiếm khách nên có quyền được cưỡi ngựa.

Ngọc Từ nhìn thoáng qua phụ thân, vừa mới ngẩng đầu, Cung cũng quay đầu lại nhìn nàng. Đối diện với ánh mắt lo lắng của phụ thân, Ngọc Từ nhìn ông cười sáng lạn, đưa tay vẫy vẫy.

Trên đường lớn, một đám bụi bay mù mịt, người ngựa lũ lượt đi qua, lớp bụi dày kia cứ càng lúc càng bốc cao, càng không thể tan đi được, trong nháy mắt, bụi đã bám đầy đầu, đầy mặt Ngọc Từ.

Đi liên tục khoảng chừng một canh giờ, nàng đã mệt mỏi không chịu nổi, mồ hôi túa ra. Thế nhưng, nàng không thể kêu mệt, thậm chí không dám lau mồ

hỏi.

Trên mặt, trên gáy của nàng vẫn còn được bôi đầy nước bùn và tro, Ngọc Từ có phần lo lắng, nếu mình mà lau mờ hôi, nàng sẽ biến thành một con mèo hoa luôn.

Đám tạp vụ tụ tập lại thành một nhóm, bọn họ tò mò quan sát Ngọc Từ, nhưng không có ai tiến lên chào hỏi nàng. Đáng lẽ Ngọc Từ còn nhỏ tuổi, lại là người mới tới, hẳn là nàng phải chủ động tới chào hỏi. Thế nhưng nàng còn chưa tới gần bọn họ đã ngửi được mùi hôi khó chịu phát ra từ người bọn họ, làm sao nàng dám tới gần nữa?

Nhưng phải biết rằng, ở đây những người bình thường không có thói quen tắm rửa thường xuyên hay ưa sạch sẽ.

Đúng lúc hai chân Ngọc Từ nặng như chì, sắp không thể bước thêm được nữa thì đoàn xe bỗng nhiên chậm lại. Có một người cưỡi ngựa tới, dọc theo đội xe hét lớn: “Tạm nghỉ ngơi, ăn bữa sáng! Tạm nghỉ ngơi! Ăn bữa sáng!”

Một loạt tiếng hoan hô nho nhỏ vang lên.

Xem ra, cảm giác mệt mỏi không chỉ có một mình Ngọc Từ.

Đoàn xe từ từ ngừng lại.

Đoàn xe vừa dừng lại, nhóm tạp vụ bắt đầu bận bịu không thôi. Cả nhóm vội vàng nhắc nồi lên, lấy đồ ăn ra.

Những việc này, Ngọc Từ nhìn một lần là biết phải làm như thế nào, nàng lấy một túi đậu nành lớn từ trong xe ngựa cho vào cái nồi bên cạnh. Sau đó, nàng đi theo đám tạp vụ đến bên trái rừng cây.

Đám tạp vụ có trách nhiệm phụ trách bữa ăn cho mình và nhóm kiếm khách, về phần các đại quân sự của thương đội, bọn họ đều dẫn theo thị tì của mình, đồng thời cũng khinh thường không thèm ăn mấy thứ khó ăn mà đám tạp vụ kia nấu ra.

Sau khi dọn đồ ăn xong, Ngọc Từ vội vàng đi vào trong rừng cây nhặt củi.

Ở trong rừng có nhiều cây cối thế này thì không phải lo thiếu củi. Chỉ tốn một chút thời gian, Ngọc Từ đã nhặt được một đống.

Nàng buộc gọn bó củi lại rồi ôm vào trong ngực, mới vừa ngẩng đầu lên nàng lại nhìn thấy dưới thân cây khô phía trước, nấm mọc một khoảng lớn.

Ánh mắt Ngọc Từ sáng lên, nàng không kìm lòng được, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Có nấm!

Ông trời thương xót, nàng tìm thấy nấm!

Mấy ngày nay, bữa nào nàng cũng ăn đủ loại ngô còn lẫn cả cám, chẳng thấy bóng dáng của mỡ cũng không có rau xanh, giờ nhìn thấy cái gì nàng cũng thấy thèm. Lúc này nhìn thấy những cây nấm màu xám tro kia khiến nàng liên tục nuốt nước bọt.

Ngọc Từ vội vàng buông bó củi xuống, chạy vọt tới đó.

Nấm cũng không ít, cứ một cây lại một cây mọc phía trên rễ cây khô. Sau khi hái hết toàn bộ nấm, ước chừng được khoảng một hai cân.

Ngọc Từ nhìn xung quanh tìm kiếm, tìm hoài cũng không thấy một loại lá cây nào đủ lớn để gói hết toàn bộ số nấm này.

Đúng lúc nàng còn đang đau đầu, Ngọc Từ cúi đầu liền nhìn thấy ống tay áo rộng thùng thình của mình.

Đúng rồi, trước kia khi nàng xem TV, mấy cổ nhân này hơi một tí là bỏ đồ vật vào trong ống tay áo, bởi vì tay áo của bọn họ rộng, rất tiện để cất mọi thứ.

Tay áo này quả thật rất rộng, nhiều nấm như vậy mà nàng chỉ cần một ống tay áo đã đựng hết chỗ nấm. Vừa mới cất xong nấm, Ngọc Từ lại cúi đầu, nhìn không chớp mắt vào những phiến lá cao vút ở dưới chân mình.

Mấy cái lá này, nhìn có chút quen mắt.

Ngọc Từ nhìn chăm chú vài lần, đột nhiên nhớ ra, đúng rồi, nó hình như là lá của cây khoai sọ. Đúng, đây chính là lá cây khoai sọ, nhưng những lá này so với lá trong trí nhớ của nàng thì có phần nhỏ hơn.

Thật tốt quá!

Ngọc Từ suýt nữa cười thành tiếng.

Nàng nhặt một mẫu đá nhọn ra sức đào đất lên.

Chỉ một lát sau, một chùm khoai sọ dài đủ cả lớn lẫn nhỏ đều bị nàng đào lên.

Lần này, cả hai ống tay áo của nàng đều được đựng đầy.

Khi mang củi về lần nữa, trong từng cái nôi lớn đều có canh sôi ừng ực, hơi nóng tỏa ra bốn phía. Không có công thức nấu ăn gì cả, chỉ dùng đậu nành và rau dại trộn lẫn với ngô, cũng không hề có thịt, chỉ cho thêm một chút muối rồi nấu lên. Lúc trước Ngọc Từ nghĩ thấy mùi này thì nghĩ ngay tới mùi cám heo nàng thường nghĩ thấy khi còn bé.

Thế nhưng Ngọc Từ vẫn ăn được ba bát.

Đây là một thế giới xa lạ, nàng có thể sống sót được đã là vô cùng may mắn rồi, cũng không thể đòi hỏi thêm cái gì!

Sau khi vội vàng ăn xong bữa sáng, thương đội lại lên đường.

Khi mặt trời đã ngã về hướng Tây, cả thương đội mới đi được khoảng ba mươi dặm đường.

Cũng không có cách nào khác, cả đoàn xe quá dài, thỉnh thoảng lại có hàng hóa từ trên xe lửa, xe bò lăn xuống. Sau đó lại có lệnh truyền xuống là đi chậm thôi, mỗi một chuyện nhỏ phát sinh đều phải giải quyết khiến thời gian tạm nghỉ thường rất dài.

Hơn nữa, nhóm người làm tạp vụ từ nhỏ ăn uống không được đầy đủ, sức khỏe không tốt lại phải đi bộ bằng hai chân, thì có khả năng đi được bao xa? Có thể nói, thân thể này của Ngọc Từ tuy là một tiểu thư khuê các, nhưng thể lực của nàng so với những người trong đám tạp vụ này thì chỉ có hơn chứ không kém.

Đúng lúc đó một kỵ sĩ lại quát ngựa đi tới, hét âm ỉ: “Nghỉ ngơi, ăn bữa tối! Nghỉ ngơi, ăn bữa tối!” Khi đó, Ngọc Từ nuốt chút nữa hoan hô thành tiếng.

Cuối cùng cũng vượt qua một ngày!

Nàng cùng với mấy người tạp vụ khác dỡ toàn bộ hàng hóa từ trên xe ngựa, xe bò, xe lửa xuống, sau đó, Ngọc Từ và một số tạp vụ khác vội vàng đưa bò, ngựa, lửa vào chuồng được dựng tạm cho chúng.

Khu chuồng dựng tạm này được làm rất đơn giản, dùng một số cọc tre và cây cối cắm thành một hàng rào vòng tròn. Ở trong rừng cây qua đêm như vậy cần phải đề phòng có sói tới gần, thừa dịp người chưa chuẩn bị làm trâu, ngựa sợ hãi chạy loạn ra.

Khi chuẩn bị xong mọi thứ và dựng hết toàn bộ lều trại may bằng da trâu xong, cuối cùng vầng mặt trời đỏ rực cũng lặn xuống chân trời.

Nhóm tạp vụ cùng nhau reo hò.

Bọn họ cuối cùng cũng làm xong việc, có thể dùng bữa tối và nghỉ ngơi.

Trong tiếng hoan hô, Ngọc Từ xoay người đi tới chỗ nhóm kiếm khách.

Nàng mới đi được nửa đường đã nhìn thấy thân hình nhỏ gầy của một người trong đám người đó.

Hình bóng người này, tuy mới ở chung có mấy ngày nàng đã thấy vô cùng quen thuộc. Quen thuộc tới mức Ngọc Từ vừa nhìn thấy ông đã không kiềm chế được mà mỉm cười rục rờ.

Phụ thân của nàng, cũng đang đi đến chỗ nàng.

Từ xa Cung đã nhìn thấy con gái, thấy được vẻ mặt tươi cười của nàng. Lập tức, ông cũng nhướn miệng cười, nếp nhăn trên mặt giãn ra giống như một bông hoa cúc.

Hai cha con vội vàng chạy tới gần nhau.

Ngọc Từ đến gần phụ thân, vội vàng kéo ống tay áo của ông, cười tí mắt nói: “Phụ thân, chúng ta đi vào trong rừng đi.”

Cung cười ha hả, ông lần tìm trong ống tay áo rồi lấy ra một cái túi bằng da trâu. Ông nhét cái túi vào tay Ngọc Từ, vô cùng vui vẻ nói: “Con à, lâu rồi con chưa ăn thịt hả? Vừa rồi mọi người săn được một con lợn rừng, phụ thân được chia một miếng thịt, phụ thân để dành cùng ăn với con.”

Cung lúc này rất vui vẻ, ông cười đến mức mắt híp lại thành một đường, vẻ mặt tự hào như muốn nói với Ngọc Từ, rốt cuộc cha cũng có thể cho con ăn thịt.

Ngọc Từ nhẹ nhàng mở cái túi da trâu ra. Trong túi là một miếng thịt lợn rừng ước chừng khoảng hai lạng.

Hít một hơi thật sâu mùi thơm của thịt, Ngọc Từ vui vẻ nói: “Thật tốt quá, có thịt!”

Trời đã chuyển tối, ở trong rừng, chỗ nào cũng xuất hiện những đống lửa. Ngọc Từ kéo phụ thân của nàng, nhặt một ít củi rồi cũng nhóm lên một đống lửa.

Với thân phận hiện tại của Ngọc Từ và Cung, họ không có quyền được ở trong lều trại. Buổi tối hôm nay bọn họ chỉ có thể ngủ cạnh bên đống lửa này thôi.

Ngọc Từ khom người, đặt một cái nồi to nấu được cho khoảng bốn người ăn lên bếp lửa. Cung nhìn thấy nàng chạy trước chạy sau, bận bịu không ngừng như vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Con à, ăn thịt thôi, con còn muốn nấu cái gì nữa?”

Vừa bận rộn Ngọc Từ vừa ngẩng đầu lên cười với ông, nghịch ngợm nói: “Con gái muốn nấu một bữa hoàn toàn khác với những bữa tối cha thường ăn.”

Cung tò mò, ông lại cười đến mức híp cả hai mắt lại, thỏa mãn nhìn con gái bận rộn giống như một con bướm nhỏ bay tới bay lui.

Ngọc Từ lấy một nửa số thịt lợn rừng rồi rửa sạch, thái thành từng miếng mỏng rồi cho vào cái nồi đã nóng, dùng đôi đũa trúc đảo qua một lúc rồi cho toàn bộ khoai sọ đã được làm sạch vào rồi thêm nước. Sau đó nàng dùng một cái lá khoai làm nắp nồi, dùng lửa nhỏ từ từ hầm.

Nồi mà mọi người dùng đều không có nắp. Khi nấu thức ăn, tro bụi bay lên đều lẫn vào trong thức ăn, khiến đồ ăn vốn đã khó ăn lại càng khó ăn, làm người ta vừa nhìn qua liền không muốn ăn.

Chỉ chốc lát, một hương thơm đặc biệt bay ra.

Ngọc Từ nhắc phiến lá khoai ra, cho thêm một ít nấm dại và rau dại vào rồi cho thêm một ít muối.

Khi canh khoai đã chín, Ngọc Từ cẩn thận múc ra một bát, cung kính bê tới trước mặt phụ thân, nàng nhìn ông, cười vô cùng thần bí: “Phụ thân, mời ăn ạ.”

Cung nhìn chăm chăm vào bát canh khoai màu trắng ngà, tò mò hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Ngọc Từ cười hi hi: “Nó là khoai sọ ạ, phụ thân cứ ăn thử đi.”

Ông lão vẫn nhìn chăm chăm vào khoai sọ, thì thào nói: “Khoai sọ? Ngày xưa khi phụ thân ở hoàng cung nước Tề, cũng chưa từng nhìn thấy.”

Dứt lời, ông khẽ môi húp một ngụm nhỏ.

Hớp canh vừa vào miệng, ông liền mở to mắt.

Ông lại uống thêm một ngụm, nhin không được khen: “Mỹ vị như thế này, cho dù là Tề vương cũng chưa từng nếm thử!”

Ngọc Từ nghe vậy, lại cười ha ha, khoe môi nàng nhếch lên, âm thầm nghĩ: “Tề vương thì có là gì! Món canh này của con, lúc này chỉ có hai người là phụ thân và con được ăn thôi!”

Trong nồi này, Ngọc Từ nấu khoảng một cân khoai sọ, ăn khoai sọ có thể giúp no bụng, cũng đủ cho hai cha con ăn thỏa thích. Tới khi canh nguội hơn một chút, Cung đã ăn như hổ đói. Ông ăn nhanh như vậy, những nếp nhăn rất sâu kia lúc này đều giãn ra. Khi ăn tới bát thứ ba, đột nhiên nước mắt của ông chảy xuống.

Ngọc Từ hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Phụ thân sao thế ạ?”

Ông ngẩng đầu nhìn nàng, nhỏ giọng khóc nói: “Tiên vương thích nhất là mỹ thực, nếu ngài có thể được nếm thử món canh ngon như thế này, nhất định sẽ cực kỳ vui sướng.”

Ngọc Từ cúi đầu, khoe miệng nấp má, nhưng lại không nói được câu nào. Nàng không thể hiểu được sự trung thành của Cung, nhưng coi đó là tính cách của ông, cũng không muốn bình luận về những chuyện mà mình không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đêm đầu tiên

Giờ phút này nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngọc Từ chưa bao giờ biết, chỉ ăn một bữa đơn giản mà nàng lại cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Nàng chưa bao giờ biết, nhìn thấy người thân ăn món ăn ngon mà tự tay mình làm, lại có thể hạnh phúc như thế.

Chỉ trong thời gian ngắn, một nồi canh lớn đã được hai người ăn hết không còn chút gì. Phụ thân đưa tay nhắc cái nồi lên, cúi đầu nhìn nó một hồi, thở dài nói: “Hết rồi.”

Ngọc Từ thấy dáng vẻ luyến tiếc của phụ thân như vậy thì cười hì hì, thần bí nói: “Cha, con đã quan sát kỹ rồi, trong rừng này, loại khoai sọ như thế này có rất nhiều, sau này con còn có thể nấu cho cha ăn.”

Dừng lại một chút, nàng nói thêm: “Ngoại trừ khoai sọ, còn có nhiều loại thức ăn ngon khác.”

Cung nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời. Ông lại cười ha hả, xúc động nói: “Cuộc đời này của phụ thân, cho tới bây giờ mới biết niềm vui được thưởng thức món ăn ngon.”

Sau khi hai cha con ăn uống no nê, cả người đều thấy thoải mái, mệt mỏi đều tan biến hết. Ngọc Từ rửa sạch cái nồi rồi bỏ lên xe lửa.

Khi nàng quay về, phụ thân đã chuyển bếp lửa vừa rồi sang bên cạnh rồi dọn sạch sẽ chỗ đất lúc này nhóm lửa, cũng trải lên trên đó một tấm vải bố.

Đây chính là giường ngủ của bọn họ. Cung hiển nhiên là rất mệt mỏi, ông vừa nằm lên tấm vải bố thì ngáy khò khò ngay lập tức.

Ngọc Từ không ngủ được.

Nàng ôm đầu gối, ngẩng đầu nhìn ánh trăng chiếu xuyên qua những tán cây.

Mặt nàng chưa được rửa sạch, nàng không ngủ được, trên tấm vải bố không có gối đầu, nàng cũng không ngủ được. Khắp nơi là những đống lửa, cùng với tiếng ồn ào náo động không dứt, cũng khiến nàng không ngủ được.

Sau khi ngồi ngáy người một lúc, Ngọc Từ nhìn cái túi vải bố đặt ở bên cạnh phụ thân. Trong chiếc túi đó chứa tất cả tài sản của bọn họ.

Trong gió truyền tới tiếng người, tiếng trâu kêu ngựa hí, mơ hồ còn có lẫn cả tiếng sói tru hổ gầm. Hơn nữa, những tiếng sói tru hổ gầm đó cũng cách nàng không xa. Ngọc Từ cảm giác được, bọn chúng đang ở ngay khoảng rừng bên cạnh.

Hiện tại đã vào hạ, làn gió đêm mát mẻ còn mang theo chút hơi nóng của đống lửa.

Lớp bụi đen trên mặt Ngọc Từ lúc này nhóp nhép khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nhưng nàng không thể làm gì khác.

Chỗ nào cũng có bóng dáng đám kiếm khách đi qua đi lại, nàng không muốn mạo hiểm.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, con buồn ngủ dần dần ập tới.

Ngọc Từ ôm đầu gối, cứ ngồi như vậy mà ngủ.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Tiếng bước chân rất nhỏ nhưng có chút rối loạn.

Ngọc Từ kinh hoàng tỉnh lại, nàng nhanh chóng ngẩng đầu. Bốn bóng người xuất hiện ở rừng cây phía trước, hình bóng mờ ảo càng ngày càng gần.

Trong bóng đêm, ánh mắt những người đó càng thêm sáng rực như lang sói.

Khi chạm vào ánh mắt Ngọc Từ, những người đó cũng ngẩn ra, trong giây lát, một tiếng cười khàn khàn trầm thấp truyền đến: “Nhóc con, ngồi một mình yên lặng như thế, sao không ra đây vui vẻ với ta?”

Ngọc Từ bình tĩnh nhìn chằm chằm mấy người này.

Cho dù đêm khuya, cho dù không nhìn rõ về mặt những người này, nhưng vào lúc này, Ngọc Từ có thể thấy rõ được ánh mắt của người này.

Những người này có ý đồ với nàng! Biết rõ nàng là con trai, vậy mà còn cố tình tới để nghị như thế với nàng!

Ngọc Từ thấy thật ghê tởm.

Đồng thời, nàng đột nhiên hiểu được, tiếng thở gấp kỳ quái theo gió truyền tới kia là do chuyện gì xảy ra.

Bốn người vẫn tiến sát tới chỗ nàng. Ngọc Từ nhìn sang phụ thân, ông ngủ rất sâu, không hề có dấu hiệu bị đánh thức.

Nàng ngẩng đầu, khẽ nhếch môi, chậm rãi quát khẽ: “Các vị hãy dừng bước! Tuy ta nhỏ tuổi, nhưng cũng là nam nhi, không thể nói thế được!”

Nàng vừa nói xong, một gã lại cười hề hề nói: “Mày mà cũng tính là đàn ông? Chờ con chim nhỏ của mày trưởng thành, rồi hãy nói lời này cũng không muộn. Đêm nay, mày hãy bắt chúc đám phụ nữ hầu hạ bọn ta cho tốt đi.”

Ngọc Từ sầm mặt.

Nàng nhìn chằm chằm vào mấy người đó, trầm giọng quát: “Cha ta đang ở đây! Nếu các vị muốn cùng ông ấy đánh nhau sống chết một lần, cũng không

phải là không được. Chẳng qua, nếu làm Man quân tức giận, với tính cách của ông ấy, ta sợ tất cả đều phải chôn thây ở nơi này!”

Bước chân của bốn người đó dừng lại một chút.

Bọn họ liếc nhìn lẫn nhau.

Lúc này, Ngọc Từ cũng thấy rõ mặt mũi của bọn họ, những người này không phải là đồng bọn của tên Á ban ngày trêu đùa nàng sao?

Vì thế, nàng lại hạ giọng, chầm chậm nói: “Cha ta là dũng sĩ thành Tăng, dũng sĩ đến từ thành Tăng ở trong thương đội có tới trên năm mươi tám người. Cũng không biết có phải các vị muốn gây chuyện với tất cả bọn họ hay không, muốn thử kiếm sắc của năm mươi tám người này một lần?”

Lời này thật sự làm cho bốn người này dao động.

Bốn người dùng mắt trao đổi với nhau một lúc, lập tức, có một gã đi tới trước mặt Ngọc Từ chấp tay, lúng túng cười nói: “Đi ngang qua mà thôi, đi ngang qua mà thôi.” Dứt lời, bốn người vội vàng thối lui.

Cả bốn người đã rời đi, Ngọc Từ vẫn không hề cử động.

Nàng ngồi thẳng người y như cũ, không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm về phía trước.

Phía trước, rừng cây ở trong bóng tối vẫn đứng yên không hề lay động, một trận gió nhẹ thổi tới, lại có mấy cái bóng di chuyển. Ngọc Từ tập trung nhìn kỹ, phát hiện mấy cái bóng lay động này chính là cây cối cỏ dại.

Không được, không thể nhìn gà hóa quốc như thế được.

Ngọc Từ tự nói với bản thân mình: “Mình phải thả lỏng, phải thả lỏng, cho dù gặp cửa ải khó khăn như thế nào, cuối cùng cũng có cách giải quyết. Mình nhất định phải thả lỏng.”

Lặp lại lời nói như vậy mấy lần, Ngọc Từ rốt cuộc cũng thả lỏng. Nàng cúi đầu, nhìn sang phụ thân vẫn ngủ say như cũ, âm thầm nghĩ: “Phụ thân thật sự là già rồi, tiếng động lớn như vậy, cũng không làm kinh động tới ông ấy. Xem ra, về sau mình phải tự chú ý phương diện an toàn của mình. Không thể gửi gắm toàn bộ lên một người già như ông ấy được.”

Đống lửa leo lét một chút rồi tắt ngấm.

Hai mí mắt của Ngọc Từ lại bắt đầu đánh nhau.

Nàng nhích đến gần chỗ phụ thân, từ từ nằm xuống.

Sau khi nằm xuống, nàng còn sờ soạng tìm một tảng đá trên mặt đất đặt ở bên cạnh rồi mới ngủ.

Chỉ chốc lát, Ngọc Từ rốt cuộc cũng không chống đỡ được cơn buồn ngủ, nàng cứ nằm ghé trên mảnh vải bố như vậy mà ngủ thiếp đi.

Khi nàng lại tỉnh lại, một tia nắng ban mai mang theo màn sương sớm xuyên qua lớp cây cối chiếu vào gương mặt và thân thể nàng.

Yên lặng.

Bốn phía đều yên lặng, bên cạnh những đống lửa đều là những người yên lặng chìm trong giấc ngủ.

Đêm nay, không có dã thú tấn công, không có đạo tặc đột kích, cũng không có kiếm khách gây chuyện với nàng.

Rốt cuộc cũng qua một đêm.

Ngọc Từ thở ra một hơi.

Nàng nhìn ngó khắp xung quanh, cả bốn phía đều vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ nàng, thật sự là chưa có ai thức giấc.

Nàng đứng lên, vội vàng đi đến dòng suối bên cạnh.

Đi về phía hạ lưu của dòng suối, Ngọc Từ trốn sau một tảng đá bắt đầu tắm rửa. Sau khi tắm rửa xong, nàng lấy ra một chút muối súc miệng, rồi cẩn thận thoa nước bìn lên mặt. Khi nàng chuẩn bị ổn thỏa xong liền trở lại nơi thương đội hạ trại, một kiếm khách vung bội kiếm, chạy tới từng đống lửa, hần vừa đi vừa cao giọng hét: “Dậy thôi! Dậy thôi! Trời đã sáng, gà trống đã gáy rồi, không được ngủ nữa!”

Tiếng hét của kiếm khách đó vang lên hết lần này tới lần khác.

Dần dần, càng lúc càng nhiều người thức dậy, mắt nhắm mắt mở đi về phía dòng suối.

Phụ thân cũng đã thức dậy.

Ông vừa thức dậy là nhìn khắp xung quanh. Lúc này, Ngọc Từ đứng ở phía sau ông gọi: “Phụ thân.”

Cung quay đầu lại, nhìn thấy Ngọc Từ hai mắt sáng ngời, vô cùng có tinh thần.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, ông rất là thoải mái, vui vẻ cười ha ha hai tiếng, cũng chẳng nói với Ngọc Từ câu nào đã đi theo mọi người tới dòng suối.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đêm thứ hai

Một ngày vất vả nữa lại bắt đầu.

Có lẽ là do tối hôm qua được ăn uống no nê nên hôm nay trông Ngọc Từ có tinh thần hơn.

Nàng đi ở phía bên phải của đám tạp vụ, thỉnh thoảng hết nhìn Đông lại ngó Tây, mỗi một cây cỏ dại ở bên đường cũng khiến nàng hứng thú dạt dào nhìn ngó vài lần.

Cứ nhìn như vậy, không ngờ lại giúp nàng phát hiện ra không ít loại rau dại có thể ăn được.

Có khi, Ngọc Từ nhìn vào rừng cây, không khỏi có suy nghĩ rằng, nếu có thể tìm được một ít thịt để ăn, như vậy thân thể của mình và phụ thân mới có đủ sức lực để bôn ba một quãng đường dài như thế này.

Bên cạnh Ngọc Từ thỉnh thoảng lại có mấy kiểm khách cười ngửa chạy qua, nhìn thấy nàng thì huyết sáo. Tuy gương mặt của Ngọc Từ dính đầy bụi nhưng ngũ quan thanh tú, ánh mắt sáng ngời, hàm răng trắng nên bọn họ đều nhìn chăm chú.

Sau khi đi được nửa ngày, ở hai bên đường cái rừng cây đã thưa dần, một đoạn đồi núi trùng điệp xuất hiện trong tầm mắt của Ngọc Từ.

Đồi núi trập trùng kéo dài vô tận, dưới ánh mặt trời trông như từng ngọn sóng màu xanh biếc nhấp nhô không ngừng. Ngọc Từ nhìn thấy mà ngỡ người.

Do dẫn nước tưới vào khu vực đồi núi rất khó khăn nên lúc này người ta đều không sử dụng đất ở đây. Vì vậy, những khu vực đồi núi đều trở thành nơi hoang vắng.

Ngọc Từ nhìn những ngọn đồi kéo dài đến tận chân trời, không nhìn thấy điểm cuối, âm thầm nghĩ: “Nếu có thể mua được ít đất ở đây thì tốt quá. Nguyên lý làm ruộng nước rất đơn giản, mình chỉ cần chế tạo ra nó thì từng khu vực lớn đất đai đã sẽ biến thành đồng ruộng có thể canh tác được.”

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có thêm phần nhiệt huyết. Ngọc Từ xuất thân từ nông thôn, đối với đất đai có một loại yêu thương nhiệt tình trời sinh.

Sau khi ra khỏi rừng cây, đám kiểm khách đồng thời oán giận than thở: “Nếu hạ trại ở nơi đồng hoang này thì khó có thể săn được mấy con thú lớn.”

Trái ngược với đám kiểm khách đang oán giận, nhóm tạp vụ đều có vẻ rất vui vẻ. Hạ trại ở nơi đồng hoang này thì ban đêm không cần lo lắng có dã thú đến. Phải biết rằng, khi thực sự có dã thú tấn công, những kiểm khách kia chỉ có trách nhiệm bảo vệ quân sự và hàng hóa. Còn nhóm tạp vụ thì chỉ có thể tự cầu phúc cho mình.

Thương đội đi đến khi mặt trời dần khuất ở đằng Tây, hai bên của đường cái phía trước đã xuất hiện vô số dân chúng.

Những dân chúng này bày vật phẩm nhà mình sản xuất ra ở hai bên đường cái, đôi mắt trông mong nhìn thương đội càng lúc càng đến gần, thường xuyên có người đứng ở ngay giữa đường vẫy tay về phía thương đội hát lớn.

Giọng hát của bọn họ rất kỳ lạ, vang dội ngân nga mang theo một loại âm điệu quê mùa mà Ngọc Từ chưa từng nghe thấy. Nàng cẩn thận nghe một lúc mới nghe được những dân chúng đó đang hát là: “Quý nhân ơi quý nhân, đeo trường kiểm đi chặng đường ngàn dặm. Đường dài đằng đẵng không có điểm dừng, sao không nghỉ chân uống ly rượu ở chỗ ta.”

Trong tiếng hát vang của dân chúng, đám kiểm khách cũng vui mừng bắt đầu âm ỉ: “Được! Mấy ngày rồi chưa được gần gũi với phụ nữ, đêm nay có thể tận hưởng.”

Tốc độ của thương đội dần dần chậm lại.

Chỉ chốc lát, một kỵ sĩ xuất hiện ở giữa đường. Hắn vừa quát ngựa, vừa quát lớn: “Dừng, không đi tiếp nữa, chuẩn bị nghỉ đêm! Dừng lại, chuẩn bị nghỉ đêm!”

Trong tiếng quát lớn, nhóm tạp vụ cùng nhau reo mừng.

Ngọc Từ cũng vui mừng rạng rỡ.

Nàng vội vàng chạy tới, cùng với những người tạp vụ khác sắp xếp hành lý, trâu ngựa ổn thỏa.

Khi nàng sắp xếp xong mọi thứ, vầng mặt trời sáng rực cũng vừa bắt đầu lặn xuống đường chân trời.

Mà lúc này, trong khu dựng trại đã vô cùng náo nhiệt. Vô số dân chúng dùng vài bộ gối sản vật của nhà mình bày thành một hàng dài.

Ngọc Từ chạy đến trước mặt phụ thân, nàng nắm lấy tay ông, đôi mắt nhìn ông sáng lấp lánh: “Phụ thân, chúng ta đi dạo một lát đi.”

Cung mấp máy môi, lúng túng nói: “Con gái à, cha không có đạo tặc.”

Ngọc Từ cười tủm tỉm nói: “Không cần mua gì đâu ạ, con chỉ đi xem một lát thôi.”

Lúc này ông mới đi theo nàng tới chỗ hàng dài vật phẩm.

Vật phẩm bày đầy trên mặt đất đều là một ít sản vật của nhà nông như: gừng tươi, rau họ, bầu, củ kiệu, hành tươi. Mấy thứ này chỉ đi chừng hai mươi bước là đã xem xong hết rồi. Ở một hàng dài khác bên kia đường, nhóm dân chúng đều tùm nầm tùm ba, bày ra những cái nồi lớn ở ngay nơi hoang dã này, chuẩn bị bữa tối cho mọi người. Đương nhiên, bữa tối này muốn ăn thì phải chi đạo tặc.

Cùng với khói bếp bốc lên, Ngọc Từ nghe thấy phụ thân ở bên cạnh đặc ý khẽ hừ một tiếng: “Đồ ăn ở đây làm sao bị đạo tặc với đồ mà con gái ta làm?” Ông vừa nói xong liền nuốt nước miếng.

Ngọc Từ có chút buồn cười, cũng có chút đặc ý. Nàng mím môi, cười hi hi đáp: “Đúng vậy, con gái mới là đệ bá đầu biếp hiện nay.” Từ "bá" ở thời đại này có ý nghĩa như lão đại, chính là đứng đầu.

Cung nghe nàng nói vậy thì trở nên trầm ngâm, nhìn về mặt của ông có vẻ đang cân nhắc xem câu nói khoe khoang này của Ngọc Từ có hợp lý hay không.

Ngọc Từ quay đầu, nhìn thấy dáng vẻ đang thực sự nghiêm túc suy nghĩ của phụ thân lại càng muốn cười.

Khi tia nắng mặt trời cuối cùng biến mất ở phía chân trời, cứ một đồng lại một đồng lửa được nhóm lên nơi đồng hoang, cha con hai người lại tìm một góc ngồi xuống, tiếp tục ăn canh khoai sọ.

Có điều bây giờ Ngọc Từ trừ ăn khoai sọ thay cơm, còn nấu thêm một ít canh nấm làm thức ăn.

Trên bầu trời, năm ba ngôi sao hiện lên thành những chấm nhỏ, bầu trời điểm vài cụm mây trắng trong vắt như một dải lụa xanh, mặt trăng tròn lơ lửng chiếu xuống ánh sáng dịu dịu.

Trăng tròn, vậy là đã tới mười lăm.

Phụ thân ở bên cạnh đang ăn uống xỉ xụp, Ngọc Từ đã ăn no rồi ngẩng đầu lên, kinh ngạc ngắm bầu trời.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo đồng thanh vang lên: “Nếu có người tới phía Nam sông, mái tóc bông bênh như dải mây trắng... Mỹ nhân ơi mỹ nhân, thôi hé miệng cười chút chút, nàng vừa ý người nào vậy?”

Khi câu hát cuối cùng cất lên, vang lên một trận cười lớn.

Trong tiếng cười, Ngọc Từ quay đầu đi.

Trên cánh đồng hoang, ánh lửa bập bùng, lúc này tiếng người nói chuyện ồn ào, từng thiếu nữ nông thôn được đám kiếm khách vây quanh, vừa uyển chuyển múa, vừa liên tục liếc mắt đưa tình. Mà đại đa số kiếm khách không nhảy múa cùng các thiếu nữ, bọn họ xếp thành vòng tròn, vừa trở thịt dê nướng trên đồng lửa, vừa nấu một tảng thịt chó ở trong một cái nồi lớn, vừa cười đùa không ngớt với đồng bạn của mình.

Tiếng ca truyền tới từ ở giữa các thiếu nữ. Đó là một kiếm khách trẻ tuổi, mái tóc dài của hắn xõa tung, chòm râu ngắn ngắn, trên gương mặt tuấn tú hiện ra vẻ tang thương, tay hắn đang vỗ lên thân kiếm cất tiếng hát vang, khiến mấy thiếu nữ liên tục cười trộm, liếc nhìn liên tiếp.

Kiếm khách này, Ngọc Từ cũng biết, hắn là người cùng ở thành Tăng với phụ thân, Á.

Không ngờ, Á là một người phong lưu phóng đãng như vậy. Tiếng hát của hắn ngân nga vang dội, ý nhị kéo dài.

Tiếng hát của Á vẫn còn vang xa, cùng với tiếng hát vang của Á, mấy kiếm khách lấy tay đập xuống bình rượu bằng đồng đen khiến chúng phát ra tiếng “bang bang”.

Còn có mấy kiếm khách dùng đũa gõ xuống bát gốm, làm cho chúng phát ra tiếng “Leng keng”.

Còn có nhiều kiếm khách, dùng chân giẫm mạnh xuống đất, khiến mặt đất chấn động, phát ra tiếng vang trầm đục.

Đáng tiếc chính là, đây là nơi cánh đồng hoang vu, dưới chân bọn họ là bùn đất cây cỏ sinh trưởng tươi tốt, dù có đập mạnh như thế nào, tiếng vang cũng không thể truyền ra xa được.

Lúc này, trong khu vực cắm trại, lấy nhóm kiếm khách làm trung tâm, hiện ra một bầu không khí vui vẻ tự do. Bầu không khí này vừa đẹp đẽ vừa cổ xưa, khiến Ngọc Từ vừa nhìn đã thấy động lòng.

Tiếng của phụ thân từ bên cạnh truyền đến: “Ngọc, con có thể lên đó vui chơi một chút.”

Ngọc Từ quay đầu lại, trong bóng tối, đôi mắt nàng sáng lấp lánh.

Nàng nhìn phụ thân vì ăn canh mà vạt áo đã ướt đầm, không khỏi có chút buồn cười. Nàng khom người xuống, nhặt một cây nấm còn dính trên vạt áo của phụ thân, nói: “Con chỉ nhìn một chút thôi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mưa

Tiếng hát vẫn kéo dài.

Lúc này, một kiếm khách trẻ tuổi cười vang. Trong tiếng cười vang dội, đột nhiên hắn kéo một thiếu nữ đang múa vào lòng. Kiếm khách trẻ tuổi vươn tay vuốt ve ngực thiếu nữ rồi cất tiếng cười lớn: “Vừa săn chắc lại vừa thơm”.

Trả lời hắn là tiếng cười lớn của những kiếm khách còn lại và gương mặt hờn dỗi của thôn nữ kia.

Có lẽ do hương rượu đã ngấm vào người, có người kiếm khách này dẫn đầu, đám kiếm khách còn lại đồng thanh hét lớn rồi kéo các thôn nữ khác vào lòng, bế các nàng đi sâu vào trong cánh đồng hoang vu.

Càng ngày càng có nhiều thiếu nữ được đám kiếm khách mang đi, tiếng hát bỗng trở thành tiếng cười đùa.

Ngọc Từ ngơ ngác nhìn, nơi này vừa rồi còn ồn ào náo nhiệt giờ trở nên yên tĩnh, lại thấy thiếu nữ cuối cùng được hai kiếm khách một trái, một phải đi thì nàng mới kinh ngạc quay đầu lại.

Ngọc Từ nhìn phụ thân, nuốt nước miếng, lúng túng hỏi: “Phụ thân ... phụ thân ... những thiếu nữ này là người trong nữ quán sao?”.

Từ sau khi Quân Trọng của nước Tề thay đổi pháp luật, trong thiên hạ mọc lên rất nhiều nữ quán. Trong nữ quán đủ các thiếu nữ Ngô, Việt, con gái nước Sở, mỹ nữ nước Yên ... , ở đó các nàng kiếm sống bằng cách buôn da bán thịt.

Nói cách khác, nữ quán chính là kỹ viện của thời đại này.

Sở dĩ Ngọc Từ giật mình là vì nàng vốn tưởng rằng, những thôn nữ đó đều là con gái nhà lành không ngờ các nàng lại là kỹ nữ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Từ, Cung lắc đầu. Ông triu mến nhìn Ngọc Từ, thở dài nói: “Con gái ta đúng là chẳng hiểu sự đời”.

Mãi đến khi nghe phụ thân giảng giải thì Ngọc Từ mới hiểu được. Ở thời đại này hầu hết vẫn sùng bái tình dục, cách thức sinh đẻ của thời nguyên thủy. Những thôn nữ này ngày ngày phải cày ruộng trồng nhà, ở nơi lạc hậu, chó ăn đá gà ăn sỏi này cả đời. Cho nên mỗi khi có thương đội đi ngang qua các nàng đều rất vui vẻ hiến thân. Thứ nhất, các kiếm khách đều rất cường tráng, mang thai con của bọn họ thì những đứa trẻ sinh ra nhất định cũng rất khỏe mạnh. Thứ hai, với nhiều người thì tình dục giống như cơm bữa, là chuyện đơn giản chỉ cần bản thân vui vẻ là được, họ coi đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Dần dần, tiếng cười vui vẻ trở thành tiếng thờ dục.

Lúc này Ngọc Từ và phụ thân đã ăn no, hai người chuyển đồng lửa qua một bên, phủ vải lên nền đất vừa mới được đốt lửa, chuẩn bị đi ngủ.

Đêm nay Ngọc Từ cũng không lo lắng đám kiếm khách muốn tìm vui sẽ quấy rối mình. Nàng đã tận mắt nhìn thấy bốn tên kiếm khách đêm qua quấy rối nàng mỗi người đều ôm một thiếu nữ rồi đi.

Bởi vậy lòng Ngọc Từ cũng buông lỏng hơn phân nửa, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Nàng ngủ không sâu.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngọc Từ đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Nàng cố gắng cuộn tròn người lại.

Chỉ là cảm giác lạnh càng lúc càng rõ ràng, càng lúc nàng càng cảm thấy không chịu nổi.

Trong lúc mơ màng, Ngọc Tử cau mày, lầm bầm: “Phụ thân, lửa tắt à?”

Phụ thân không trả lời.

Ngọc Tử rụt người lại, trong lúc mê man nàng nhích dần về phía đồng lửa.

Nàng vừa cử động thì cảm giác rét lạnh càng thêm rõ ràng.

Ngọc Tử rùng mình, cuối cùng mở mắt ra.

Bầu trời rất tối, tối vô cùng, không trăng không sao cũng chẳng có mây.

Ngọc Tử mơ mơ màng màng nhìn lên trời, lúc này nàng thấy mặt mình man mát, một giọt nước rơi xuống trán, xuống cằm nàng.

Không đúng, không phải là một mà là vô số, "tí tách tí tách", vô số những giọt nước rơi xuống trán, xuống người nàng, rơi xuống đồng lửa bên cạnh khiến đồng lửa “xèo xèo” rồi bốc khói.

Trời mưa rồi.

Cái gì, trời mưa rồi?

Ngọc Tử ngồi bật dậy.

Nàng vừa ngồi dậy, trong bóng tối có một tiếng quát đến khàn cả giọng: “Trời mưa rồi, trời mưa rồi!”

Trong bầu không khí yên tĩnh, tiếng hét này như tiếng sấm đánh thức mọi người. Càng lúc càng nhiều người ngồi dậy, những tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến: “Mau, mau chuyển hàng lên xe, mau chuyển hàng lên xe”.

Ngọc Tử nghe những tiếng ồn ào này, thầm nghĩ: “Đúng thế, đồ để trên đất dễ bị mưa làm hỏng, phải chuyển vào xe ngựa mới ổn thỏa.”

Vừa nghĩ tới đây nàng lại cả kinh.

Ngọc Tử vội quay đầu nhìn phụ thân.

Cung ngủ rất say, từng giọt mưa tấp vào mặt ông, theo tóc ông nhỏ xuống mặt đất mà ông không hề hay biết.

Ngọc Tử nhào tới, nàng giật lấy bao muối, muối ăn để trong túi vải bố, bây giờ túi vải đã bị ướt mất một nửa. Ngọc Tử vừa cất túi muối vào bọc vừa gọi cha, vội vàng gọi: “Phụ thân, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi”.

Cuối cùng Cung cũng mở mắt sau khi bị Ngọc Tử lay lay.

Ngọc Tử vừa thấy ông tỉnh lại thì vội nói: “Phụ thân, trời mưa rồi, chúng ta mau đi trú mưa thôi”.

Cung hoàn toàn tỉnh táo.

Ông ngồi phắt dậy.

Lúc này, mưa càng lúc càng to, chẳng những hoàn toàn dập tắt lửa mà ngay cả vải bố trải trên nền đất của bọn họ cũng đã ướt sũng.

Ông nhìn quanh bốn phía, được Ngọc Tử đỡ đứng dậy. Ngọc Tử thấy ông đứng lên rồi ngẩn người nhìn quanh thì vội nói: “Phụ thân, chúng ta đi trú mưa đi”.

“Trú mưa?”

Ông mở miệng, giọng nói có hơi khan khàn, ánh mắt nhìn Ngọc Tử có chút đau lòng: “Con à, chúng ta không có chỗ trú mưa đâu”.

Ngọc Tử ngẩn người.

Nàng vừa định hỏi sao lại thế thì đột nhiên nhớ ra, nơi đây là vùng quê hoang vắng.

Hơn nữa, những chiếc xe ngựa, xe bò, xe lừa đều dùng để chở hàng, che mưa che gió cho hàng hóa. Còn bọn họ quả thật là đang đứng tắm mưa ở đây.

Ông thấy Ngọc Tử run run thì vội nói: “Con à, con nấp vào lòng phụ thân này, phụ thân chắn mưa cho con”. Vừa dứt lời ông đã khom người lại thành chỗ trú mưa mà đến cả một đứa trẻ cũng không thể không ướt.

Mắt Ngọc Từ cay cay, nằng lắc đầu.

Đột nhiên nằng nhớ ra muối của mình.

Lập tức, nằng học theo phụ thân, cúi người về phía trước, đồng thời đặt bao muối lớn vào trong lòng.

Mưa càng lúc càng lớn.

Trong cơn mưa, không ít kiếm khách gào thét trong bóng đêm: “Mưa càng lúc càng to, đến nhà nông nào đó tránh mưa thôi”. Trong tiếng kêu gào của bọn họ loáng thoáng nghe thấy tiếng những thiếu nữ khác đang hoảng hốt khóc lóc.

Mưa đúng là càng lúc càng lớn, ào ào xối xả làm ướt mái tóc Ngọc Từ, nước mưa chảy theo trán xuống tai, qua khóe miệng nằng rồi thấm vào đất.

Mưa rất to, tầm mắt Ngọc Từ cũng bị nước mưa cản trở, nằng vội nhắm mắt lại mới không bị nước mưa tạt vào mắt.

Ngọc Từ nhắm mắt vào rồi nói: “Phụ thân, chúng ta cũng đến nhà nông tránh mưa đi”.

Nằng không nhìn thấy vẻ mặt của phụ thân, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của ông vang lên trong tiếng mưa ào ào và tiếng gió rít: “Nhà những người nông dân đó đều là nhà tranh vách nứa, có thể chứa được mấy người? Đám người hung hãn kia nhất định đã đuổi chủ nhà ra để mình đứng trong đó tránh mưa rồi. Chuyen như thế, phụ thân đâu có chết cũng không làm”.

Ngọc Từ ngây người. Cuối cùng nằng cũng đã hiểu tại sao đám kiếm khách kia lại huyết sáo trong khi những thiếu nữ này khóc lóc cầu xin.

Mưa thực sự rất lớn, Ngọc Từ miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn cha già ướt đẫm trong mưa, người bị gió thổi lảo đảo, lòng đau đớn, nằng thầm nghĩ: “Phụ thân đã già, còn cứ thế này nhất định sẽ bị ốm. Minh... minh... minh phải làm sao bây giờ?”

Lúc này nằng cũng không để ý đến, những giọt mưa như thác đổ đang theo vạt áo, theo tóc, theo tay áo chảy xuống ngực nằng. Mà ngực nằng giờ đã ướt đẫm, túi muối to càng lúc càng thu nhỏ lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Điệu múa trừ tà

Mây mà trận mưa to này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Chưa đến một canh giờ mưa đã tạnh, vầng trăng sáng lại xuất hiện mờ mờ trên bầu trời.

Ngọc Từ đứng thẳng người, vui vẻ reo lên: “Phụ thân, mưa tạnh rồi”.

Phụ thân nhìn nằng, khuôn mặt già nua hiện lên một nụ cười.

Ngọc Từ nhìn cha, nằng suy nghĩ định nói gì đó vui vẻ nhưng đến khi nói ra miệng lại thành: “Phụ thân, mưa thế này e là không ổn”.

Trong ánh mắt nằng ẩn chứa nỗi lo âu.

Dưới ánh trăng, Cung thấy nước mưa thấm ướt khiến vóc dáng nằng hiện rõ, cũng chẳng an ủi nằng mà vội nói: “Con à, con mau bôi đen mặt đi”.

Ngọc Từ còn chưa trả lời thì một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến: “Lão Cung, mưa to làm ướt người, để trừ tà khí nhập vào người, ta phải nhảy múa cả đêm, ông đến đây đi”.

Đây là giọng nói của Á.

Cung vội đáp lời, chạy về phía Á.

Á quay đầu nhìn Ngọc Từ.

Cảm giác được Á đang nhìn mình, Ngọc Từ vội vàng cúi đầu, thiếu điều chôn cả mặt vào ngực.

Á nhìn nằng một cái rồi cất bước đi đến gần nằng.

Cung thấy thế vội nói: “Á, ta đi với người”. Dứt lời, ông kéo Á đi.

Tay phải Á khẽ vung lên, khéo léo thoát khỏi tay Cung.

Á nhìn Ngọc Từ không rời mắt, cười nói: “Bình thường ánh mắt sáng ngời như con sói con, sao hôm nay lại cúi đầu không nói, hiền lành thế? Nào, cùng đi thôi”.

Dứt lời, hần cất bước đi về phía Ngọc Từ.

Mắt thấy Á sắp bước đến trước mặt mình, Ngọc Từ quỳnh lên, hai tay nâng vội duỗi ra, ôm bụng ngồi xồm xuống.

Nàng ngồi đó, cúi đầu, người co lại, để mặc tóc dài ẩm ướt che phủ trước mặt, thấp giọng nói: “Đột nhiên con thấy hơi đau bụng, phụ thân đi trước đi ạ”.

Á dừng bước. Hần đứng trước mặt Ngọc Từ, cúi đầu nhìn nàng không chớp mắt, ân cần hỏi: “Đau bụng? Không được, chắc là mưa khiến tà khí xâm nhập vào người rồi, mau đứng lên rửa đi”.

Dứt lời, hần vươn tay định nắm bàn tay nhỏ bé của Ngọc Từ.

Ngọc Từ nào dám để hần nắm tay?

Trận mưa này chẳng những khiến khuôn mặt nàng lộ rõ mà ngay cả tay chân đã được nàng trát bùn cũng bị xối đi, để lộ làn da trắng nõn mịn màng.

Ngọc Từ lập tức rút vai lại, giấu hai tay vào áo, lắc đầu, giọng nói sắc bén lạ thường: “Đề ta nghỉ ngơi!”.

Giọng nói của nàng vô cùng lạnh lùng.

Á thoáng ngẩn người rồi lại phì cười, đang định nói gì đó thì Cung đã vội tiến lên, đẩy Á đi, nói: “Con tôi là thế, Á, lão phu đang lạnh run rồi, mau đi nhảy múa thôi”.

Vừa nói Cung vừa đẩy Á về phía trước.

Á cười cười để mặc Cung đẩy mình đi.

Chỉ là đi được một đoạn xa, hần vẫn quay đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Ngọc Từ đang co người dưới ánh trắng. Giờ phút này, khóe miệng hần cong cong, nụ cười như có như không.

Đợi Á đi xa rồi thì Ngọc Từ mới từ từ đứng lên.

Nàng vừa đứng lên đã vội cúi đầu, kinh ngạc nhìn ngực mình.

Mưa vừa tạnh nàng đã cảm giác được, trước ngực vốn nặng nề giờ đã trống không. Nàng càng cảm giác được nước muối đang chảy qua chân mình rơi xuống đất. Nước muối chảy qua da thịt có chút xót.

Chỉ là nàng không dám biểu hiện ra, nàng không muốn làm phụ thân lo lắng. Nàng sợ phụ thân vừa mới dầm mưa, giờ lại biết số muối phải dùng hết cả gia tài đổi lại giờ đã bị mưa hòa tan thì sẽ không chịu đựng nổi.

Muối, không còn!

Ngọc Từ nhìn chằm chằm chiếc túi vải trống rỗng, hồi lâu sau, nàng ôm đầu khẽ khóc nức nở.

Tiếng khóc nghẹn ngào từ yết hầu truyền ra theo gió tan đi.

Muối của nàng, nàng tốn hai trăm đao tệ mới mua được. Số đao tệ này đủ cho cha con hai người ăn cả năm trời. Nhưng giờ đã chẳng còn gì...

Mất hết...

Khóc một lúc, Ngọc Từ vừa thút thít vừa lau nước mắt. Sau đó nàng ngồi xuống, vốc bùn lên xoa vào lòng bàn tay rồi lau lên mặt, lên cổ, lên tay, chân.

Lúc làm việc này, nàng vừa khóc vừa tự nói với chính mình: “Khó khăn chỉ là tạm thời thôi, nào có chuyện gì dễ dàng thành công. Ngọc Từ, chỉ cần phụ thân không bị bệnh, chỉ cần người không ngã bệnh thì không có gì phải sợ, không có gì phải sợ cả... Ngọc Từ đừng sợ!”

Nàng vừa nức nở vừa tự an ủi mình rồi đứng dậy.

Nàng vừa đứng lên, ánh đèn dầu phía sau bùng sáng, đồng thời tiếng trống dồn dập vang lên.

“Thùng, thùng, thùng, thùng”. Mỗi một tiếng trống lại có một tiếng quát lớn: “Hãy!”

Mấy trăm giọng nói đồng thanh vang lên: “Hãy!”

Chính tề, quy luật, trong tiếng trống “thùng thùng” lại vang lên là tiếng hét chính tề: “Hãy! Trời đất lấy mặt trời là dương, nước là âm. Ta là dương, trường thọ vĩnh khang. Ta là âm, mang ân mang đức. Hãy!”

“Thùng, thùng” mấy tiếng, mấy trăm giọng nói lại đáp: “Hãy!”

Đây là một loại không khí nhiệt liệt, âm thanh khiến tâm tình người ta kích động theo. Đây là một giọng nói kéo dài, tiếng ca hát đến khàn giọng.

Tiếng nhạc này, tiếng hát này đã xóa tan sự lạnh lùng, âm trầm của cơn mưa khi này.

Ngọc Từ quay đầu lại.

Trên cánh đồng hoang vu, hơn mười người đang đốt lửa, tất cả kiếm khách của thương đội, cả nô bộc, tạp vụ đều đứng thành ba hàng chính tề nhảy múa ở đó.

Mỗi một lần trống vang thì bọn họ đều dậm chân phải xuống đất, hai tay cầm trường kiếm chém về phía trước.

Đứng ở trên cao, người cao giọng lĩnh xướng là một người khoảng hai mốt hai hai tuổi, gương mặt thon dài, diện mạo tuấn tú.

Người thanh niên này dùng quan cao buộc tóc, áo bào màu tím bay phất phơ theo gió. Ánh lửa hừng hực chiếu lên khuôn mặt hắn khiến làn da hắn càng thêm trắng nõn, tuấn mỹ như ngọc, càng làm nổi bật cặp lông mày dài, nghiêm nghị như đao của hắn.

Giữa mấy trăm kiếm khách thô lỗ, người thanh niên này có sự tuấn tú mà chỉ quý tộc mới có.

Ngọc Từ chưa từng gặp người thanh niên này.

Nàng nhìn thoáng qua hắn rồi quay sang chỗ khác tìm bóng phụ thân trong đám người.

Rất nhanh, Ngọc Từ đã nhìn thấy phụ thân. Phụ thân đứng ở nhóm cuối cùng, ông vừa quẹo phải ngược chiều kim đồng hồ theo tiếng trống, chân bước liên tục, trường kiếm huơ cao nhìn về phía Ngọc Từ.

Khi thấy Ngọc Từ nhìn lại, ông lập tức mỉm cười, vẫy tay với nàng.

Ngọc Từ vội vàng chạy đến chỗ phụ thân.

Chỉ chốc lát nàng đã đi tới nhóm cuối cùng.

Vừa bước vào hàng, cả người Ngọc Từ cảm thấy ấm áp. Bởi vì bốn phía có khoảng mười ngọn lửa lớn vây quanh, những ngọn lửa đỏ bùng bùng đang bức hơi lạnh từ trong cơ thể nàng ra ngoài.

Người thanh niên tuấn mỹ đứng trên cao dùng tay phải vỗ kiếm phát ra tiếng "ong ong" vang dội, hắn lại cất cao giọng hát: “Trời sinh ra ta, đất nuôi ta lớn, muôn vàn tà bệnh, vì ta kém đức mà đến gần, vì ta sợ hãi mà xâm nhập. Ta muốn hát vang để trừ tà, ta muốn múa kiếm để nghênh đón mặt trời. Hãy!”

“Hãy!”

Trong mấy trăm tiếng hô, những người làm tạp vụ gõ trống cũng bước theo những kiếm khách, xoay trái xoay phải, tiến trước lui sau.

Ngọc Từ đi theo sau mọi người, nghiêm túc bắt chước động tác của bọn họ.

Trong tiếng trống “thùng, thùng”, người Ngọc Từ càng lúc càng nóng, dần dần, nàng nhìn thấy trên người mọi người đều bốc ra một làn khói trắng.

Ngọc Từ vừa múa vừa nhìn phụ thân. Dưới ánh lửa, ông múa rất hăng say, thậm chí Ngọc Từ còn thấy trán ông đã toát mồ hôi.

Cách này thực ra rất tuyệt, vận động như vậy phụ thân hắn sẽ không mắc bệnh. Ngọc Từ nghĩ tới đây, sự sợ hãi tích tụ trong lòng đã tiêu tan đi phần nửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Biên giới Tề Lỗ

Mọi người múa rất hăng say, xoay tròn quanh đồng lửa, đến gần đồng lửa thì cởi áo vải bỏ ra vút thẳng vào lửa.

Càng ngày càng có nhiều người cỡi áo, càng ngày càng nhiều người cất cao giọng hát.

Lần múa trừ tà này kéo dài suốt một canh giờ. Quần áo Ngọc Từ được lửa hong khô rất nhanh, sau đó mồ hôi ra cũng lại được lửa hong khô.

Khi tiếng trống ngừng, mọi người nhảy múa đã mệt mỏi. Những người tạp vụ di chuyển đồng lửa ra bên ngoài để mọi người có thể nghỉ ngơi trên nền đất ẩm một lúc.

Ngọc Từ ngồi xuống cạnh phụ thân, lửa cháy bùng bùng chiếu vào gương mặt, vào người nàng, cả người nàng nóng bừng trông hồng hồng như ánh lửa.

Hiển nhiên tâm tình phụ thân rất tốt, ông vừa cười thoải mái vừa mang sữa nóng đến cho các kiếm khách.

Ngọc Từ mấp má môi vài lần, định nói thẳng chuyện mất muối nhưng lời vừa tới miệng thì nàng lại vội nuốt xuống.

Nàng thực sự cảm thấy hổ thẹn với ông. Chuyện lần này hoàn toàn do nàng suy nghĩ không cẩn thận. Lúc ấy nếu nàng cất muối vào ống trúc rồi dùng gỗ hoặc da trâu bịt lại thì sẽ chẳng có chuyện hai trăm đao tệ biến thành hư không.

Trong lúc Ngọc Từ mấy lần định nói rồi lại thôi thì gương mặt ánh lửa hồng của Cung quay lại.

Ông nhìn Ngọc Từ, đột nhiên nói: “Ngọc, muối không còn thì thôi, con đừng suy nghĩ nhiều”.

Ngọc Từ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông.

Ông nhìn vào mắt nàng, trong mắt ông là sự bình tĩnh.

Mỗi Ngọc Từ mấp má, thì thảo nói: “Con gái suy nghĩ không thấu đáo...”

Ông không cho là đúng, ôn hòa nói: “Khi phụ thân còn trẻ cũng từng làm tổn thất đến mấy trăm thậm chí là cả ngàn vàng chứ nói gì đến hai trăm đao tệ này? Con nghỉ ngơi đi”.

Ông vuốt tóc Ngọc Từ, từ ái nói: “Tới thành Lỗ, chúng ta còn kiếm được hai trăm đao tệ, lúc đó vẫn sẽ để con quyết định”.

Nghe những lời đầy thân thiết của phụ thân, lòng Ngọc Từ cảm thấy thật ấm áp, cảm giác tự trách, uể oải giờ trở thành hư không.

Nàng ngẩng đầu nhìn phụ thân, nở một nụ cười sáng lạn. Có một phụ thân như vậy, nàng đã may mắn cỡ nào?

Ồn ào một lúc, mọi người dựa vào nhau cùng chìm vào giấc ngủ.

Ngọc Từ dựa vào vai phụ thân, cũng ngủ thiếp đi. Lần này nàng ngủ rất say. Nàng tỉnh lại trong tiếng gọi lớn: “Dậy đi, dậy đi! Mặt trời đã mọc, gà trống đã gáy, không thể ngủ mãi được!”

“Dậy đi, dậy đi! Mặt trời đã mọc, gà trống đã gáy, không thể ngủ mãi được!”

Lại bắt đầu một ngày mới đầy vất vả.

Trận mưa lớn đêm qua hiển nhiên không gây ra tổn thất gì cho thương đội.

Thương đội vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ.

Hành trình kế tiếp cũng rất thuận lợi, mười ngày liên tiếp không hề bị mắc mưa.

Thương Đội đi tới thành Hữu Khoan. Đây là một tòa thành gần nước Lỗ và nước Tăng nhất.

Bởi vì có chung mối thù với Lỗ nên thành Hữu Khoan gần với nước Lỗ chẳng những xây dựng rất cao lớn, hùng vĩ mà kiểm tra cũng hết sức nghiêm ngặt. Một số đặc sản của nước Tề như muối ăn, vải bố, đồ dệt may vừa thấy đã bị niêm phong, đều là hàng cấm vận chuyển.

Đúng như lời phụ thân nói, Man quân có mạng lưới quan hệ rất tốt. Thương đội dừng lại khoảng nửa canh giờ, Ngọc Từ thấy một chiếc xe ngựa trong thương đội đi ra, chủ nhân xe ngựa ló đầu ra nói gì đó với tiểu quan coi thành thì thương đội lập tức được cho đi.

Hai bên cửa thành Hữu Khoan, đầy những võ sĩ tay cầm kích mặt không đôi sắc. Đến khi chiếc xe ngựa kia đi qua thì đều giơ cao kích, hẳn là hành lễ với chủ nhân chiếc xe ngựa kia.

Ngọc Từ tròn to mắt, tò mò thầm nghĩ: “Đó là ai mà có mặt mũi lớn như vậy?”

Nàng vừa nghĩ tới đây, chẳng hiểu tại sao trong đầu lại hiện ra cảnh tượng tối qua, khuôn mặt tuấn mỹ của người thanh niên dẫn dắt mọi người múa trừ tà hiện rõ trong trí nhớ của nàng.

Với hiểu biết của Ngọc Từ, chủ của thương đội này là Man quân thuộc tộc người Địch. Nhưng người thanh niên kia, bất kể là nhìn từ góc độ nào cũng giống con nhà quý tộc của một nước lớn ở Trung Nguyên, tuyệt đối không phải là dòng giống của nước Địch nhỏ nhoi.

Thương đội tiến vào thành Hữu Khoan.

Ngoài dự đoán của Ngọc Từ, thương đội không dừng lại ở thành Hữu Khoan mà vẫn đi tiếp. Đến xế chiều, đoàn xe theo cửa Nam rời khỏi thành Hữu Khoan.

Chỉ là trong lúc thương đội rời khỏi cửa Nam thì Ngọc Từ đột nhiên phát hiện, đoàn xe ngựa phía trước có thêm một chiếc xe.

Chiếc xe này che rèm kín mít. Lúc bọn họ gia nhập, dù cách xa như vậy mà Ngọc Từ vẫn ngửi thấy mùi hương theo gió bay tới.

Một kiếm khách ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mấy chiếc xe ngựa này, nuốt nước miếng chửi thề: “Hừ, chẳng qua chỉ là một công tử phản quốc mà cũng được tặng hai mươi ca nữ xinh đẹp!”

Người ở bên cạnh lắc đầu nói: “Người phú quý được trời ưu ái. Chúng ta là người bần tiện, vẫn nên nói năng cẩn thận thì hơn. Tự tiện chửi bới quý nhân sẽ đắc tội với trời đó.”

Một kiếm khách khác cũng ngẩng đầu nhìn chăm chăm mấy cỗ xe ngựa kia. Hắn hít sâu một hơi làn gió thơm, nhắm mắt lại, thì thào nói: “Tuy nói hai mươi ca nữ xinh đẹp này chỉ để công tử chơi trong một năm nhưng một năm này, ngày ngày thưởng thức ca múa đàn hát, niềm vui đó có thể sánh với thần tiên.”

Trong lúc đám kiếm khách, nô bộc và tất cả nam nhân đều chảy nước miếng với những chiếc xe ngựa này thì có một người cưỡi ngựa phi đến. Tay phải hắn vỗ vỗ chiếc trống nhỏ bên hông ra hiệu cho mọi người chú ý, sau đó ca giọng quát: “Bốn trăm dặm tới là biên giới Tề, Lỗ, có rất nhiều giặc cướp, các vị hãy cảnh giác, các vị hãy cảnh giác!”

“Thùng, thùng, thùng!” Cùng tiếng trống vang lên, người kỵ sĩ thúc ngựa đi qua bên trái nói một lần rồi lại đi qua bên phải nhắc lại một lần.

Người kia vừa nói xong, mọi người đều thu hồi ánh mắt, ai nấy cũng trở nên bận rộn.

Ngọc Từ quay đầu ngạc nhiên nhìn bọn họ mở túi quần áo ra rồi lấy hết áo vải bỏ mặc lên người. Có một số tạp vụ thậm chí còn vào rừng nhặt vỏ cây cột chắc lên ngực.

Đám kiếm khách cũng vậy, bọn họ lấy áo giáp trúc ra mặc, có người còn lấy sẵn trường kích ra sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Bóng Cung xuất hiện trước mặt Ngọc Từ.

Ông lấy trên lưng ngựa một bao quần áo, lấy ra cả một chiếc áo giáp trúc đưa cho Ngọc Từ, cẩn thận nói: “Con à, con mau mặc vào đi”.

Ngọc Từ nhìn cha hỏi: “Phụ thân thì sao?”

Cung cười cười rồi từ ái nói: “Ngốc quá, con còn trẻ, phụ thân đã già, chết cũng không có gì đáng tiếc”.

Ngọc Từ lắc đầu nghĩ: “Phụ thân là kiếm khách, nếu thực sự có thổ phi đến thì chắc chắn ông sẽ là người xông lên trước. Áo giáp trúc này ông phải mặc mới là đúng.”

Nàng nhìn phụ thân, nghiêm túc nói: “Không có phụ thân con cũng khó mà sống được. Xin cha hãy mặc áo giáp vào.” Thấy ông do dự, nàng vội nói thêm: “Nếu thực sự thổ phi đến, phụ thân phải bảo vệ con đó”.

Cung nhìn Ngọc Từ yếu đuối như vậy, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: “Cũng được, nếu thổ phi đến phụ thân nhất định sẽ bảo vệ con”.

Dứt lời, ông bắt đầu mặc áo giáp trúc vào.

Áo giáp trúc này chỉ có một lớp mỏng, bề ngoài dường như được bôi mỡ trâu. Ngọc Từ nhìn nó, cảm thấy không yên tâm. Chỉ dựa vào chiếc áo giáp trúc nhẹ như vậy mà có thể ngăn cản được trường kiếm, mũi kích?

Nàng không biết, công dụng chính của loại áo giáp này là để ngăn cản mưa tên của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Giải trừ tai họa

Mọi người chuẩn bị đề phòng rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa đến một canh giờ, phía sau Ngọc Từ truyền đến những âm thanh hỗn loạn.

Nàng quay đầu lại.

Là một chiếc xe lửa trong đội va vào một tảng đá rồi đổ xuống, hàng hóa trong xe cũng rơi xuống, lăn lông lốc khắp nơi.

Ngọc Từ vội vàng chạy tới cùng những người tạp vụ thu dọn rồi buộc chặt hàng hoá lại, có thứ mềm, có thứ dày đều buộc chung một chỗ. Ngọc Từ sờ nắn một chút, cảm thấy hơn phân nửa là tơ lụa, áo quần gì đó.

Trước mặt nàng, có vài người đang dựng lại xe lửa.

Mọi người làm việc chậm chạp, không hề dốc sức. Cái này cũng là bình thường thôi, chẳng ai có thể trông mong đám tạp vụ chủ yếu xuất thân từ nô lệ làm việc một cách tích cực được.

Tiếng vó ngựa truyền tới.

Một người quát mắng: “Sao lại để lật xe?”

Trong tiếng quát, một thanh trường kích đánh vào không khí tạo ra tiếng “vun vút”: “Là ai không đề ý?”

Trong sự im lặng, một giọng nói khàn khàn mà Ngọc Từ rất quen thuộc vang lên: “Đây là lỗi của ta.”

Là giọng nói của phụ thân! Ngọc Từ cả kinh, vội ngẩng đầu lên. Lúc này phụ thân đang cúi đầu, chấp tay với quân sự kia.

Người quân sự đó hừ một tiếng nặng nề, tức giận quát: “Người có bị điếc không? Nơi đây nhiều giặc cướp, chậm lúc nào nguy hiểm lúc ấy”.

Phụ thân càng cúi đầu thấp, nói: “Thật là đáng sợ!”

Quân sự kia nghiêm mặt, lờm ông nói: “Thôi! Nhìn ông già yếu như lá vàng đầu cành sắp rụng. Coi như là vô dụng rồi!”

Nghe những lời này, Cung có hơi giận. Ông ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn người quân sự này, giọng cao hơn, nghiêm túc nói: “Lời này của ngài sai rồi. Tuy lão phu đã già nhưng vẫn vùng được trường kích, giết được hổ phỉ!”

Ông trừng mắt nhìn quân sự, thoáng có tia lửa giận, tựa như nếu hắn còn nói thêm câu gì thì sẽ xông lên liều mạng.

Quân sự kia hừ mạnh một tiếng. Trường kích trong tay hắn chỉ vào chóp mũi Cung, cười lạnh rồi định mắng thêm vài câu.

Theo cái chỉ đó, gân xanh trên trán Cung nổi đầy, hai mắt hơi híp lại, người lộ ra một luồng sát khí.

Quân sự kia cũng vậy, hắn nhìn Cung, thoáng có mùi máu tanh!

Trong lúc quân sự kia định mở miệng khơi mào một trận chém giết đầy máu tanh thì một giọng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến: “Ồi chào, chẳng lẽ là Man quân đến đây à?”

Man quân đến đây?

Quân sự kia rung mình, vội quay đầu nhìn.

Phía trước tro bụi cuộn cuộn, chỗ nào cũng là những kiếm khách đang chạy tới chạy lui, căn bản không thấy rõ xe ngựa của Man quân có chạy đến hay không. Dù như thế, nhưng quân sự kia nhớ đến tính cách của Man quân, thoáng có chút lo lắng.

Hắn cũng chẳng còn tâm tình so đo với Cung nữa. Lập tức, hắn cất trường kích, quát lớn với mọi người: “Còn thất thần cái gì, mau cất hàng hóa đi.”

Quát xong, hắn giục ngựa quay về phía trước của thương đội. Quân sự kia vừa đi, Ngọc Từ vội chạy đến bên phụ thân, cùng ông chỉnh lại xe lửa. Phụ thân lờm Ngọc Từ, hồi lâu sau mới buồn bực nói: “Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục.”

Ngọc Từ nhìn lại cha, nghiêm túc nói: “Phụ thân, nếu không có phụ thân thì con phải làm sao?”

Cung có hơi xấu hổ, dưới ánh mắt của Ngọc Từ ông cúi đầu không nói gì.

Lúc này, một tiếng cười truyền đến: “Ồi chào! Cung có đứa con giỏi thật, chỉ một lời đã tránh được một trận đánh nhau sống chết.” Giọng nói này là của người đàn ông mặt mũi vàng vọt gầy gò thường đi cạnh Á.

Đồng thời, xung quanh Ngọc Từ như tối sầm lại.

Nàng ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu đã đối mặt với năm, sáu kiếm khách.

Trong đám kiếm khách này, có mấy người là dừng sĩ ở thành Tăng, còn có cả hai người khác cũng chính là kiếm khách nước Tề tối đó đã có ý đồ với nàng.

Đám kiếm khách đó đều nhìn chằm chằm Ngọc Từ, hán tử mặt vàng vố vố kiếm, thờ dài nói: “Vốn dĩ ta còn đợi để đánh cược xem ai... đổ máu trước. Ai ngờ, một câu nói dối của con lão đã quét sạch chuyện hay rồi.”

Ngọc Từ cũng không để ý đến những người này, nàng cúi đầu, hai tay giữ xe lừa, nghiêng răng chỉnh lại nó.

Bên cạnh, Cung vừa dùng sức vừa quay đầu giận dữ lườm đám người, quát: “Các người mau tránh ra đi!”

Mấy kiếm khách bật cười, ngoài dự liệu của Ngọc Từ là bọn họ thực sự thúc ngựa rời đi. Mãi đến khi bọn họ đi xa, Ngọc Từ vẫn cảm nhận được những người này còn đang chỉ chỏ hai người nói gì đó.

Mấy người cùng hợp sức để dựng lại chiếc xe lừa.

Đám người tạp vụ xếp hàng hóa lên rồi buộc chặt xe lừa.

Lúc này Ngọc Từ mới biết, mỗi một chiếc xe lừa ngoài người phu xe cần có đôi mắt tinh nhìn xa trông rộng thì còn sắp xếp thêm một kiếm khách đi đứng trước để dẹp những chướng ngại vật. Phụ thân đã già, mắt không còn nhìn rõ lại hay bị hoa mắt nên không nhìn thấy tảng đá bên đường để dọn đường cho xe lừa đi, vì vậy xe mới bị đổ.

Xe lừa lại tiếp tục xuất phát.

Phụ thân lên ngựa, khàn khàn cao giọng hô: “Tiếp tục khởi hành, tiếp tục khởi hành.”

Tiếng hô của ông càng lúc càng xa, khi truyền đến đầu thương đội thì thương đội bắt đầu khởi hành.

Đám tạp vụ đang ngồi nói chuyện phiếm đứng dậy đi theo xe lừa.

Ngọc Từ bước nhanh vài bước, đi theo phụ thân đang cười ngựa.

Phụ thân hiển nhiên vẫn còn buồn bực, ông nhìn chằm chằm xe lừa đồng thời cẩn thận nhìn đường phía trước, một lúc lâu sau, ông lén quay sang nhìn Ngọc Từ.

Ngọc Từ biết phụ thân mất tự nhiên, lập tức lùi ra phía sau vài bước, đi lẫn vào đám người. Kiếm khách tới qua cùng uống sữa với Cung giục ngựa đi đến bên cạnh ông, hần liếc qua Ngọc Từ rồi cười: “Đứa con này của lão Cung thật là nhanh trí.”

Về mặt buồn bực của lão Cung nhanh chóng nở một nụ cười. Ông đặc ý ngẩng đầu nói: “Con ta biết chữ, đương nhiên là thông minh.”

Ông nói tới đây, nếp nhăn trên mặt run lên, phần hặn nói: “Nhưng nếu ta rút kiếm thì chắc gì đã thua tên thất phu kia!”

Kiếm khách này cũng đến từ thành Tăng, ông ta và Cung có giao tình thâm hậu. Nghe lời nói đầy buồn bực của ông thì thờ dài, không nói gì thêm nữa.

Trong tất cả những người ở thời đại này, danh dự cần phải dùng máu để bảo vệ. Lúc quân sự kia nói chuyện với Cung, trong giọng nói không hề có sự tôn trọng, cộng thêm động tác chỉ kích vào mặt ông lại càng như khiêu khích. Cung giận dữ rút kiếm là vì bảo vệ danh dự của một kiếm khách.

Nếu mỗi kiếm khách đều cảm thấy giận dữ mà rút kiếm, một lời không hợp đã đầu rơi máu chảy thì không hề tốt, nhưng người ở thời đại này lấy điều đó là dũng cảm, đây là thói quen của bọn họ.

Đi được một lúc lâu, thương đội ngừng lại chuẩn bị hạ trại qua đêm.

Chỗ hạ trại lần này là bên bờ một con sông nhỏ. Sông rộng khoảng năm mươi thước, nước song trong vắt có thể thấy đến đáy sông và đàn cá đang bơi lội.

Hai bên bờ sông, cỏ cây tươi tốt, có cả hoa dại. Ngọc Từ cũng giống như những tạp vụ khác, vừa mới dọn hàng hóa xong, buộc ngựa, lừa, trâu xong đã nghe được tiếng vó ngựa truyền đến.

Tiếng vó ngựa kia dừng lại cách nàng khoảng hai mươi bước.

Một kiếm khách mặt trắng nhìn liếc qua mọi người, hỏi: “Nghe nói có người biết chữ, hần là ai?”

Đám tạp vụ nhìn nhau, Ngọc Từ đứng lên, giọng nói trong trẻo đáp lời: “Là ta.”

Đám tạp vụ đều quay đầu nhìn Ngọc Từ. Lúc này, trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra sự bội phục và tôn kính.

Ngay cả mấy kiếm khách vừa mới giều cột nàng và phụ thân cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Ngọc Từ, vẻ mặt bọn họ có mấy phần khiếp sợ và tôn trọng.

Ngọc Từ biết, ở thời đại này biết chữ là quyền lợi của quý tộc nhưng nàng không hề biết, biết chữ lại được mọi người kính trọng như vậy.

Ánh mắt đó khiến bất kì ai cũng cảm thấy lảng lảng bay bổng.

Bất tri bất giác, Ngọc Từ ưỡn thẳng lưng. Nàng vừa ngẩng cao đầu đã cười khỏ: Cũng may mình đi học mười mấy năm, ai mà biết chỉ vì biết được vài chữ mà có thể đắc ý ở đây được?

Đương nhiên, Ngọc Từ biết dù nàng có học ở thời hiện đại thêm vài năm nữa cũng không biết được chữ của thời đại này. Sờ dĩ nàng biết chữ vẫn là vì bản thân cơ thể này.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Yêu cầu của mỹ nhân

Ngọc Từ đi theo kiếm khách mặt trắng lên phía trước.

Kiếm khách mặt trắng cưỡi ngựa còn Ngọc Từ chỉ dùng hai chân chạy, nàng đi như vậy không khỏi hơi chậm khiến kiếm khách kia đi được vài bước lại phải dừng lại chờ nàng một lúc.

Kiếm khách mặt trắng lườm Ngọc Từ một cái, thấy người này đen đen bẩn bẩn, có vẻ như không tắm rửa sạch sẽ nhưng mặt mày sáng sủa, ánh mắt trong vắt thông minh, cử chỉ thong dong thì vờn tay, nói với nàng bằng giọng điệu ban ơn: “Ta đưa ngươi đi một đoạn đường”.

Cũng không ngờ, hần vừa nói xong, Ngọc Từ vội lắc đầu đáp: “Không cần, không cần”.

Kiếm khách mặt trắng lườm nàng một cái, thờ hồn hèn quát: “Chạy nhanh lên”.

Cảm giác được giọng nói hần chứa sự khó chịu, Ngọc Từ vội chạy nhanh hơn.

Nhưng dù chạy suốt đường đi thì cũng phải mất gần một khắc mới đến.

Ngọc Từ dừng bước, mùi yên chi* thoang thoảng bay đến. Thì ra, nàng đã đi đến giữa mấy chiếc xe thơm kia.

Kiếm khách mặt trắng vội thúc ngựa chạy nhanh đến trước một chiếc xe, cúi đầu, dịu dàng nói: “Đã dẫn người biết chữ đến”. Vừa nói hần vừa nhìn chăm chăm vào xe ngựa.

“Tốt!”

Trong xe ngựa truyền đến một giọng nữ yêu kiều, nàng ấy ôn nhu nói: “Bảo đứa trẻ đó vào đây”.

“Vâng.”

Kiếm khách mặt trắng quay đầu lườm Ngọc Từ, không nhịn được quát: “Thằng nhóc, ngươi mau đến đây”.

Ngọc Từ vội chạy thêm một đoạn, đi đến trước xe ngựa.

Một bàn tay nhỏ bé xốc rèm xe lên, một nữ tử vờn đầu ra. Thiếu nữ này, theo Ngọc Từ thấy cũng chỉ thanh tú mà thôi. Hai má nàng ấy bôi yên chi hồng hồng, môi cũng đỏ mọng. Tóc đen như mực xõa tung, trán đeo một miếng ngọc.

Nhìn thoáng qua, Ngọc Từ có thể thấy trong xe ngựa còn hai thiếu nữ khác. Ba thiếu nữ này da hơi vàng, hơn nữa có phần không được mịn màng.

Ba thiếu nữ liếc nhìn Ngọc Từ, thấy người nàng bụi bặm có vẻ rất bẩn thì đều nhíu mày.

Bên kia, kiếm khách mặt trắng đang tròn to mắt, si mê nhìn ba thiếu nữ. Thiếu nữ đầu tiên liếc nhìn Ngọc Từ một cái rồi quay sang nhìn kiếm khách kia: “Không có người nào sạch sẽ hơn sao?”

“Dạ, dạ...” kiếm khách kia ấp úng hồi lâu mới phản ứng lại. Hần cúi đầu, xoa tay trả lời: “Những người làm tạp vụ đều là dân đen ti tiện, đứa nhóc này là sạch sẽ nhất rồi”.

Thiếu nữ kia im lặng. Nàng biết những người này xuất thân thấp hèn. Trong đoàn người dù có người biết chữ nhưng những người đó đều là quý nhân, căn bản đều không coi các nàng ra gì nên các nàng mới tìm trong đám người hầu. Thôi, đứa trẻ này tuy bẩn nhưng không xấu, dùng nó vậy.

Nghĩ đến đây, thiếu nữ kia hất cằm, ngạo mạn nói với Ngọc Từ: “Ngươi biết chứ”.

Ngọc Từ chấp tay, cung kính đáp: “Vâng”.

“Đã đọc Kinh Thi chưa?”

Kinh Thi? Ngọc Từ hơi giật mình rồi vội đáp: “Đã đọc rồi”.

“Tốt!”

Giọng nói của thiếu nữ cũng dịu lại, gật đầu nói với Ngọc Từ: “Gọi ngươi đến đây là muốn ngươi đọc thơ cho ta”.

Đọc thơ?

Ngọc Từ kinh ngạc nhìn thiếu nữ đó, thầm nghĩ: “Đám phụ nữ này đúng thật là rảnh rỗi, muốn đọc Kinh Thi thì tự đi mà đọc, lại còn đòi người đọc cho nghe?”

Nàng không biết rằng những thiếu nữ này chỉ là ca kỹ, đều là người thân phận thấp kém nên các nàng không biết chữ.

Ngọc Từ suy nghĩ một lúc rồi mới chấp tay đáp: “Vâng”.

Không thể không nói, trong mười mấy ngày qua, nàng ở bên lăng lặng quan sát cách nói chuyện, làm việc của mọi người vẫn có chút tác dụng. Bây giờ, giọng nói, thần thái của nàng càng lúc càng giống người ở đây.

“Ngươi đi đi”.

Lời này là nói với kiếm khách mặt trắng đang nhìn các nàng chảy nước miếng.

“Dạ, dạ...”

Kiếm khách mặt trắng lưu luyến rồi đi, thiếu nữ kia lấy từ trong xe ngựa ra một cuộn trúc giản* đưa cho Ngọc Từ.

Quyển sách này khá dày, chắc cũng phải nặng tầm hai ki lô gam. Suýt nữa thì Ngọc Từ làm rơi, nàng vội đưa hai tay cầm cho chắc. Không cần bất kì ai nói nàng cũng biết, cuốn sách này phải khắc từng đao một, mỗi quyển sách đều được đám quý tộc trân trọng như bảo bối, giữ kín không tiết lộ ra ngoài, vô cùng quý giá.

Ngọc Từ cầm cuộn trúc giản, ngửa đầu hỏi: “Đọc từ đâu?”

Chỉ là một câu hỏi cực kì đơn giản. Nhưng Ngọc Từ vừa hỏi xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ kia đỏ ửng lên.

Phía sau nàng, hai thiếu nữ còn lại cũng nghiêng đầu, đỏ mặt cười trừ.

Một làn hương thơm thoải tới, chiếc xe phía sau Ngọc Từ cũng vén rèm lên, một thiếu nữ có gương mặt tròn trĩnh thanh tú vươn đầu ra. Nàng mím môi, mỉm cười vừa ngượng ngùng vừa chờ mong, nói với Ngọc Từ: “Nghe nói trong Kinh Thi có rất nhiều câu thơ của nữ nhi dành tặng trượng phu? Đọc nào đi”.

Nàng thấy Ngọc Từ ngơ ngác, dường như chưa hiểu ý mình thì lập tức cao giọng nói: “Bọn ta yêu công tử Xuất, nguyện học Kinh Thi để chia sẻ cùng chàng”.

Trong lúc thiếu nữ này nói, toàn bộ rèm của những chiếc xe này đều được vén lên, hơn hai mươi thiếu nữ đều thò đầu ra nhìn Ngọc Từ.

Trong ánh mắt các nàng, nửa là ngượng ngùng và chờ mong, nửa là ái mộ và khát vọng.

Ngọc Từ đã hiểu.

Nàng cúi đầu, tay cầm trúc giản chấp lại nói: “Vâng!”

Nàng vừa đi theo xe ngựa, vừa mở cuộn trúc giản ra xem.

Dựa vào tốc độ của nàng, không quá một khắc đã xem qua cả quyển sách chỉ có khoảng ba, bốn mươi bài thơ này một lượt. Lập tức, Ngọc Từ lật tới một chỗ, cao giọng nói: “Ồ đây có một bài khá hợp.”

“Xoạt, xoạt!”

Rèm xe đồng loạt vén lên. Các thiếu nữ đều vươn đầu ra, một người nói: “Mau đọc đi”.

“Vâng!”

Ngọc Từ giải thích: “Bài thơ này là “Kỳ úc*” thuộc phần “Vệ Phong”. Hơi dừng lại, nâng lại cất cao giọng nói trong trẻo mà thoải mái:

“Chiêm bi kì áo, lục trúc y y,

Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trắc như ma.

Sắt hề gian hề, hách hề tuyên hề.

Hữu phi quân tử, chung bất khả huyền hề.

Chiêm bi kì ác, lục trúc thanh thanh.

Hữu phi quân tử, như kim như tích, như khuê như bích.

Khoan hề, giác hề, y trọng giác hề.

Thiện hí hước hề, bất vi ngược hề.”

Ngọc Từ vừa đọc xong, đám thiếu nữ này đều trở nên ngây dại. Một thiếu nữ quay đầu, kinh ngạc nhìn bụi bay mù mịt, nhìn một chiếc xe ngựa vừa chạy qua, nhìn người ngồi trước cỗ xe ngựa, thì thào nói: “Cường trắng như xương, cao quý như ngà, sáng rõ như ngọc, kiên định như đá. Giơ tay nhắc chân tựa như ánh ngọc ánh vàng, thanh bạch như ánh mặt trời rực rỡ, tuấn tú bất phàm. Đây chính là hấn. Công tử Xuất, hấn chính là trượng phu như vậy”.

Trong giọng nói của thiếu nữ này hàm chứa sự si mê lẫn khao khát khôn cùng.

Không chỉ mình nàng, cả đám ca nữ cùng đều dùng ánh mắt khát vọng, si ngốc nhìn chiếc xe ngựa phía trước, về mặt sùng bái.

Ngọc Từ nhìn thấy, không khỏi có chút buồn cười, nàng thầm nghĩ: “Nghe giọng nói của các nàng thì chắc các nàng còn chưa thành công, còn như thiếu nữ hoài xuân, đang thầm thương trộm nhớ.”

Chú thích:

*Yên chi: một loại phấn trang điểm thời xưa.

*Bài thơ Kỳ úc 1 và 3 thuộc phần Vệ phong, Quốc phong của Kinh Thi. Bản dịch thơ của Tạ Quang Phát:

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,

Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,

Như lo cát dũa để mà lập thân.

Dồi mài dốt chí siêng cần.

Xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiển vinh danh tiếng rõ ràng,

Có vua văn nhã hiên ngang đây rồi

Rốt cùng dân chẳng quên người.

Khuỷu sông Kỳ hãy nhìn trông,

Hàng tre lớp lớp chập chồng lên cao.

Có vua văn nhã anh hào.

Như vàng như thiếc luyện trau tinh thuần.

Như khuê như bích ôn nhuần.

Xem người hoà hoãn thêm phần khoai thai.

Ôi! Trên xe lẫm lẫm ngồi.

Tính hay đùa cợt nói cười tự nhiên.

Không hề châm biếm gây phiền.

*Trúc giản: sách được đóng từ thẻ tre

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bói

Trong lúc Ngọc Từ đọc thơ, xe của mấy thiếu nữ này cũng đi theo xe ngựa của đám quý nhân, cách xa đoàn người khoảng chừng năm sáu trăm thước trên một ngọn đồi nhỏ.

Đây là chỗ của đám quý nhân hạ trại.

Vẫn như mọi khi, sau khi các quý nhân hạ trại, đám kiếm khách chia ra làm hai, một phần ở cùng đám người hầu và trâu ngựa, hàng hóa, một phần sẽ ở ngoài trại của đám quý tộc để bảo vệ.

Xe ngựa dần dừng lại.

Đang lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến. Một kiếm khách vung roi ngựa, quát lớn: “Đã xem bói, chuyến đi này có nguy nhưng không hiểm!”

Mọi người ngẩn ra, trong chớp mắt, tính cả ca kỹ, tất cả đều lớn tiếng hoan hô.

Tiếng hét của kiếm khách kia còn đang truyền ra, mỗi khi hấn ngừng nói thì đám người lại hoan hô một lần.

Một lát sau, ở khu hạ trại cách đó khoảng năm sáu trăm bước cũng truyền đến những tiếng hét kinh thiên động địa. Trong tiếng hò reo, đám ca nữ người nhìn ta, ta nhìn người, đều cười vui vẻ.

Một thiếu nữ mở to mắt, cười nói: “Nếu được ông trời phù hộ, công tử Xuất sẽ bớt lo lắng, cả đêm vui vẻ rồi...”

Giọng nói của thiếu nữ này mềm mại, kiều mị, hàm chứa sự khát vọng và ái muội...

Mấy thiếu nữ còn lại đều động lòng.

Thiếu nữ kia ôm ngực, thì thào: “Có người quân tử tài ba, Tú doanh đá quý che tai đeo vào. Mũ da ngọc sáng như sao”. A, trên đời này có ai giống như công tử Xuất, đáng vẻ đường đường chính chính, chài chuốt đeo ngọc bội? Cũ chỉ thông dong, sang trọng hoa mỹ? A, ta muốn gặp chàng, ta muốn gặp chàng”.

Thiếu nữ đó nói vài câu “Ta muốn gặp chàng” xong thì đã có vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo. Nàng nghiêng đầu gọi phu xe: “Lái xe đi, ta muốn cầu kiến công tử Xuất!”

Trong chiếc xe ngựa đó, còn có hai thiếu nữ khác, hai nàng thấy đồng bạn quyết định như vậy thì đều vui mừng, hai mắt sáng bừng, cười rất vui vẻ.

Chiếc xe ngựa đó vừa đi, xe ngựa bên cạnh Ngọc Từ truyền đến tiếng hừ lạnh, một ca nữ chậm rãi ngâm lại bài thơ Ngọc Từ vừa đọc rồi phát tay nói với Ngọc Từ: “Người về đi.”

“Vâng!”

Ngọc Từ lên tiếng, cung kính trả lại trúc giản rồi từ từ lui về phía sau.

Nàng mới đi được vài bước đã nghe nữ tử kia từ tốn nói: “Lần trước khiến công tử Xuất phát tay áo bỏ đi, lần này muốn gặp cũng không thể lỡ mất nữa. Công tử Xuất có lòng phiền muộn, nếu có thể làm cho chàng vui vẻ thoải mái thì nhất định sẽ được chàng yêu mến”.

Ngọc Từ đi xa rồi nhưng vẫn nghe thấy mấy thiếu nữ thấp giọng đọc:

“Xem người hoà hoãn thêm phần khoai thai.

Ôi! Trên xe lẩm lẩm ngòi.

Tính hay đùa cợt nói cười tự nhiên.

Không hề châm biếm gây phiền.”

Ngọc Từ vừa đi vừa thầm nghĩ: “Vừa khoan dung vừa hài hước? Công tử Xuất kia thực sự xuất sắc như vậy sao?”

Nàng vừa nghĩ đến đó thì lắc đầu, tự mình bật cười.

Nàng quay về chỗ hạ trại của đám tạp vụ.

Bên bờ sông, từng làn khói dần bay lên, từ xa đã ngửi thấy mùi thức ăn.

Ngọc Từ vừa liếc mắt nhìn thì đã thấy Cung. Ông đang xoay người, đi đến chỗ của nàng ở đội tạp vụ.

Lúc này, khắp nơi tiếng hoan hô như sấm, có đến hơn nửa kiếm khách đã cởi áo giáp trúc, vút trường kích qua một bên, vừa uống sữa vừa đùa giỡn không ngừng. Những giọng nói to không còn áp lực đã biểu đạt phần nào sự thoải mái của bọn họ.

Ngọc Từ nhìn thoáng qua đã thấy phụ thân, ông đang cúi đầu ăn. Ngọc Từ xoay người, đi về phía đội của mình. Lúc nàng tới gần, đám người vốn đang náo động bên đồng lửa đột nhiên an tĩnh lại.

Đám tạp vụ đều ngẩng đầu nhìn Ngọc Từ. Bọn họ nhìn Ngọc Từ một cách cẩn thận như muốn nhìn cho rõ, đứa trẻ bình thường trước mắt này có điểm nào giống quý nhân? Hẳn lại biết chữ?

Trong cái nhìn dò xét của mọi người, Ngọc Từ dừng bước. Mùi nàng ngửi thấy một mùi rất khó ngửi, đó là mùi mồ hôi và mùi thức ăn ôi thiu quyện vào nhau.

Ngọc Từ thầm nghĩ rằng đến gần. Đã tám ngày rồi nàng cũng không nghĩ ra được cách nào hay ho. Dù có chút nảm nhưng nó cũng không thể thay thế gạo, vì để giữ sức, nàng vẫn phải ăn cùng mọi người.

Suốt tám ngày, mỗi lần ăn cơm nàng đều phải nhịn thở, cố gắng lắm mới dám tới gần bọn họ. Mỗi lần nàng đều múc một bát canh thập cẩm rồi chạy vội đi. Cố gắng ăn cho xong, lại nín thở múc thêm một bát nữa rồi lại chạy đi.

Ngọc Từ vừa múc được một thìa thì vội đi về phía bờ sông.

Nàng đi được vài bước, ánh mắt nàng ngẩn ngơ.

Cuối tầm mắt của nàng, sâu trong vùng cây cối um tùm, nàng thấy hai con vật không lồ.

Con vật này nàng cũng biết, đó là voi!

Trời ạ, ngay tại đây, ở biên giới Tề Lỗ, ở vùng Sơn Đông nàng lại thấy được voi. Ngọc Từ tròn mắt nhìn phía trước, mãi đến khi con thú lớn kia đi được mười mấy bước, biến mất ở một góc rẽ thì nàng mới quay lại.

Nàng quay đầu lại, thấy đám người vẫn đùa giỡn vẫn nói cười, người ngạc nhiên hình như chỉ có mình nàng.

Ngọc Từ không biết, ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, lưu vực sông Hoàng Hà có thảm thực vật phong phú, loài vật to lớn như voi rất thích ở đây.

Trời tối rất nhanh.

Lần này, Ngọc Từ và phụ thân đốt lửa trong rừng cây, chuẩn bị ngủ qua đêm. Ánh lửa bập bùng chiếu sáng đêm đen, trong lúc mơ hồ, có tiếng vó ngựa lại truyền đến.

Tiếng vó ngựa dừng ở trước khu hạ trại, sau đó một giọng nói cực kì vang dội xé toạc màn đêm: “Đứa nhỏ tạp vụ biết chữ đâu, mau ra đây!”

“Đứa nhỏ tạp vụ biết chữ đâu, mau ra đây!”

Tiếng quát đó như chấn động đêm đen, vang vọng thật lâu.

Tiếng quát khiến tất cả mọi người dừng lại, quay đầu nhìn xung quanh.

Phụ thân kinh ngạc nhìn Ngọc Từ, vẻ mặt hoảng hốt: “Ngọc, con gây họa rồi chẳng?”

Ngọc Từ lắc đầu, sắc mặt có hơi tái.

Tiếng vó ngựa “đát đát đát” không ngừng truyền tới, kỵ sĩ kia vừa tìm kiếm quanh từng đồng lửa vừa cao giọng quát: “Đứa nhỏ tạp vụ biết chữ ở đâu?”

Ngọc Từ đi ra khỏi rừng cây, nàng nghiêm mặt, môi mím chặt, giọng nói trong trẻo bình thản: “Là ta”.

“Vèo vèo vèo”, mấy trăm người đều quay lại nhìn về phía nàng. Ánh mắt tôn kính trước kia giờ đã biến thành thương hại.

Trong ánh nhìn của mọi người, Ngọc Từ nhìn người kia, cúi đầu xoa tay nói: “Ta chính là đứa trẻ biết chữ”.

Kỵ sĩ kia thúc ngựa về phía nàng.

Vó ngựa dừng lại, người kia từ cao nhìn xuống Ngọc Từ, hừ lạnh một tiếng: “Thằng nhóc, nhận biết được vài chữ thì đã không biết phân biệt cao thấp?”

Lời nói này lạnh đến thấu xương.

Ngọc Từ hoảng sợ, nàng vội ngẩng đầu lên. Đúng lúc này, Cung khê gọi, vội vàng chạy đến bên nàng. Ngọc Từ vội bước lên ngăn phụ thân lại.

Nàng kéo tay phụ thân, thoải mái nói: “Phụ thân, con không sao, người đừng lo lắng”.

Dứt lời, nàng xoay người lại, nhìn người kia từ tốn nói: “Lời của ngài, ta nghe không hiểu”.

Người kia có chút kinh ngạc nhìn Ngọc Từ, nói: “A! Cừ chi hiện ngang, có phong phạm quý nhân!” Hắn lắc đầu, thờ dãi một tiếng, tiếc hận nói: “Man quân gọi người, đi theo ta”.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trêu đùa

Mất khoảng một khắc, hai người mới đi tới doanh trại trên đồi. Chỗ của Man quân và công tử Xuất đều ở giữa đồi.

Ngọc Từ đến rồi, người kia dặn dò: “Ở đây đợi một lát, ta vào báo cho Man quân”.

“Vâng.”

Người kia đi rồi, Ngọc Từ liền nhìn bốn phía xung quanh. Tất cả những trưởng bông và những đồng lửa các kiếm khách đang nằm đều lấy ngon đồi này làm trung tâm, bố trí theo vòng tròn.

Trước chỗ Ngọc Từ đứng, mười mấy võ sĩ đang ngồi dưới đất, vừa đốt lửa vừa uống sữa, vừa nói chuyện phiếm. Trường kích của bọn họ đặt bên chân, trên người vẫn mặc áo giáp trúc, bội kiếm lại càng không rời khỏi người.

Đó hẳn là hộ vệ của Man quân?

Ngọc Từ đứng một lúc, chân đã hơi mỏi, nàng đi lại vài bước, nhìn trưởng của Man quân cách nàng khoảng năm mươi bước thầm nghĩ: “Sao còn chưa ra?”

Dường như chỉ trong nháy mắt, bầu trời hiện lên vô số ánh sao không thể đếm xuể, những đám mây bay như những dải lụa vắt ngang bầu trời.

Vào hạ cũng đã được hai mươi mấy ngày rồi.

Đến đêm, gió thổi man man khiến người man mát, chỉ là mát được một lúc thì muỗi cũng bắt đầu kéo đến.

“Bốp” một tiếng, Ngọc Từ vỗ mạnh vào má, sau đó nhìn qua ánh lửa, tay trống trơn, căn bản không đánh chết con muỗi.

Lại “Bốp” một tiếng, lần này một con muỗi nhỏ nằm gọn trong bàn tay Ngọc Từ. Nàng bực bội vút con muỗi đi, Ngọc Từ có chút nóng lòng: “Gần được một giờ rồi, sao Man quân kia còn không gọi nàng vào?”

Man quân không triệu kiến cũng khiến Ngọc Từ thoải mái hơn một chút, cái này cũng chỉ là kéo dài thời gian xử lý thôi. Chỉ là kiểu kéo dài này cũng khiến người ta lo lắng.

Lúc này nàng dậm chân cho bớt ngứa, dậm được một lúc thì bắt đầu nhảy loạn.

“Bốp, bốp, bốp”, những tiếng đập muỗi vang lên liên tục.

Ngọc Từ vừa xua muỗi trên người vừa nhìn trưởng bông của Man quân, thầm nghĩ: “Đến giờ cũng đã hơn hai giờ rồi, sao còn chưa có người ra gọi ta?”

Ánh trăng đã leo lên giữa bầu trời, vô số đốm lửa đã tắt, người gọi nàng đến vẫn không xuất hiện.

Ngọc Từ suy nghĩ một chút, đi đến bên một võ sĩ, chấp tay nói: “Nghe nói Man quân triệu kiến nên đến, nhưng mãi không được gặp Man quân, việc này là sao vậy?”

Võ sĩ kia liếc nàng rồi miễn cưỡng nói: “Không biết.”

Ngọc Từ cúi đầu thật sâu thì lễ với hấn, đang định hỏi một tiếng nữa thì vút một tiếng, gió lạnh vụt tới, cũng chính là võ sĩ nọ vung tay lên, trường kích lạnh băng trong tay hấn chỉ vào mặt của nàng.

Ngọc Từ vội lui về phía sau vài bước. Thấy nàng lui ra, võ sĩ kia cười lạnh một cái rồi buông trường kích, cũng chẳng buồn nhìn nàng một cái.

Ngọc Từ nhú mồm mím môi, nhìn chăm chăm vào trường bông của Man quân.

Bên trong thoáng có tiếng cười của phụ nữ.

Nàng nhìn lên trời, ánh trăng đã đến giữa trời, sắp đến giờ Tý rồi?

Nàng suy nghĩ một chút rồi xoay người đi về. Động tác của nàng rất dứt khoát, khi nàng đi được hai mươi bước thì võ sĩ vừa vung kích khi nãy quát nàng: “Tên kia, ngươi dám tự tiện rời đi?”

Ngọc Từ quay đầu.

Nàng như không thấy sự vô lễ của võ sĩ kia, vái chào hấn thật cung kính, bình thần trả lời: “Đêm đã khuya, trăng treo giữa trời, vạn vật đều ngủ, không dám quấy rầy Man quân nghỉ ngơi. Xin cho ta đi”.

Dứt lời, nàng vung tay áo, xoay người nhanh chóng bước đi.

Đám võ sĩ hai mặt nhìn nhau, bọn họ trừng mắt nhìn bóng Ngọc Từ càng đi càng xa, thật lâu không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, từ trong bóng tối có một thiếu nữ bước ra.

Thiếu nữ này là người trong đám ca nữ kia, cũng chính là người đưa cuộn trúc giản, ra lệnh cho nàng đọc thơ.

Đám võ sĩ thấy nàng đi ra thì đều quay đầu, về mặt bọn họ từ giận chuyển thành cười, ánh mắt của bọn họ vô cùng nóng bỏng.

Thiếu nữ kia nhìn Ngọc Từ đang bước vội đi, nhú mồm nghi hoặc nói: “Công tử Xuất nói, biết chữ có thể khiến con người trở nên cao quý, thanh bạch. Ta cũng không tin. Không ngờ, đứa bé chỉ làm việc nặng nhọc cùng đám người tạp vụ kia lại có thể không sợ không hoảng, tiến lùi thoải mái. Đây là nhờ biết chữ?”

Một võ sĩ đứng lên, hấn vron tay sờ soạng vạt áo của ca nữ này, miệng lại cười nói: “Biết chữ thì sao? Sao cô* không ở lại vui vẻ cùng ta một đêm?”

Bàn tay thô của hấn sắp sờ đến ngực của ca nữ kia.

Ca nữ kia né đi. Nàng tái mặt lườm võ sĩ kia một cái, hừ nhẹ nói: “Ngươi thật to gan, người của công tử Xuất mà cũng dám động?”

Võ sĩ kia cười hề hề, chấp tay nhìn ca nữ kia, nuốt nước miếng nói: “Công tử Xuất là công tử của nước lớn, có tiếng hiển tài. Người như vậy sẽ không vì một ca nữ mà nổi giận với tráng sĩ”.

Ca nữ kia nghe vậy thì dậm mạnh chân, nàng dùng đôi mắt quyến rũ liếc qua mọi người, giọng nói có chút lạnh lùng: “Ca nữ? Sẽ có một ngày ngươi phải gọi ta là phu nhân!”

Dứt lời, nàng lắc mông quay về trường bông của mình. Vừa đi vừa nghĩ, từ mai trở đi, nàng sẽ theo người kia học chữ. Ta cũng có thể trở nên cao quý, thanh bạch, công tử Xuất nhất định sẽ yêu thương ta, chưa biết chừng sẽ lấy ta làm thê tử. Nghĩ tới đây, nàng bung má, về mặt si mê.

Ngọc Từ bước vội đi cũng không biết chuyện này từ đầu tới cuối chỉ là một trò đùa mà thôi. Khi nàng quay về, Cung đang ngẩng cao đầu nhìn chăm chú ra ngoài, thấy nàng xuất hiện, Cung vội bước đến trước người Ngọc Từ.

“Sao vậy?”

Cung có hơi vội vã, cũng như ông, người chờ Ngọc Từ trả lời cũng không ít.

Ngọc Từ mím môi, từ tốn nói: “Người kia truyền lệnh dẫn con tới cửa trường bông của Man quân rồi không thấy đâu nữa. Con đứng đó chờ hai giờ nhưng không có ai gọi vào, hỏi võ sĩ cũng không ai để ý. Dóng tai lắng nghe thì nghe thấy trong trường của Man quân có tiếng cười đùa của nữ tử. Con thấy đêm đã khuya, nghĩ chắc cũng không sao nên về trước, đợi lần sau triệu kiến”.

Những lời này của nàng, câu từ cẩn thận, không chỉ nói cho Cung nghe mà còn nói cho mọi người nghe.

Ngọc Từ vừa nói xong, một tiếng vỗ tay “Bốp bốp” thanh thúy vang lên.

Trong tiếng vỗ tay, Á đứng bên cạnh đồng lứa nhìn Cung cười nói: “Cung, con của ông có phong thái như ông”.

Cung cũng cười ha ha, ông ngẩng cao đầu, vỗ mạnh vào kiếm, lớn tiếng nói: “Bất kể là đối mặt với ai, nếu ta không sai thì luôn đứng thẳng lưng. Con ta làm việc rất thỏa đáng, rất thỏa đáng. Ha ha”.

Bất kể là Cung hay Á đều là những người có chút kiến thức, mọi người xung quanh thấy họ nói vậy thì ánh mắt nhìn Ngọc Từ từ vui sướng khi người gặp họa lại trở thành tôn kính.

Trong tiếng cười vui vẻ, hai cha con lại quay về bên đồng lửa.

Mãi cho đến lúc phụ thân ngủ rồi, Ngọc Từ vẫn chưa ngủ. Nàng nhìn ngọn lửa một lúc lâu mới thở dài, trầm nghĩ: “Về cũng đã về rồi, nghĩ chuyện đó làm gì? Mình nên nghĩ xem phải làm sao mới kiếm được đao tề đây.”

Chú thích:

*Cơ: Chỉ những người con gái thời xưa, nhất là con gái xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Học chữ

Ở xã hội hiện đại, dù đi làm mới được hai năm nhưng Ngọc Từ đã quen với việc lẩn lộn, hạ giọng khép nép. Căn bản nàng cũng không biết, sau khi mình suy xét thời thế, quyết định rồi đi đã được ca nữ nọ coi là sự cao sang mà chỉ có người biết chữ mới có.

Một đêm bình yên không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, hai cha con Ngọc Từ ngủ rất say, nghe thấy tiếng quát lớn mới tỉnh lại.

Đội xe lại khởi hành.

Tối qua Ngọc Từ ngủ không ngon, đầu hơi choáng váng, bước chân cũng không có sức, nàng cúi đầu, bước đi hữu khí vô lực.

Có tiếng vó ngựa đi về phía nàng.

Khi có một bóng đen dừng lại trước mặt nàng thì Ngọc Từ mới một mội ngẩng đầu lên.

Đây là kiếm khách mặt trắng hôm qua. Kiếm khách mặt trắng nhìn nàng, nói từ tốn: “Thằng nhỏ, ở đây lẽ mề cái gì? Các ca cơ đang chờ người đọc thơ đó!”

Ngọc Từ chấp tay, cố lấy tinh thần đáp: “Vâng”.

Khi Ngọc Từ đi tới chỗ đoàn xe đầy hương thơm, mấy thiếu nữ đang đùa giỡn, từng tiếng cười duyên đáng truyền ra khiến đám kiếm khách đều ngẩng đầu đảo mắt nhìn quanh.

Rèm xe trước mặt xóc lên, ca nữ kia vươn đầu ra nói với Ngọc Từ: “Đứa bé, đến gần đây”.

“Vâng.”

Ngọc Từ cất bước đi về phía nàng.

Ca nữ kia nghiêng đầu nhìn Ngọc Từ một lúc rồi nhũ mày hỏi: “Có chi mà ầm ức không vui?”

Ngọc Từ lắc đầu, lấy lại tinh thần đáp: “Không có chuyện gì”.

Ca nữ kia hừ nhẹ một tiếng, đưa cuộn trúc giản hôm qua đến trước mặt nàng, giọng nói có hơi thấp xuống nhưng cũng có chút ngạo mạn: “Đứa bé, đọc thơ xong đừng đi vội, ở lại từ từ dạy ta học chữ”.

Dạy nàng ta học chữ.

Ngọc Từ giật mình.

Nàng vội ngẩng đầu nhìn ca nữ kia. Ca nữ kia đang cẩn thận nhìn xung quanh, dường như nàng không muốn để mọi người biết nàng đang nói chuyện với Ngọc Từ.

Quay lại, thấy ánh mắt của Ngọc Từ thì ca nữ kia lại mỉm cười hiền lành, nói: “Người chỉ là một người làm tạp dịch, ngày ngày phải đi bộ nhất định là rất mệt mỏi. Người dạy ta biết chữ, ta sẽ cho người ngồi xe”.

Những lời này vẫn mang theo sự ngạo mạn theo kiểu từ trên nhìn xuống. Ngọc Từ nhìn ca nữ này.

Lúc này, Ngọc Từ đột nhiên trầm nghĩ: “Nhớ lại, Khổng lão phu tử sở dĩ được người đời sau nhớ đến chủ yếu do ông là người đầu tiên nhận học trò mà không để ý thân phận địa vị, luôn thoải mái truyền thụ kiến thức của mình cho họ. Mấy ngàn năm qua ông vẫn được người đời tôn là “Thiên địa quân thân sư*”, thầy giáo hình như luôn được mọi người kính trọng”.

Thiếu nữ trước mặt chẳng qua cũng chỉ là ca nữ bị người ta coi như hàng hóa chuyển tới chuyển lui, dựa vào cái gì nàng ta có thể sai bảo mình?

Có lẽ là ánh mắt quan sát của Ngọc Từ có chút khác thường, ca nữ này nhú mày liễu, nàng chột dạ nhìn quanh rồi mới nhìn Ngọc Từ, không nhịn được sắc giọng khê quát: “Người nhìn ta làm gì?”

Nàng vừa dứt lời thì thiếu nữ ngồi cùng xe với nàng ta ngó đầu ra, khẽ cười nói: “Trịnh Thiếu cơ, đúng như lời người nói, người biết chữ là quý nhân, đứa trẻ này dù lưu lạc nhưng dù sao vẫn là quý nhân, yêu cầu này của người hơi quá rồi”.

Trong khi thiếu nữ này giễu cợt thì một thiếu nữ khác đang nghỉ ngơi ở trong xe cũng mở mắt ra liếc qua ba người một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Trước mặt bạn bè mình, Trịnh Thiếu Cơ có vẻ rất ôn hòa nhã nhặn, nàng ta mỉm môi cười nói: “Quý nhân sa sút thì chẳng còn là quý nhân nữa!” Dứt lời quay đầu lườm Ngọc Từ, quát khê: “Đứa bé, người còn do dự cái gì?”

Ngọc Từ mỉm cười, nàng nhìn Trịnh Thiếu Cơ, lạnh nhạt nói: “Vâng, quý nhân sa sút thì không phải là quý nhân. Cơ muốn ta dạy chữ không phải là không thể”.

Nói tới đây, Ngọc Từ cười cười, nhỏ giọng nói từng từ từng chữ vô cùng rõ ràng: “Dạy một chữ thu mười đạo tặc!”

Giọng của nàng không hề nhỏ. Trong chốc lát, tiếng gió vun vút vang lên, mấy thiếu nữ đều vém rèm xe ra nhìn. Hôn nữa, ngay cả mấy kiếm khách gần đó cũng đều quay đầu nhìn Ngọc Từ.

Trong cái nhìn của mọi người, vẻ mặt Ngọc Từ vẫn bình thản nhưng mặt Trịnh Thiếu cơ kia thì lúc xanh lúc trắng, có chút khó xử.

Quả nhiên, sau khi đám thiếu nữ mắt to tròn mắt nhỏ thì đều bật cười: “Trịnh Thiếu cơ, người muốn đứa bé này dạy chữ?”

“Thôi đi, biết chữ là quyền của quý nhân, Trịnh Thiếu cơ, dù người biết chữ thì có thể làm được gì?”

“Hôm qua cầu kiến công tử Xuất, Trịnh Thiếu cơ, câu “tho” của người còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã bị công tử Xuất đuổi về, có đúng không? Chắc chắn”.

“A! Ta hiểu rồi. Trịnh Thiếu Cơ học chữ là để đọc thơ, để chiêm được cảm tình của công tử Xuất?”

Câu cuối cùng vừa nói xong, mấy thiếu nữ đều tỏ vẻ mình đã hiểu. Các nàng tròn mắt nhìn Trịnh Thiếu cơ, vẻ mặt ai nấy ít nhiều đều có chút phòng bị cảnh giác nhưng nữ tử ngồi cùng xe với Trịnh Thiếu cơ lại cười vui vẻ nói: “Trịnh Thiếu cơ muốn học chữ thì để nàng ấy học. Như ta thì chỉ mong học được điệu múa bay lượn khiến công tử Xuất vui vẻ”.

Chúng nữ lại cười rộ, trong tiếng đùa giỡn, Ngọc Từ lui về phía sau vài bước.

Nàng hơi nghiêng người, vừa đi theo xe ngựa vừa thỉnh thoảng lật cuộn trúc giản trong tay.

Trong tiếng nói chuyện riu rít của chúng nữ, Ngọc Từ biết, Trịnh Thiếu Cơ kia lườm nàng một cái.

Nhưng Ngọc Từ cũng chẳng sợ.

Hôm qua nàng suy nghĩ cả đêm, cộng thêm hôm nay gặp phải chuyện này, lòng Ngọc Từ đã hiểu rõ mọi chuyện. Thế giới này không giống như kiếp trước của nàng, thương đội này cũng chẳng giống công ty của nàng. Người ở đây vô cùng để ý danh dự. Nếu một người quá mức khúm núm cầu xin thì chỉ khiến người ta càng xem thường.

Trịnh Thiếu cơ trước mặt này chẳng qua chỉ là một ca nữ, căn bản không có quyền sai bảo nàng làm bất cứ điều gì!

Như tối hôm qua, mình không làm gì sai thì cũng không cần sợ Man quân. Bởi vì, hậu quả tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là bị đuổi khỏi thương đội mà thôi.

Đương nhiên, nếu nàng làm gì sai thì kể cả giết nàng đối phương cũng có quyền làm. Trong tiếng nói chuyện ồn ào của mấy thiếu nữ, mấy kiếm khách lại nhìn Ngọc Từ đánh giá nàng. Ánh mắt của bọn họ không giấu được sự bất ngờ.

Kiếm khách mặt trắng kia lui về sau vài bước, sóng vai đi cùng Ngọc Từ. Hắn cúi đầu nhìn Ngọc Từ, đột nhiên nói: “Dạy một chữ thu mười đạo tặc? Ta cũng không biết, người quý nhân mới biết chữ gờ lại thành người buôn bán, cái gì cũng đem trao đổi được?”

Trong giọng nói của kiếm khách mặt trắng này chứa đựng sự trào phúng rõ ràng.

Hắn là vậy.

Những lời này của Ngọc Từ là lần đầu tiên trong cuộc đời bọn họ nghe được. Trong lòng mọi người, tri thức là một thứ thần thánh cao quý, không thể coi như hàng hóa đem trao đổi được.

Ngọc Từ vừa ngẩng đầu thì đã thấy hơn mười kiếm khách đang nhìn nàng với vẻ chăm chọc.

Nhìn thẳng vào ánh mắt khác lạ của mọi người, Ngọc Từ cười, giọng nói lạnh lạnh: “Ta com áo khó khăn, com không có thịt, đi không có xe. Trong lúc này, ta dựa vào sở học của mình để mưu cầu lấy áo com chẳng phải vốn là chuyện đương nhiên sao?”

Đám kiếm khách nhìn nhau, suy nghĩ về câu nói này của nàng. Khỏi nói, bọn họ càng nghĩ thì càng thấy có lý.

Còn Ngọc Từ vẫn tiếp tục cầm cuộn trúc giản đi về phía trước.

Đi được một lúc, Ngọc Từ cầm cuộn trúc giản, cao giọng nói: “Các ca cơ, nếu các người không cần ta đọc thơ thì ta phải về đội đây”.

Một ca nữ liếc nhìn Ngọc Từ nói: “Đọc thơ thì có tác dụng gì? Công tử Xuất ngay cả nhìn chúng ta cũng chẳng nhìn”.

Ngọc Từ nghe vậy, gật đầu, nàng nâng cuộn trúc giản lên, đưa trả cho Trịnh Thiếu cơ.

Trịnh Thiếu Cơ lườm nàng mấy lần rồi mới bực bội cầm lấy cuộn trúc giản.

Đúng lúc này, Ngọc Từ đột nhiên lại khen Trịnh Thiếu cơ: “Cơ cũng là người thông tuệ.”

Lời ca ngợi này của nàng quá bất ngờ. Lập tức chúng nữ đều cúi đầu nhìn đứa bé bần thiêu ở xe ngựa bên kia.

Ngọc Từ mỉm cười nói với Trịnh Thiếu cơ nói: “Nữ tử xinh đẹp trong thiên hạ đều dựa vào vẻ đẹp để được trượng phu yêu quý. Chỉ có cơ là khác, cơ muốn học chữ, chắc hẳn là muốn học để giúp quý nhân phân ưu giải sầu. Quý nhân không còn ưu sầu nhất định sẽ càng yêu mến cơ? Cơ là người thông tuệ.”

Ngọc Từ thấy một lời của mình khiến đám ca cơ đều trầm ngâm suy nghĩ thì không khỏi cong khóe miệng, mắt híp lại lộ ra vẻ tươi cười đắc ý rồi mới từ từ lui đi.

Nàng vừa đi về vừa thầm nghĩ: “Cũng không biết câu nói kia của mình có tác dụng gì không? Nếu lừa được đám ca nữ kia học chữ thì chẳng phải mình có thể dễ dàng kiếm được mấy trăm đạo tặc sao?”

Ngọc Từ suy nghĩ, lòng lại nóng lên.

Chú thích:

*Thiên địa quân thân sư: Thầy giáo của tất cả mọi người trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lại một đêm

Ngọc Từ trở về đội tạp vụ, cả ngày trong lòng đều như có lửa.

Nàng thực sự rất muốn kiếm được đạo tặc. Bây giờ cả hai cha con nàng đều không một xu dính túi, Ngọc Từ thực sự rất lo lắng, chỉ mắc chút bệnh nhỏ cũng có thể lấy mạng của họ.

Có điều đợi suốt ba ngày, Ngọc Từ trông mỏi mắt nhưng cũng không thấy kiếm khách nào đến triệu kiến nàng.

Nàng cũng không biết, hôm đó nàng vừa rời đi, kiếm khách mặt trắng đã dẫn một hiền sĩ đến.

Hiền sĩ kia chửi bới Trịnh Thiếu cơ một lúc rồi quay sang nói với mọi người: “Chữ là do thánh hiền được trời đất ưu ái sáng tạo ra. Nó là thứ cao quý, là điều thần thánh. Đứa trẻ làm tạp vụ kia lại dám đem chữ thần thánh làm hàng hóa trao đổi, đây là hành vi xúc phạm thánh thần. Ông trời sẽ trừng phạt thẳng bé đó, mọi người không được để ý đến nó nữa”.

Vì vậy, Ngọc Từ lại bình thản.

Nàng lại tiếp tục cuộc sống đi một chút rồi lại nghỉ, ngày ngày tìm kiếm rau dại làm đồ ăn.

Lại đến buổi tối.

Trời hơi tối lại, vài ánh sao điểm xuyết trên bầu trời, không có ánh trăng bầu bạn trông chúng có vẻ xa xôi, cô đơn hơn.

Ăn đồ thập cẩm do thương đội cung cấp xong, Ngọc Từ đốt đuốc, chậm rãi đi quanh doanh trại.

Nàng nghe thấy tiếng ếch kêu.

Ếch sao? Nếu có thể bắt được vài con thì nàng cũng bớt thèm ăn thịt.

Tiếng ếch kêu vang lên khắp nơi trong bóng tối, nhưng mỗi khi Ngọc Từ cầm đuốc đến gần thì chỉ kịp nhìn thấy một con ếch biến mất như tia chớp.

Đi được năm, sáu trăm bước, Ngọc Từ nghe thấy phía trước truyền đến tiếng kêu rất rõ ràng.

Tiếng động kia truyền đến từ rừng cây phía sau.

Ngọc Từ giờ cao đuốc nhìn vào trong rừng, thấy rừng cây thưa thớt, cỏ mọc cao nhưng cũng chỉ lưa thưa, lúc này mới dám bước vào trong rừng cây.

Nàng đi rất chậm, rất cẩn thận. Bây giờ đang là mùa hè, là mùa rắn hoạt động, nàng cũng không muốn vì được ăn một bữa thịt mà bị rắn độc cắn.

Đi vào rừng cây được năm mươi bước, tiếng cười nói ồn ào của mọi người truyền đến từ phía sau Ngọc Từ như giảm đi một nửa.

Tiếng ếch kêu càng thêm rõ ràng.

Ngọc Từ đi về phía trước.

Đi thêm được mười bước, trước mặt nàng xuất hiện một dòng suối nhỏ rộng khoảng một thước, nước suối hơi đục.

Ngọc Từ cầm đuốc soi xuống, cẩn thận nhìn dòng suối nhỏ này, nàng nuốt nước bọt, thầm nghĩ: “Nếu có cá thì tốt rồi, suối nhỏ như vậy, mình nhất định sẽ bắt được!”

Trong lúc nàng cúi đầu cười khúc khích thì đột nhiên trong tầm mắt của nàng xuất hiện một đôi mắt to lồi ra.

Nhìn kỹ hơn thì ra là một con ếch lớn!

Con ếch này cũng khá to, muốn bắt được nó thì phải tốn sức đây. Đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một luồng sáng mạnh. Phải biết rằng, loài ếch mà bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào hai mắt thì nó sẽ bị choáng và không cử động.

Ngọc Từ vui mừng, nàng vội ngồi xổm xuống, bắt lấy con ếch lớn đang đứng im không động đậy kia. Da ếch mềm, tuy sần sùi nhưng rất mát, cầm vào tay cảm thấy không thoải mái nhưng Ngọc Từ vẫn rất vui, cất nó vào trong tay áo.

Nàng bây giờ đã hiểu thế nào là ôm cây đợi thỏ. Từ sau khi bắt ngờ bắt được một con ếch bự, nàng thỉnh thoảng bắt chọt vung đuốc lên, tay cứng đờ không nhúc nhích rồi từ từ quay đầu nhìn xem có con ếch nào bị đuốc làm cho bất động không!

Đương nhiên, tưởng tượng thì đẹp nhưng thực tế lại luôn tàn khốc.

Ngọc Từ đi quanh con suối nhỏ một vòng cũng không thu hoạch được gì. Đôi khi ngẩng đầu lên, thấy trong rừng cây tối om, nàng không khỏi có chút sợ hãi.

Nàng nghiêng răng, xoay người đi về doanh trại.

Vừa đi được mười bước thì nghe thấy tiếng ngựa hí.

Trong tiếng ngựa hí, nàng nghe thấy một tiếng quát lớn truyền đến: “Gặp cướp rồi! Có cướp! Có cướp đến!”

“Trời ơi! Là cướp đến...”

Trong tiếng hét kinh hoàng, tiếng ngựa hí, tiếng gào, mơ hồ còn có cả tiếng trăm người cười lớn.

Ngọc Từ thấy đột nhiên trước mắt sáng bừng, ngoài rừng cây có rất nhiều ánh lửa. Nàng cố đè nén trái tim đang đập loạn, buông thông ngọn đuốc trên đầu đi tới một góc thấp, có nhiều cây cối rồi ngồi xổm xuống. Nàng vội đốt cỏ xung quanh rộng đến một hai thước mới thôi, sau khi chắc chắn không có rắn ẩn nấp thì Ngọc Từ mới tắt đuốc.

Bầu trời tối đen.

Trong bóng tối vươn tay không nhìn rõ năm ngón, Ngọc Từ tròn to mắt không dám chớp, lắng nghe tiếng quát tháo, khóc lóc, tiếng ngựa hí từ bên ngoài

truyền vào.

Phụ thân, không biết phụ thân sao rồi? Với tính tình của ông, cho dù ngủ ở chỗ gần rừng cây xa như vậy nhưng thấy cướp đến cũng nhất định sẽ xông ra liều mạng?

Mình không giúp được ông thì không nên gây rắc rối cho ông.

Trong bóng tối, Ngọc Từ ngồi trên mặt đất không nhúc nhích, mở to mắt, lắng nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến từ nơi cách nàng chỉ khoảng năm, sáu trăm bước chân.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm đó, thỉnh thoảng lại xen lẫn vài giọng nói Ngọc Từ thấy quen thuộc.

Ngọc Từ nghiêng chặt răng, trái tim treo lơ lửng, bất tri bất giác chấp tay lại, thầm cầu nguyện: “Con lạy ông trời, son thần, thủy thần, con xin thần linh bảo vệ cho phụ thân, phù hộ ông không bị tổn thương. Ngàn lần vạn lần cầu xin các ngài.”

Tiếng quát, tiếng hô, tiếng kêu thảm thiết bên ngoài càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hỗn loạn.

Trong lúc mơ hồ, nàng nghe được mười mấy giọng nói đều hô lớn: “Bảo vệ hàng hóa! Bảo vệ Man quân! Bảo vệ công tử Xuất!”.

Trong giọng nói này còn có cả tiếng khóc, thét chói tai của một số nữ tử.

Một lúc sau, có vài giọng nói sang sảng của một người đàn ông vang lên: “Bọn ta nguyện dâng tặng Vu quân hai nhóm mỹ cơ, năm xe gấm vóc, tơ tằm!”

Tiếng nói vừa phát ra, tiếng chém giết dần nhỏ xuống.

Chỉ trong chốc lát, một giọng nói hào sảng, trầm thấp của một người đàn ông từ xa truyền đến. Dù giọng nói của người nọ vô cùng vang dội nhưng thứ nhất Ngọc Từ quá thực cách quá xa, thứ hai giọng nói đó có cả khẩu âm địa phương nên nàng nghe không hiểu. Cho nên dù vênh tai lắng nghe hồi lâu Ngọc Từ cũng không hiểu người nọ đang nói gì.

Nhưng giọng nói của người đó vừa vang lên thì khu doanh trại lập tức trở nên an tĩnh lại.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng cười to vang lên, trong tiếng cười, tiếng gào thét còn có cả tiếng vó ngựa đang dần đi xa.

Qua một khắc, không còn nghe thấy tiếng vó ngựa nữa. Ngọc Từ nghe thấy mấy giọng nói cùng cao giọng hô: “Buộc chặt trâu ngựa lại! Buộc chặt trâu ngựa lại!”

Nghe đến đó, Ngọc Từ đã hiểu: Đám giặc cướp đã đi.

Nàng vội vàng đứng lên, chạy ra bên ngoài.

Khi nàng ra khỏi rừng cây thì ngoài doanh trại, khắp nơi đều là đuốc sáng bùng bùng cùng tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rĩ. Một kiếm khách quát lên chói tai khiến lòng nàng hoảng hốt: “Người bị thương nặng, bỏ đi!”

Tiếng quát vừa hô xong, những tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rĩ cũng giảm đi phân nửa. Chỉ được một lát thì lại có tiếng khóc lóc cầu xin.

Ngọc Từ vội đi về phía đám người.

Phụ thân của nàng sẽ không bị thương nặng chứ.

Nàng vừa đi lẫn vào đám người đã chứng kiến một đội kiếm khách mặc áo giáp trúc, mặt đầy vết máu, đang lần lượt tìm kiếm. Mỗi khi thấy người làm tạp vụ hay kiếm khách bị đứt tay, đứt chân hoặc bị thương đến lục phủ ngũ tạng thì sẽ có hai người tiến lên kéo bọn họ tới trước đồng lửa bên phải.

Trước đồng lửa, hơn mười người tay cầm trường kích, mặt không chút thay đổi nhìn những kiếm khách bị thương nặng.

Ngọc Từ lao đảo chạy về phía đồng lửa.

Đang ở lúc này, một tiếng khóc hô quen thuộc vang lên: “Ngọc, con của ta, con ở đâu?”

Giọng nói này? Ngọc Từ vừa vui vừa sợ quay đầu lại.

Nhìn thấy người đó nửa người là máu, tóc rối tung, dáng người thấp bé đang chạy khắp nơi tìm mình thì Ngọc Từ gọi lớn: “Phụ thân, con ở đây. Con ở đây”.

Nói tới đây, nàng đã rơi lệ đầy mặt, khóc lớn thành tiếng. Phụ thân của nàng vẫn có thể chạy, có thể nhảy, còn đang đi tìm nàng, nhất định ông không bị thương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Mệnh lệnh của Á

Ngọc Tử chạy về phía phụ thân.

Thấy Ngọc Tử bình an vô sự, người ngay cả mồ hôi, bùn đất cũng không dính thì Cung vui vẻ cười ngây ngô.

Trên mặt Cung vừa là máu, vừa là nước mắt lại có cả mồ hôi, hơn nữa gương mặt ông vốn nhăn nhoe, nụ cười này càng khiến khuôn mặt thêm nhăn nhoe, trong ánh lửa bập bùng, khó coi như ma quỷ.

Chỉ là nhìn thấy nụ cười này của cha, Ngọc Tử vui sướng vô cùng, nằng kêu lên: “Phụ thân, người có bị thương không?”

Vừa nói nằng vừa vươn tay sờ thử tay chân thậm chí cả lưng, bụng của Cung.

Cung cười cười đứng đó, để mặc Ngọc Tử kéo mình đi tới đi lui, sờ tới sờ lui. Mãi đến khi Ngọc Tử trút bỏ áp lực, hoan hô một tiếng thì mới đắc ý cười nói: “Lúc phụ thân mười bốn tuổi đã chém bay đầu người, bình sinh đã gặp nhiều nguy hiểm không thể tính hết được. Mấy tên cướp kia có gì đáng phải nghĩ”.

Ngọc Tử nghe phụ thân khoe khoang thì cười.

Nằng vui mừng, cũng cười theo nói: “Ngọc chỉ sợ phụ thân con quá thiện chiến, đừng mạnh khiến đám cướp kia mất mạng thôi”.

Lão Cung hơi bĩu môi cười nói: “Man quân cũng chỉ là man di, phụ thân sẽ chẳng liều mạng cho loại chủ nhân như vậy”.

Ngọc Tử ngẩn ra.

Từ lời nói của Cung, nằng cảm nhận được sự kiêu ngạo của ông, ông là một người Trung Nguyên chính thống, sự khinh bỉ với những dân tộc man di nhỏ xuất phát từ xương tủy, là sự khinh bỉ từ thâm căn cố đế.

Ngày hôm sau, thương đội tiếp tục khởi hành, nhìn cánh đồng hoang vu phơi đầy xác của những tạp vụ và kiếm khách, hồi lâu sau Ngọc Tử vẫn không thể lấy lại tinh thần.

Trong thương đội, kể cả Cung thì mọi người đều vui mừng. Theo bọn họ thấy, xem bói thật đúng, đúng là có nguy không hiểm. Chỉ tổn thất hai mươi ca cơ, năm xe đồ ngọc, chút tổn thất này không hề làm tổn thương đến nguyên khí của thương đội.

Mọi người cũng không coi những người đã chết và tính mạng của năm mươi bảy người bị thương nặng đã bị vứt bỏ là gì.

Đi hơn nửa tháng, cuối cùng thương đội cũng vào đến nước Lỗ.

Bước từng bước vào biên giới nước Lỗ, mọi người đều thở phào một hơi.

Nước Lỗ là một nước nổi tiếng về lễ nghi. Đây là một nước sản sinh ra rất nhiều quân tử, cũng nước sản sinh ra rất nhiều thế hệ hiền tài.

Người nước Lỗ vô cùng căm ghét đạo tặc, ở nước này, căn bản đạo tặc không có chỗ dung thân.

Cho nên, nước Lỗ không có đạo tặc.

Mọi người trong thương đội đều bớt cảnh giác, bắt đầu thoải mái ca hát. Trong lúc nhất thời, tiếng Tề giọng Man đều vang lên, hô to gọi nhỏ không dứt.

No thân ấm cật, dậm dật khắp nơi, vừa mới thoải mái lại, đám kiếm khách đã thương tiếc hai mươi ca cơ nọ thay cho công tử Xuất.

Nghe mọi người bàn tán, Ngọc Tử cũng có chút hoảng hốt. Người ở thời đại này đúng là chẳng thể đoán trước được gì, mỹ tửu Trịnh Thiếu cơ nọ khi gặp nằng thì cao ngạo như thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị biến thành đồ chơi của đám đạo tặc.

Người Lỗ sùng bái lễ nghĩa, bất kể là quan lại trong triều đình hay là người dân bình thường, hành vi cử chỉ của bọn họ đều rất lễ độ, phép tắc.

Trên đường đi, thường xuyên nhìn thấy những người Lỗ bán hàng rong mặc quần áo sạch sẽ, đai mũ chỉnh tề.

Nếu chỉ nhìn vẻ mặt của bọn họ có thể còn tưởng nhầm rằng những người này đều là những bậc trí sĩ uyên bác, ai có thể ngờ đó lại chỉ là những người dân thường đang kiếm kế sinh nhai?

Cung cười ngửa đi bên cạnh Ngọc Tử, nhìn cảnh này, ông cảm khái nói: “Các nước trong thiên hạ, người Lỗ là phong nhã nhất. Ở nước Lỗ, phụ nữ quý tộc đều biết chữ, dân thường cũng hiểu lễ”.

“Phụ nữ quý tộc biết chữ?”

Ngọc Từ ngẩng đầu nhìn Cung, thầm nghĩ: "Thì ra các phụ nữ quý tộc ở nước khác cũng chưa chắc đã biết chữ. May mà thân thể này của mình là nữ tử nước Lỗ".

Trong lúc Ngọc Từ đang nhìn đông nhìn tây thì một giọng nói từ phía sau nàng truyền đến: “Cung, đứa con của ông hành xử thông dong, có thể coi là một đại trượng phu. Nhưng sao hần nhỏ nhắn như vậy? Sao ông không truyền thụ kiếm thuật cho hần?”

Đây là giọng nói của Á.

Ngọc Từ ngẩn ra, quay đầu lại nhìn.

Vừa quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt chăm chú của Á. Ánh mắt của Á có chút kì lạ, Ngọc Từ không tự nhiên quay đầu né tránh cái nhìn của hần.

Cung cười đáp: “Con ta ngu dốt, có học cũng vô dụng.”

Á vẫn nhìn Ngọc Từ, thấy nàng chạy xa ra khỏi tầm mắt chăm chú của mình, Á nhếch miệng, chậm rãi nói: “Cung, nghe ông gọi con ông là Ngọc? Ta nhớ ông từng mang về một nữ tử rất xinh đẹp, cũng tên là Ngọc?”

Cung hoảng hốt, vội vàng cười khoát tay trả lời: “Không có chuyện này, không có chuyện này.”

Cung nói tới đây thì bình tĩnh hơn nhiều. Ông lạnh lùng nhìn Á nói: “Con ta ta muốn giữ lại để dưỡng già. Nếu Á muốn nạp thêm người vào đội của người thì vẫn nên đến nơi khác tìm đi”.

Dứt lời, ông giục ngựa rời đi.

Cung vừa đi thì kiếm khách mặt vàng vội thúc ngựa tới gần Á, oán giận nói: “Á, sao đột nhiên lại lễ phép như thế? Con của Cung đánh trúng người, lấy tên của ta để hù dọa người Tề mà người không chất vấn?”

Nói tới đây, kiếm khách kia liếc nhìn Ngọc Từ, nhìn chăm chăm vào ngực, hông của nàng vài lần, nhẹ hàm răng vàng cười khà ồ: “Đứa bé này mắt sáng răng trắng, cơ thể mềm mại, chắc hẳn bình thường không có rèn luyện nhiều. Khó trách mấy kiếm khách nước Tề kia đến bây giờ vẫn cứ nhớ mãi hần không quên”.

Hần vừa dứt lời, Á cũng nhướng mày, trầm giọng quát: “Đứa bé này các người không thể đụng vào được!”

Hần tử mặt vàng nhìn hần với vẻ khó tin, kinh ngạc hỏi: “Á, người cũng thích nam tử?”

Khuôn mặt tuấn lãng, già nua của Á hơi đỏ lên, hần lườm kiếm khách mặt vàng một cái, khề quát: “Bớt nói nhảm đi!”

Kiếm khách mặt vàng tròn to mắt, lắp bắp nói: “Người... người lại đỏ mặt? Người... người thích nam tử từ từ khi nào?”

Á hừ mạnh một tiếng, bức tức nói: “Đừng có nói bậy. Dù sao, trước khi quay về thành Tăng, bất luận kẻ nào cũng không được động vào hần!”

Dứt lời, hần vội vàng giục ngựa rời đi.

Mãi đến khi Á đi xa rồi, kiếm khách mặt vàng vẫn còn rất ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn theo lão đại nhà mình. Một lát sau, hần mới ôm mặt, rên rỉ một tiếng, lầu bầu nói: “Chẳng lẽ là hai tháng này nhện nhục quá khổ cực? A a a... thân thể nam nhi mạnh mẽ sao sánh được với vẻ đẹp dịu dàng của nữ nhi?”

Cung giục ngựa đi qua Ngọc Từ, thấy con gái cười nhẹ nhàng, còn chạy đến đầu thương đội. Ông vừa muốn gọi con gái lại thì đã thấy Ngọc Từ chạy đến trước quầy hàng của người Lỗ, hỏi đông hỏi tây. Ông thầm than một hơi, nuốt sự lo lắng khi nói chuyện với Á lại.

Ngọc Từ rất vui vẻ cũng rất cảm khái. Cảm giác này, khi bước chân vào mảnh đất này thường xuyên xuất hiện.

Nhìn những người dân bán hàng, lúc này nàng thực sự có cảm giác vui mừng khi được trở về nhà.

Đứng trước một quầy hàng rong, Ngọc Từ chỉ vào một chiếc ống trúc bọc da trâu, tò mò hỏi: “Trong này có gì?”

“Là son”

Son?

Ngọc Từ suy nghĩ một chút, liền lắc đầu: Thứ này hần là ở nước Tề cũng có, không đáng mang theo.

Vì vậy, nàng chỉ vào một cái bát sứ hỏi: “Trong này là cái gì?”

Người nọ còn chưa trả lời thì có một giọng nói trầm thấp ưu nhã rất động lòng cùng với tiếng cười nhàn nhạt vang lên từ phía sau nàng: “Đứa bé này cũng ở trong thương đội? Nói tiếng nước Lỗ rất tốt. Tích, người tiến lên dẫn hần đến gặp ta”.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Công tử Xuất

Trên thực tế, giọng nói của người nọ rất dễ nghe, Ngọc Tử nghe xong, bất giác quay đầu lại, nhìn theo hướng giọng nói.

Một võ sĩ mặc áo ngắn màu đậm đi tới bên cạnh Ngọc Tử, chỉ thấy hần hơi cúi đầu, tay chấp lại rất lễ phép, khách khí nói: “Đứa bé, công tử nhà ta cho mời.”

Ngọc Tử vốn là người trong thương đội, lại là tạp vụ địa vị thấp kém, võ sĩ này thì lễ khách sáo như vậy khiến nàng cũng mất tự nhiên. Nàng vội quay đầu lại, đứng lên chấp tay đáp lễ: “Nào dám không nghe lệnh?”

Những lời này vừa nói xong, võ sĩ nọ lập tức hỏi: “Đứa bé, người nói năng nhún nhún chữ nho nhã, người biết chữ?”

Không đợi Ngọc Tử trả lời, võ sĩ kia dẫn nàng đi đến bên một chiếc xe ngựa cách đó khoảng mười bước, hần nói với chủ nhân ngồi trong xe ngựa: “Công tử, đứa trẻ này chính là người bán chữ đôi lấy tiền”.

Trong những người ăn mặc như tạp vụ, chỉ có một mình Ngọc Tử biết chữ, bởi vậy kiếm khách này cũng không cần phải hỏi.

Mặt Ngọc Tử hơi ửng hồng, nàng vội hắng giọng, giải thích: “Tiểu nhân nghèo khó, cơm áo gian nan, tay trái gà không chặt, không biết múa đao kiếm, gia phụ cũng đã già nên muốn đem sở học để đổi lấy đao tẹ.”

Trong xe ngựa im lặng một lúc lâu.

Sau đó, rèm xe được vén lên, một giọng nói truyền tới. Khuôn mặt của công tử trẻ tuổi đó hiện ra trước mắt Ngọc Tử. Đó là một công tử tuấn mỹ, khí chất cao quý phong nhã.

Ngọc Tử bỗng có cảm giác này. Bởi vì, trong nụ cười nhàn nhạt có chút trào phúng của đối phương, trong sự cao quý bức người đó, nàng theo phản xạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Lần đầu tiên trong đời, Ngọc Tử có cảm giác tự ti vì bản thân chỉ là nhân vật nhỏ bé. Đối phương như trăng như mây, quý khí ép người càng khiến nàng tự thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

Ngọc Tử hít sâu một hơi, tim đập thình thịch, vừa sợ hãi vừa mong được đối phương đồng ý.

Đây hẳn là công tử Xuất?

Công tử Xuất lẳng lặng nhìn Ngọc Tử, hần cười cười, lạnh nhạt nói: “Nếu trong lòng thực sự có sở học, có thể kê cận quý nhân mưu cầu danh lợi. Căn bản không phải lo lắng chuyện áo cơm”

Nói tới đây, hần thoáng dừng lại, bình tĩnh nói: “Quân không phải là quý tộc!”

Chỉ có năm chữ nhưng năm chữ này của hần lại khiến mặt Ngọc Tử đỏ bừng lên, nóng rát.

Đây là kiểu phủ nhận thẳng thừng. Lúc hần nói lời này thậm chí còn chẳng hề giấu cợt chút nào, hần chỉ đang tuyên bố một sự thật.

Giờ khắc này, Ngọc Tử đột nhiên cảm giác được, mình tuy là người xuyên không nhưng so ra còn kém cơ thể thực sự của mình. Nếu là Lỗ thị Kiều Kiều kia ở đây, nàng nhất định có thể đối đáp thông dong. Trên người nàng nhất định sẽ có khí chất của quý tộc có thể khiến cho công tử Xuất này phải cẩn thận nhìn.

Ngọc Tử hít sâu một hơi.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ là nhìn thoáng qua, Ngọc Tử lại vội cúi đầu, nàng bình thân đáp: “Vâng, tiểu nhân không phải là quý tộc. Chỉ là gần nhà có quý nhân ngày ngày đọc sách, tiểu nhân học theo được ít nhiều”.

Nàng nói tới đây, cuối cùng dũng khí nổi lên, ngẩng đầu lên lần thứ ba, nhìn về phía công tử Xuất đầy kiên định nói: “Công tử có gì muốn sai bảo tiểu nhân?”

Những lời này có hơi cao giọng, giọng nói cũng có chút sắc bén. Dường như chỉ có như vậy nàng mới có đủ sức để đối mặt với công tử Xuất.

Lời vừa dứt, công tử Xuất bật cười.

Nụ cười này của hắn vừa ưu nhã lại vừa hiền hậu, hắn nhìn Ngọc Từ nói: “Nghe người nói tiếng nước Lỗ rất tốt, có muốn theo hầu bên cạnh ta không?”

Hả? Theo hầu bên cạnh hắn? Có người dùng mình rồi?

Ngọc Từ vui mừng, nàng thoáng trầm tư rồi ngẩng đầu, chăm chú hỏi: “Chẳng biết mỗi tháng công tử cho ta bao nhiêu đao tề?” Trong nháy mắt này, Ngọc Từ thầm nghĩ: Thân thể này của mình vốn là quý nữ nước Lỗ, có dây dưa với công tử nước Tề, giờ lại theo hầu bên cạnh công tử Xuất, chuyện cũ chuyện mới có thể sẽ rất phức tạp. Trừ phi hắn cho mình đủ đao tề nếu không mình không thể làm.

Ngọc Từ biết chắc chắn, bây giờ nàng chỉ vì bản thù nên thân phận thật bị che giấu.

Hiện giờ nàng là tạp vụ, bản thù thế này là bình thường. Nhưng nếu theo hầu công tử Xuất thì tất nhiên phải tắm rửa sạch sẽ. Khi đó nàng càng khó giấu đi thân phận thực. Nếu có người nhìn ra được là nữ tử thì sẽ càng phiền toái. Cho nên nếu không đủ lợi ích, công việc theo hầu này đúng là con mẹ nó không đáng.

Công tử Xuất nhũn mày, khuôn mặt tuấn mỹ tỏ vẻ tức giận nhưng sau đó lại mỉm cười nhàn nhạt. Mà kiếm khách đứng bên cạnh công tử Xuất đã sầm mặt lại, khẽ quát: “Không hỏi trách nhiệm, chỉ hỏi ích lợi. Đúng là tên tiểu nhân vô học!”

Cái này Ngọc Từ cũng không sợ, nàng ngẩng đầu nhìn kiếm khách kia, bình thản đáp lời: “Ta nghèo khó, chuyện cơm áo khó khăn, nhà lại có cha già. Bây giờ sống sót mới là thứ cần nhất. Nếu quân nói ta là tiểu nhân thì ta chính là tiểu nhân!”

Ngọc Từ vừa nói xong, công tử lại nhũn mày, miệng hắn cong cong, vỗ vỗ tay nói: “Lấy đao tề đến.”

“Vâng”.

Một kiếm khách đi tới chỗ Ngọc Từ.

Trong tay hắn là một chiếc khay gỗ, trong khay là một đồng đao tề vàng óng, lấp lánh.

Ngọc Từ chỉ nhìn thoáng qua rồi quay đầu lại.

Công tử Xuất thấy rõ điều này. Hắn tự tay bung lấy khay, đưa tới trước mặt Ngọc Từ nói: “Ban cho người đó”. Hắn là đại công tử, tự mình đưa đao tề tới trước mặt Ngọc Từ, dường như cũng không để ý rằng đứa trẻ trước mặt chỉ là hạ đẳng thường vừa bẩn vừa đen.

Ngọc Từ không nhận, nàng ngẩng đầu nhìn công tử Xuất hỏi: “Quân không cần ta?”

Công tử Xuất cười gật đầu.

Ngọc Từ chậm rãi đẩy khay gỗ về, nàng nhìn công tử Xuất, cười vô cùng rục rờ rồi nói: “Vô công bất thụ lộc”.

Dứt lời, nàng hành lễ thật cung kính với công tử Xuất rồi lui ra ngoài.

Công tử Xuất nhìn theo bóng nàng rồi đi, bật cười thoải mái, thuận tay đưa khay gỗ cho người bên cạnh. Nhưng kiếm khách ở bên cạnh lại nói: “Thằng bé này tuy tham lợi lộc nhưng những lời nói ra rất hay, hành xử tiến thoái đều rất ung dung.”

Ngọc Từ lui ra xa thật xa, mãi đến khi xe ngựa của công tử Xuất đã biến mất trong tầm mắt của nàng thì nàng mới thở phào một hơi, vờn tay lau lau trán nghĩ thầm: “Quý nhân như vậy, cho dù chẳng nói gì nhưng khí thế cũng đủ để ép người không thở nổi”.

Đến giờ tim nàng vẫn còn đang đập loạn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng. Ngọc Từ nhìn dây núi xa xa, thầm nghĩ: Đó mới là quý tộc thực sự, chỉ nhìn thôi đã biết mình là hàng giả. Có nhiều điều bất lợi thế này, về sau mình phải học hỏi thêm mới được.

Trong lúc mơ hồ, Ngọc Từ phát hiện lòng mình lại có chút buồn lo, mất mát vô cớ. Khoảnh khắc đối mặt với công tử Xuất, nàng thậm chí đã muốn bộc lộ những gì tốt đẹp nhất của mình cho hắn thấy.

Nhưng đó chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ngọc Từ hít sâu vài hơi rồi vứt chuyện công tử Xuất ra sau gáy, lại bắt đầu suy nghĩ, làm sao mới có thể kiếm được đao tề.

Một tiếng vó ngựa truyền tới.

Cung đi đến bên Ngọc Từ, nhìn thoáng qua xe ngựa của công tử Xuất rồi lo lắng hỏi Ngọc Từ: “Sao lại bị công tử Xuất triệu kiến?”

Ngọc Từ trả lời: “Con biết nói tiếng nước Lỗ, công tử Xuất triệu con đến gặp, gặp rồi thì không vừa ý”.

Cung thở phào một hơi, cười rất vui vẻ: “Con ta khỏe mạnh là tốt rồi”.

“Vâng”, Ngọc Từ gật đầu thật mạnh, cười xán lạn, nàng nhìn dây núi xa xa, nói với phụ thân mà cũng là nói với chính mình: “Trời sẽ không tuyệt đường

sống của ai”.

Cung cười vui vẻ, thỏa mãn nói: “Con của ta, lời nói ra đều là văn thơ hoa mỹ”.

Ở bên cạnh có một người phụ thân luôn yêu thương và quan tâm mình, nàng luôn cảm thấy vui vẻ và thoải mái. Ngọc Từ và phụ thân hàn huyên đôi câu rồi lại chạy đến bên đường nói chuyện với một người dân nước Lỗ.

Cứ vừa đi vừa nghỉ như vậy, lại một ngày nữa trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vết bánh xe

Tối qua, trời lại đổ mưa to.

Như bình thường, công tử Xuất lại cùng mọi người nhảy múa điệu múa trừ tà, dưới ánh lửa hừng hực sưởi ấm cả đêm, mọi người đều bình yên vô sự.

Mãi đến lúc này, Ngọc Từ mới phát hiện, thì ra dưới mỗi cang xe lửa đều buộc thêm nhánh cây đề là vì giờ khắc này.

Sáng sớm, mặt trời vừa mới ló ra khỏi chân trời thì Ngọc Từ đã dậy.

Nàng rửa mặt rồi đi lại trên cỏ. Trên mặt cỏ, nơi nơi đều là dấu chân trâu và phân trâu. Xem ra, nơi này đã gần tới một tòa thành rồi. Mà nhiều nhất lại chính là vết bánh xe.

Ngọc Từ biết, thương đội này vận chuyển tơ tằm, gấm vóc lụa là của nước Tề. Cho nên vết bánh xe đa số đều rất nông.

Ngọc Từ vừa nhìn vừa khê thờ dài: Có thể kiếm được rau dại ăn đã là tốt rồi nhưng vẫn còn phải chuẩn bị thêm nhiều dầu mỡ thì mới thơm, nếu không cho dầu thì nấu xong cũng chỉ là để cho lợn ăn.

Nàng cúi đầu, lững thững đi lại trên thảm cỏ, bắt tri bắt giác lại đi tới giữa một chỗ đầy vết bánh xe.

Đột nhiên, Ngọc Từ dừng bước.

Nàng nghiêng đầu nhìn kĩ mấy vết bánh xe.

Kỳ lạ, bình thường nàng đi tìm kiếm đồ ăn, mỗi ngày đều nhìn những vết bánh xe đó, nhưng vết bánh xe này mãi hôm nay mới thấy.

Lẽ nào tối hôm qua lại có người lặng lẽ tặng quà cho thương đội?

Vết xe này rất sâu, so với những vết xe khác sâu hơn nhiều. Chẳng lẽ tặng đá tảng? Hay là... vàng?

Ngọc Từ nghĩ đến chữ vàng, nước miếng chảy dầm dề.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, đi vòng quanh vết xe vài vòng, phát hiện đó là vết xe của một chiếc xe lửa rất bình thường.

Dựa vào nhãn lực của nàng cũng có thể nhìn ra điều này. Ngọc Từ cười cười nhìn qua chỗ khác.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo khê quát lên: “Đứa bé, ngươi thậm thụt ở đây làm gì?”

Ngọc Từ ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng đã nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc.

Cách đó khoảng một trăm bước có một cây đa mọc đơn độc ở đó. Cây đa cao vút, thân cây to khoảng hai người ôm

Trong ánh sáng mặt trời phương đông mới ló dáng, cây đa kia mọc trên thảm cỏ trông rất cô đơn, cao ngạo bất phàm tựa như công tử áo trắng ngồi bên dưới. Trong ánh sáng mặt trời, khuôn mặt tuấn mỹ cao quý của công tử Xuất trong khoảnh khắc này lộ ra sự cô đơn vô tận. Hắn đang cúi đầu, chậm rãi lau bảo kiếm trong tay. Ngũ quan tinh tế như điêu khắc như đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Mà mấy kiếm khách đứng bên cạnh công tử Xuất cũng là những người Ngọc Từ đã gặp hôm qua.

Ngọc Từ vội thu hồi ánh mắt, nhìn kiếm khách vừa hỏi, chấp tay nói: “Tinh cò đi ngang qua, thực sự đã mạo phạm rồi, tiểu nhân lập tức rời đi”.

Dứt lời, nàng đi lùi về phía sau.

Vừa đi được năm bước thì giọng nói thanh nhã, khoan thai của công tử Xuất truyền đến: “Đứa bé, lại đây nói xem”.

Ngọc Từ cúi đầu, cung kính đáp: “Vâng”.

Nàng cất bước đi về phía công tử Xuất.

Cách công tử Xuất khoảng năm bước thì nàng dừng lại, đó là một số lễ tiết của thời đó mà hôm qua nàng đã được phụ thân chỉ dạy.

Ngọc Từ hành lễ cung kính với công tử Xuất rồi nói: “Tiểu nhân tham kiến công tử”.

“Không cần đa lễ, đến gần đây”.

“Vâng.”

Ngọc Từ cẩn thận bước lên tấm vải gấm trải trên nền đất, thấy không ai cản lại thì liền bước tới trước công tử Xuất, sau đó quỳ xuống đối diện hắn.

Công tử Xuất lau trường kiếm xong xuôi rồi mới ngẩng đầu nhìn Ngọc Từ.

Hai mắt hắn sáng bừng. Chỉ là, cho dù ánh mắt hắn mang theo ý cười, trong tươi cười lại luôn có chút giễu cợt.

Ngọc Từ thấy hắn liếc nhìn thì vội cúi đầu xuống.

Một kiếm khách tiến lên, đặt một chiếc bàn nhỏ trước mặt Ngọc Từ, sau đó đặt lên bàn một chung rượu tứ phương màu đen. Hắn xách theo một vò rượu rồi đổ rượu ào ào vào chén.

Chung rượu vừa đầy, kiếm khách kia lui ra phía sau.

Công tử Xuất vươn ngón tay dài trắng nõn, cầm chung rượu trước mặt mình, giong về phía Ngọc Từ rồi nhẹ nhàng nói: “Đứa bé, cùng ta uống một chung nào”.

“Vâng.”

Ngọc Từ hơi nhấp một ngụm, lập tức phát hiện rượu này rất nhẹ, rất chua lại thoáng có vị giòn ngọt. Không hề dễ uống.

Lúc này, giọng nói thoáng ý cười của công tử Xuất truyền đến: “Mặt trời vừa mới lộ dạng đã thấy người cúi đầu cúi húi trên thảo nguyên, không biết là đang tìm cái gì?”

Ngọc Từ vẫn cúi đầu, nàng không dám nhìn hắn.

Chỉ cần thoáng nhìn vào dung nhan của hắn, trái tim bé nhỏ của nàng sẽ bị quý khí của người ta làm cho đập loạn xạ. Như vậy rất mất mặt, Ngọc Từ không thích.

Cúi đầu, Ngọc Từ cung kính trả lời: “Chỉ là muốn tìm chút đồ ăn”.

“Đồ ăn?”

Công tử Xuất giật mình.

Hắn nhìn Ngọc Từ, thật lâu sau mới khẽ thở dài nói: “Cuộc sống vất vả như vậy sao?”

Nghe được những lời này của công tử Xuất, một kiếm khách tiến lên, định nói cho chủ nhân biết rằng thương đội đã cung cấp đồ ăn, hơn nữa cũng ăn đủ no.

Đúng lúc này, Ngọc Từ đã cong miệng lên, lắc đầu nói: “Phụ thân ta có năng lực, là người võ dũng, ta cũng có năng lực, là người biết chữ. Chỉ cần cố gắng vẫn có thể có cơm ăn áo mặc. Là tiểu nhân không cam lòng, muốn có đồ ăn ngon”.

Công tử Xuất nhướng mày, môi mím hơi nhếch lên, mỉm cười: “Thì ra là một đứa trẻ nghèo không an phận!”

Hắn lại hỏi: “Tìm suốt cả sáng, có tìm được không?”

Ngọc Từ lắc đầu cười nói: “Không tìm được”.

Trong lúc nàng ngẩng đầu lên thấy nam nhân đối diện có chút ửng oải vuốt vuốt mày. Khuôn mặt cao quý, tuấn mỹ nọ vẫn thoáng lạnh lạnh. Thái độ của hắn đối với nàng dù ôn hòa nhưng vẫn là người tôn quý trời sinh, đây chỉ là sự ôn hòa với dân thường thấp kém hơn mình.

Chẳng hiểu sao Ngọc Từ có chút mất hứng. Đồng thời, trực giác nhạy cảm của nàng cũng khiến nàng định nói ra lời. Vì thế, Ngọc Từ cười cười, thoải mái nói: “Không có tìm được đồ ăn ngon nhưng thực ra cũng để ý thấy vết bánh xe có sự khác lạ”.

Nàng hơi mỉm môi, nhẹ nhàng nói: “Có một chiếc xe lừa, dấu bánh xe rất sâu, hoàn toàn khác với những vết bánh xe tiểu nhân từng chứng kiến”.

Nàng vừa nói xong, công tử Xuất liền mở mắt, im lặng nhìn nàng.

Hắn nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên mỉm cười: “Giỏi”.

“Lộ”

“Có!”

“Đẫn hai nhóm kiếm khách mau chóng tìm ra chiếc xe lừa đó !”

“Vâng!”

“Sai!”

“Có!”

“Triệu tập đội cận vệ, bảo vệ ta từ bốn phía, đề phòng thích khách!”

Sau khi ra hàng loạt mệnh lệnh, công tử Xuất đứng lên, hần cúi đầu nhân nhả nói với Ngọc Từ đang lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cũng thấy được nàng hơi nhếch môi: “Đứa bé, nếu thực sự có biến ta sẽ thưởng cho người năm trăm đạo tệ, được chứ”

Gương mặt tuấn mỹ của hần mỉm cười, trong giọng nói lại có chút trào phúng như đang giễu cợt Ngọc Từ hám lợi.

Ngọc Từ đứng lên, chấp tay thi lễ rồi từ lui về phía sau. Nàng cung kính đáp lời: “Nếu thật sự có biến, cũng là tiểu nhân vô ý phát hiện ra, không coi là đang phân ưu cùng chủ nhân, không dám nhận thưởng của công tử!”

Cũng tương tự, trong giọng nói của nàng cũng chứa sự châm biếm mơ hồ.

Ngọc Từ nói tới đây, xoay người bước đi. Công tử Xuất nhìn theo bóng nàng rồi đi, mỉm cười rạng rỡ, hần rời khỏi sập, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Một kiếm khách liếc qua Ngọc Từ, lắc đầu nói: “Đứa bé vô lễ!” Trong giọng nói của hần có chứa sự tức giận: Chỉ là một dân thường mà dám châm biếm một công tử?

Công tử Xuất cười, hần nhân nhậ nói: “Đứa bé này hần là đang giễu cợt ta rồi. Thấy mằm biết cây*, đây mới là người tài. Ta có người tài mà không dùng, lại định dùng năm trăm đạo tệ đuổi đi cho nên hần mới giễu cợt ta đó”.

Chú thích:

* Thấy mằm biết cây: nghĩa tương tự với "Nhìn xa trông rộng".

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Công tử Xuất khen thưởng

Công tử Xuất vừa nói xong, vị hiền sĩ đầu đội mũ đứng sau hần lại lắc đầu đáp: “Công tử nói sai rồi.”

Hiền sĩ nọ nhìn theo bóng Ngọc Từ đi xa, khinh thường nói: “Loại tiểu nhân này luôn coi chữ lợi là đầu. Chắc chắn là hần đang nghĩ, công lao của hần không chỉ trị giá năm trăm đạo tệ!”

Công tử Xuất cười cười, nhắm mắt lại: “Dân thường sống du mục, không có được nề nếp, gia phong. Đứa trẻ này...” Khóe miệng hần hơi cong lên, không nói thêm gì nữa.

Dù Ngọc Từ đã rời đi nhưng vẫn đang quan sát hành động của công tử Xuất.

Khi đám kiếm khách đi tới trước đoàn xe lừa thì mọi người đều đã dậy. Bởi vậy hành động của bọn họ đã khiến mọi người chú ý.

Ngọc Từ và phụ thân cùng đứng trong đám người, hứng thú nhìn các kiếm khách xóc từng chiếc xe lừa ra kiểm tra.

Rất nhiều xe lừa, cũng phải hơn hai mươi chiếc. Đám kiếm khách tìm kiếm có mục đích nên động tác cũng rất nhanh nhạy.

Chưa quá nửa giờ, một kiếm khách trầm giọng quát: “Ồ đây!”

Vù vù vù!

Các kiếm khách vùng trường kích, nhanh chóng vây lấy chiếc xe lừa nọ.

Một tiếng lao xao, vải phủ trên xe lừa được xóc lên, dỡ mấy chiếc bao bố chứa gấm lụa đi, những thanh kiếm, chủy thủ sáng loáng chói mắt hiện ra.

Đám người vốn đang xông xao lập tức yên tĩnh lại.

Những thanh kiếm đồng này không giống như kiếm cài bên hông của mọi người. Kiếm cài bên hông của mọi người khá lớn, phía trên có khắc hình chim muông một cách tinh xảo. Bởi vì phải điêu khắc lên thân thân kiếm rất dày, mũi kiếm cũng không quá sắc bén. Nó là thứ trang sức thể hiện lễ nghi, tượng trưng cho thân phận, lấy sự hoa lệ, khí phái là trọng tâm.

Nhưng những thanh kiếm đồng này, thân kiếm vừa ngắn vừa mỏng, mũi kiếm rất sắc nhọn, dưới ánh mặt trời, có mũi kiếm còn ánh lên màu máu, rõ ràng đây là thứ vũ khí lợi hại để giết người.

Trong tiếng hít sâu của mọi người, một giọng nói mang tính mệnh lệnh: “Bình khí đã tìm ra, chắc chắn thích khách đã lẫn vào thương đội, mau đi tìm”.

“Vâng!”

Kiểm khách Lộ đứng dậy, ánh mắt hần đàng đàng sát khí quét qua mọi người, trầm giọng quát: “Mọi người chia nhau ra, ai ở nước nào thì đứng vào cùng một đội”.

Hiển nhiên mọi người đã có kinh nghiệm từ trước.

Lộ vừa nói xong, mọi người bắt đầu di chuyển.

Cung nắm tay Ngọc Từ, vội vàng đi đến bên cạnh Á. Dần dần, tất cả kiếm khách, tạp vụ của mỗi một nước đều đứng thành từng nhóm.

Ở bên cạnh người nước Tăng là người nước Tề, sau đó còn có cả người man di.

Ba nhóm người vẫn đứng yên không nhúc nhích để các kiếm khách kiểm tra.

Lúc này, giọng nói uể oải của công tử Xuất vọng lại từ phía sau mọi người: “Việc này cũng vô dụng thôi, giải tán đi”.

“Công tử!”

Kiểm khách Lộ vội quay đầu nhìn công tử Xuất, vội la lên: “Nhưng nếu không tìm ra thì sẽ rất khó để an tâm”.

Dưới ánh mặt trời, khoe miệng công tử Xuất hơi nhếch lên, vẻ mặt hoàn toàn bình tĩnh không chút để ý, hần lạnh nhạt hỏi: “Dùng cách nào để tìm ra?”

Lộ ngẩn ra.

Đúng vậy, những người này đều tuyền vào khi đi qua thành Tăng nước Tề, có phải là thích khách hay không căn bản không thể nào phán đoán được.

Công tử Xuất xoay người lại, uể oải đi về phía thảo nguyên, bỏ lại một câu: “Lúc nào cũng có thích khách, kiểm tra cũng không kiểm tra được, cần gì phải tốn sức?”

Nghe đến đó, Ngọc Từ nhìn theo bóng người nam nhân kia đang chìm vào ánh mặt trời, càng lúc đi càng xa, đột nhiên cảm thấy, đại quý tộc thân phận có vẻ cao quý, bất khả xâm phạm, cuộc sống cũng chẳng dễ dàng hơn nàng là mấy.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người nhìn theo bóng dáng trông có vẻ cô đơn kia, trong nháy mắt, công tử Xuất ưỡn thẳng lưng, lộ rõ vẻ hoa lệ, tôn quý, lẫm liệt.

Lại ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu tản đi.

Lúc rửa mặt, thương đội bắt đầu lên đường.

Một tiếng vó ngựa truyền đến, kiếm khách Lộ xuất hiện trước mặt Ngọc Từ, hần chấp tay nói với Ngọc Từ: “Đứa bé, công tử cho mời”.

Lời này khá khách khí, lập tức có rất nhiều ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngọc Từ.

Ngọc Từ có chút không vui, lúc này nàng không khỏi lo lắng nghĩ thầm: Đã không tìm ra thích khách, giờ lại làm ra hành động kia, nhất định là bọn họ biết mình đã tìm ra chuyện này. Nếu bọn họ trả thù mình thì phải làm sao đây?

Bởi vậy, nàng cung kính chấp tay với Lộ rồi nói: “Xin quân chờ một chút”.

“Được.”

Ngọc Từ chạy về phía Cung.

Cung cùng Á và các kiếm khách thành Tăng đang đứng cạnh nhau, xảy ra chuyện này, những người đồng hương như bọn họ phải tụ lại thành một đoàn để chiếu cố lẫn nhau, bởi vì chỉ có những người đó mới có thể tin cậy được, đây là lẽ thường tình.

Thấy Ngọc Từ chạy tới, Cung giục ngựa ra đón, từ ái hỏi: “Có chuyện gì mà con lại hoảng hốt thế?”

Ngọc Từ nhìn khuôn mặt tươi cười của phụ thân, lòng thoáng an tâm hơn.

Nàng mím môi khẽ nói: “Là con nhận thấy vết bánh xe hơi lạ nên đã nói cho công tử Xuất”.

Nàng vừa nói xong, phụ thân lại mỉm cười cảm thán: “Con của ta làm giỏi lắm”.

Ngọc Từ thấy phụ thân nói những lời này thì chỉ cười cười, sau đó vội vã nói: “Con đang lo lắng, thích khách đó liệu có vì chuyện này mà trả thù con không?”

Cung còn chưa mở miệng thì Á đứng phía sau đã mỉm cười: “Thích khách cũng là kiếm khách. Ta hiểu kiếm khách, trọng ân oán cũng biết phân biệt đúng sai. Người từ vết bánh xe mà nghi ngờ có thích khách, tiến lên báo cáo thượng quân, đây là trách nhiệm của một thành viên trong thương đội, sao lại trả thù?”

Ngọc Từ nhìn Cung, thấy phụ thân cười gật đầu, cảm thấy có lý. Nàng xoay người chạy về phía kiếm khách Lộ.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Từ chạy theo Lộ đi tới bên xe ngựa của công tử Xuất.

Công tử Xuất xốc rèm xe lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ có ý cười nhàn nhạt, mãi cho đến lần này Ngọc Từ mới nhìn rõ, màu mắt của công tử Xuất rất nhạt, như màu lưu ly, kết hợp với thần sắc lạnh nhạt của hắn nên dù có cười cũng khiến người khác cảm thấy xa xôi.

Công tử Xuất mỉm cười nhìn Ngọc Từ hỏi: “Đứa bé nghĩ sao, lần này người lập công, muốn ta thưởng gì”.

Lời này của hắn rất không thuận tai.

Ngọc Từ ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu nàng đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của công tử Xuất tràn đầy ý cười. Nụ cười này nhìn kiểu gì nàng cũng thấy giống như đang trào phúng.

Công tử Xuất cúi đầu, đôi mắt như lưu ly lạnh lạnh nhìn Ngọc Từ, khóe môi hơi cong lên mỉa mai, lại ưỡn oai chờ Ngọc Từ trả lời.

Bỗng nhiên lòng Ngọc Từ bốc lên lửa giận vô cớ.

Nàng hít sâu một hơi, bình thần đáp lời: “Công này, công tử đường đường là thượng quân chắc chắn đã có tính toán. Nếu thượng quân nghĩ công này của tiểu nhân chỉ đáng một đao tệt thì cứ thưởng cho tiểu nhân một đao tệt!”

Lời này của nàng cũng có ý châm biếm.

Ngọc Từ vừa nói xong cũng cảm thấy có chút hối hận. Thực ra, nàng thoáng có chút hoài nghi, liệu có phải là mình quá miễn cảm rồi không? Rõ ràng công tử Xuất người ta chỉ mỉm cười hỏi nàng một câu mà thôi. Sao nàng lại khó chịu, lời nói ra như có chứa gai nhọn vậy?

Trước kia nàng không như thế, sẽ không miễn cảm như vậy, lại càng không dễ dàng mạo phạm người trên.

Xung quanh trở nên im ắng.

Hồi lâu sau, giọng nói của công tử Xuất truyền đến: “Một đao tệt? Khá lắm, đứa bé thật khiêm tốn!”

Này này, lần này nàng thực sự không nghe nhầm!

Đây rõ ràng là trào phúng.

Ngọc Từ ngẩng phắt lên.

Trong cái nhìn trợn trừng của nàng, công tử Xuất lại ưỡn oai liếc nhìn nàng một cái, tay phải vung lên, nhàn nhạt sai một kiếm khách: “Đứa trẻ này có công, ta thưởng cho gấp mười lần!”

Ngọc Từ vui mừng, dù nàng cố gắng áp chế nhưng hai mắt nàng vẫn sáng bừng lên trong nháy mắt, môi nàng vẫn cong cong lên, nụ cười thật xán lạn.

Công tử lẳng lặng nhìn nàng. Hắn cười cười, lạnh lùng mà ưu nhã nhả giọng: “Cho hắn mười đao tặc”.

Cho hắn mười đao tặc...

Mãi đến khi xe ngựa của công tử đã đi xa, Ngọc Từ vẫn cúi đầu, mắt tròn to, khó tin nhìn vào chén gỗ trong tay. Bên trong không thiếu không thừa, vừa đủ mười đao tặc. Đó là đao tặc bằng đồng thau, sáng lấp lánh làm loá cả mắt nàng.

Nhấn nhẹn hồi lâu, cuối cùng Ngọc Từ cũng thở hắt ra, thấp giọng mắng: “Đồ rắm thối!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sữa

Công tử Xuất nhìn xuyên qua rèm xe, thấy Ngọc Từ như con gà gồ đang ngờ ngác, sắc mặt xanh mét, hai tay chấp lại thì hắn bật cười lớn. Nụ cười này khiến hai mắt hắn vốn đã như ngọc lưu ly, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lại càng thêm rạng rỡ, sáng mắt lấp lánh.

Tiếng cười này của hắn sang sảng, vui mừng, trong trẻo hoàn toàn khác với nụ cười trào phúng thường xuất hiện trên đôi môi mỏng kia.

Mấy kiếm khách nghe xong cũng cười thoải mái, bọn họ đều nhìn thoáng qua Ngọc Từ với vẻ thương hại, lòng thầm nghĩ: Thằng bé này đúng là tham lợi, chẳng trách bị công tử trêu đùa.

Ngọc Từ cúi đầu, ủ rũ đi về đội tạp vụ.

Nàng vừa đến gần, Cung và Á đều giục ngựa xông tới.

Á tiến lên trước chắn nàng lại, cúi đầu hô một tiếng, khuôn mặt to chắn ngay trước mắt Ngọc Từ. Ngọc Từ đang cúi đầu bước đi, đột nhiên thấy trước mắt tối sầm lại, vừa ngẩng đầu. Ô! Nàng nhìn thấy ngay một đôi mắt đen láy đang sáng bừng, đôi mắt như thể sói hoang vô mồi.

Ngọc Từ hơi nghiêng người về sau, thoáng né Á, cau mày lườm Á một cái rồi nhìn qua phía sau hắn gọi: “Phụ thân”.

Cung trừng mắt nhìn Á, giục ngựa tới gần Ngọc Từ rồi cười cười nói: “Con của ta, công tử Xuất thương gì?”

Lúc nói những lời này, nếp nhăn trên trán Cung đều giãn ra, có vẻ rất thoải mái.

Ngọc Từ nhìn vẻ mặt phụ thân như vậy, hơi mím môi, đang chuẩn bị kể tội công tử Xuất hẹp hòi nhưng nghĩ lại, công tử Xuất kia dù sao cũng là quý tộc, những lời oán giận như vậy bớt nói thì hơn.

Vì vậy, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, khoe môi nàng cong cong, cười cười: “Công tử Xuất thương cho con chút đao tặc”.

Cung cười ha ha, nếp nhăn trên mặt hiện rõ.

Đám kiếm khách chỉ nhìn nàng mấy cái, chẳng hề hâm mộ. Những người tuổi trẻ, khỏe mạnh như bọn họ thường được thưởng ngọc bội, tơ lụa, cũng chẳng coi đao tặc là gì.

Thấy mọi người tản đi, Ngọc Từ mới bĩu môi với Cung, buồn bực nói: “Phụ thân, công tử Xuất thương cho con mười đao tặc”.

Giọng nói của nàng có chút buồn bực, có chút ầm ỹ. Nàng đã rất chờ mong được ban thưởng, đột nhiên bước hụt, tâm lý rất khó chịu.

Cung vẫn cười, ông thoải mái nói: “Con của ta, công tử Xuất là đại quý tộc ở Trung Nguyên, hắn ban thưởng, con đừng quan tâm là bao nhiêu”.

Ngọc Từ mím môi, quyết định mặc kệ chuyện này. Nàng cũng không tin, dựa vào năng lực của mình mà vẫn không thể kiếm được com ngon!

Đoàn xe đi chậm rãi, tiến vào thành Huống của nước Lỗ.

Thành Huống này hoàn toàn khác với thành Tăng, ở đây hai bên đường rất ít hàng quán, cho dù có cửa hàng cũng chỉ là bán những hàng hóa bản địa. Ở đây, căn bản không thể nhìn thấy những sản vật nước nào cũng có như ở thành Tăng, trên đường cũng không có dòng người qua lại đông đúc.

Ngọc Từ hỏi ra mới biết, người nước Lỗ rất khinh thường việc buôn bán, ở đây, buôn bán không phát triển.

Lúc này, Ngọc Từ thấy một cửa hàng cắm một lá cờ bay phấp phới, trên cờ là chữ “Muối” thật lớn.

Nàng cất bước đi vào.

Canh giữ bên ngoài cửa hàng là một người đàn bà hơn ba mươi tuổi, tóc nàng dài, trán cài sợi dây lụa màu xanh, mặc áo ngắn, quần sẫm màu.

Trong cửa hàng, tất cả muối đều cất ở trong vò gốm. Ngọc Từ nhìn một chiếc vò gốm rồi hỏi: “Muối này bán thế nào?”

Người phụ nữ kia cũng không vì Ngọc Từ ăn mặc nhếch nhác, mặt mũi bẩn thỉu mà mặc kệ nàng, trả lời rất lễ độ: “Năm đao tẻ một ống”.

Nàng lấy ra một cái ống trúc, thân to bằng khoảng hai ngón tay cái.

Thời bấy giờ, công cụ cân đo đều không thống nhất, cũng không biết lượng muối trong ống trúc này là bao nhiêu.

Ngọc Từ áng chừng nếu ở thành Tăng, chút muối này khoảng hai đao tẻ, quả đúng là khá có lãi. Đáng tiếc, muối của nàng đã không còn. Aizz.

Lúc Ngọc Từ đi ra thì thấy đám khách, tạp vụ đều chạy đến cửa hàng bên cạnh, uống sữa màu trắng.

Sữa là đồ uống phổ biến nhất ở thời đại này, bất kể là ở thành Tăng hay thành Khoan, đầu đường cuối ngõ, nơi nào cũng đều có bán.

Đây là loại nước được lên men từ gạo, có hơi chua chua, dùng để giải khát rất tốt, trong thời điểm thời tiết càng ngày càng nóng, khó trách nó trở thành lựa chọn đầu tiên của mọi người.

Ngọc Từ chạy đến trước mặt phụ thân, thấy ông đầu đầy mồ hôi, môi khô nẻ thì vội nói: “Phụ thân, uống chút sữa đi”.

Nàng lắc lắc đao tẻ trong tay, cười hi hi nói: “Đây là của công tử Xuất ban cho đó, dùng nó để mua sữa, chắc chắn là uống rất ngon miệng”.

Cung lắc đầu cười ha hả, vuốt trán Ngọc Từ nói: “Con của ta muốn uống thì đi uống đi”.

Ngọc Từ cười hi hi chạy đến một cửa hàng.

Cửa hàng này dựng lên từ gỗ, có vẻ nhỏ nhắn, người chủ đang lấy hồ lô làm gáo, múc sữa vào từng bát gốm.

Sữa rất rẻ, một đao tẻ có thể uống năm, sáu bát. Ngọc Từ cầm một bát, uống một ngụm, vừa vào đến miệng nuốt thì đã phun ra.

Cái gì? Đây rõ ràng mùi nước vo gạo, có điều để lên men rất lâu, có chút chua chua.

Đương nhiên, nàng chỉ nuốt thì phun ra thôi, bất kể thế nào, sữa này vẫn có thể để giải khát, vừa vào miệng, miệng đã không còn khô khốc như trước.

Cung uống xong, quay đầu lại thì thấy Ngọc Từ đang cúi đầu, miệng đang lẩm bẩm thì không khỏi hỏi: “Con ta đang nghĩ gì thế?”

Ngọc Từ ngẩng đầu lên, hai mắt sáng bừng: “Con biết có một loại sữa, mùi vị còn tuyệt vời hơn thế này”.

Cung cũng không tin, hần hỏi: “Còn ngon hơn cam tương sao?”

Cam tương là loại sữa được chế ra từ gạo và cây mía, man mát ngọt ngào, là thứ đồ uống các quý tộc rất ưa chuộng.

Ngọc Từ ngần ngại, nói thật ra nàng cũng không biết cam tương có vị gì. Nghĩ một chút, nàng thành thật trả lời: “So với sữa vừa uống thì ngon hơn rất nhiều”.

Nói tới đây, ánh mắt nàng nhìn phụ thân sáng bừng lên: “Đêm nay con sẽ thử làm một ít, ngày mai phụ thân có thể thưởng thức rồi”.

Cung cười ha hả không nói gì. Ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu của Ngọc Từ, nhìn vào đôi mắt sáng bừng của nàng, thoáng có chút kinh ngạc: “Con ta sao lại có nhiều ý nghĩ như vậy?”

Đã có quyết định, Ngọc Từ bắt đầu bận rộn hơn. Nàng dùng bảy đao tẻ mua một ít đỗ tương và gạo. Ở thời đại này, đỗ tương là thứ hay dùng nên giá rất rẻ, một đao tẻ mua được một cân. Gạo lại là thứ rất hiếm, là đồ ăn chỉ có các quý tộc mới được dùng, một đao tẻ chỉ mua được một lượng. Bởi vậy Ngọc Từ mua đỗ tương chỉ hết một đao tẻ mà mua gạo lại mất những sáu đao tẻ.

Thương đội qua đêm trong thành Huống.

Dù đang ở trong thành nhưng thân phận của Ngọc Từ và Cung như vậy thì cũng chỉ có thể ngủ dưới mái hiên nhà người ta hoặc lấy vải bố trải bên lề đường mà ngủ qua đêm.

Ăn xong bữa ăn do thương đội cung cấp, Ngọc Từ lấy đỗ tương mua được đem ngâm nước rồi mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, nàng dậy từ rất sớm. Ngọc Từ vớt đỗ tương đã ngâm nở ra, đi đến giếng nước trong thành.

Bên giếng nước có một chiếc cối đá. Từ sau khi Lỗ Ban phát minh ra cối đá, vì nó vô cùng tiện dụng nên khắp nơi đều có cối đá. Ngọc Từ bỏ đỗ tương

vào cối rồi bắt đầu xay.

Theo chuyển động của cối đá, nước đậu trắng tinh chảy qua đường dẫn rơi xuống chậu thau. Sau khi xay xong, mang đậu tương về, Ngọc Từ lại nhóm lửa, lấy gạo đã vo sạch đổ vào trong.

Chỉ chốc lát sau, nước bắt đầu sôi, nàng vội vàng đổ đậu tương vào rồi đun tiếp.

Chỉ một lát sau, hương thơm ngát truyền đến, loại sữa này vừa đơn giản vừa ngon miệng, lại có mùi hương rất thơm, trước kia Ngọc Từ cũng đã từng làm.

Lúc này, tất cả mọi người cũng đều đã ngủ dậy, vội vàng đến bên giếng rửa mặt. Cung quay về đã thấy Ngọc Từ đang múc một bát sữa đưa đến trước mặt ông, cười hi hi nói: “Phụ thân, mời người uống”.

Cung cười lớn, bụng lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Ngọc Từ lo lắng nhìn ông, nàng biết, người cha này trông thì không có gì nhưng thực ra kiến thức rất sâu rộng.

Cung uống rồi chép chép miệng, hồi lâu sau mới nói: “Sữa này thật là lạ, nhưng thực sự rất ngon”.

Ngọc Từ vội vàng nói: “So với sữa bình thường thì sao?”

Cung còn chưa quay đầu lại, mấy kiếm khách thành Tăng đều xông tới, họ vỗ vỗ vỗ kiếm bên hông, cười nói: “Thằng bé này, sao lại cùng phụ thân người ăn một mình thế này”.

Mắt Ngọc Từ sáng bừng, nhìn mấy người đó rồi cười nói: “Hôm nay có sữa ngon, mời các vị thưởng thức”.

Dứt lời, nàng chạy đến bên xe lừa, lấy ra mấy cái bát gốm, múc cho mỗi người một bát. Đám kiếm khách cũng không khách khí, vừa ngửa đầu lên đã uống cạn sạch.

“Sữa ngon”.

“Quái lạ, sao chưa từng được uống sữa này bao giờ?”

“Sữa này quá ngon”.

Trong những tiếng ca ngợi, Ngọc Từ vừa đảo mắt, nàng nhìn ra phía trước lại thấy có xe ngựa đang đi tới.

Lập tức, nàng múc một bát sữa, vội chạy lên phía trước.

Chỉ chốc lát sau, nàng đi tới bên cỗ xe ngựa quen thuộc. Bên xe ngựa, người mũ cao, thắt lưng rộng, trường bào phấp phới chẳng phải là công tử Xuất, hẳn được mọi người vây quanh, đang chậm rãi đi tới.

Lúc mới đầu Ngọc Từ rất có dũng khí nhưng giờ vừa nhìn thấy hắn thì lại thấy chột dạ.

Vừa định lùi về sau, nhưng Ngọc Từ lại nghiêng răng, vẫn bước ra.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, nâng bát sữa lên đỉnh đầu, dùng tư thế tôn kính nhất của những kẻ dân thường đối với người cao quý, nhẹ nhàng nói: “Tiểu nhân nấu được loại sữa này, cũng rất ngon, nguyện dâng lên thượng quân”.

Công tử Xuất chậm rãi quay đầu lại.

Vừa chạm đến ánh mắt của hắn, theo phản xạ Ngọc Từ lại cúi đầu. Lúc này, tim nàng đang đập loạn, lòng bàn tay nàng đã ướt đẫm mồ hôi.

Nàng thực sự có chút lo lắng. Nhưng không phải lo lắng công tử Xuất sẽ nghi ngờ nàng hạ độc. Người ở thời đại này hiểu biết rất ít về độc vật, tất cả chất độc đều cất giữ trong các thế gia đại tộc, cất thật kỹ không dám đem ra. Bởi vậy, độc, với người thời đại này mà nói vẫn còn là khái niệm xa vời.

Hơn nữa, Ngọc Từ biết, những người cao quý ở thời đại này không có thói quen phòng bị với những thứ đồ do dân chúng dâng lên.

Chỉ là mỗi lần đối diện với người này, nàng đều rất lo lắng.

Công tử Xuất nhìn Ngọc Từ, môi mông hơi nhếch lên, tiếng cười của hắn rất thấp nhưng cũng rất độc: “Là người? Lại muốn được thưởng?”

Ngọc Từ vẫn cúi đầu, với sự đùa cợt của công tử Xuất, ngay cả mắt cũng chẳng dám chớp, rất hồn nhiên nói: “Vâng, nếu công tử hài lòng, xin thưởng cho tiểu nhân một trăm đạo tặc”.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều cười lớn, ngay cả vị hiền sĩ đứng sau công tử Xuất cũng bật cười.

Công tử Xuất dần ngưng cười, hắn vẩy vẩy tay với Ngọc Từ nói: “Dâng lên”.

So với bình thường, động tác này của công tử Xuất có chút ngạo mạn.

Ngọc Từ nhẹ nhàng đáp: “Vâng”.

Ngọc Từ tiến lên vài bước, tiếp tục bung sữa đến tận đỉnh đầu, hai tay dang cao. Một ngón tay lạnh lẽo chạm vào đầu ngón tay nàng. Theo phản xạ, Ngọc Từ run lên.

Bàn tay lạnh đó đón lấy bát gốm.

Công tử nhấp một ngụm nhỏ.

Ngọc Từ ngẩng đầu lên nhìn hấn chăm chú.

Công tử Xuất chậm rãi buông bát, hấn liếc nhìn Ngọc Từ rồi nói: “Hơi ngọt, thanh mát, mùi hương thơm thuần. Đúng là sữa ngon”.

Ngọc Từ mặt mày hớn hờ.

Công tử Xuất thấy nàng như thế, môi mỏng cong cong, trường bào vung lên, bước qua người nàng, đi thẳng lên xe ngựa.

Thấy công tử Xuất lên xe ngựa, vẻ mặt chờ mong của Ngọc Từ, dần dần, dần dần bình tĩnh lại. Nghiến răng, Ngọc Từ chạy tới bên xe ngựa.

Nàng thi lễ với người trong xe, cất cao giọng nói: “Xin hỏi, công tử có hài lòng không?”

Trong những cái lắc đầu, cười khở của các kiếm khách, tiếng cười trầm ấm của công tử Xuất truyền ra khỏi xe ngựa: “Rất hài lòng”.

Ngọc Từ tròn trĩnh mắt. Vậy... vậy còn ban thưởng?

Trong xe ngựa lại chẳng có tiếng động gì nữa. Một tiếng ra lệnh, xe ngựa lại lăn bánh.

Mãi đến khi xe ngựa đi xa thật xa, Ngọc Từ mới nhếch miệng, bĩu bĩu môi, cầm lấy bát gốm đi về. Đi được vài bước, Ngọc Từ giậm chân, giận dữ nghĩ: Công tử Xuất, sẽ có ngày ta cho ngươi phải thổ huyết!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thị Xuân Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.